

ผลการบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่าขององค์การบริหาร
ส่วนตำบลสามเรือน อำเภอบางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา

ชัยวัฒน์ อัครปัญญา

การค้นคว้าอิสระนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญารัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์
บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี ในพระบรมราชูปถัมภ์ จังหวัดอุบลราชธานี
พ.ศ. 2560

MANAGEMENT RESULTS OF PROMOTING CAREERS OF TAB TAO MUSHROOM
PRODUCERS OF SAM RUEAN SUBDISTRICT ADMINISTRATIVE
ORGANIZATION, BANG PA-IN DISTRICT, PHRA NAKHON
SI AYUTTHAYA PROVINCE

CHAIWAT AKKARAPANYA

AN INDEPENDENT STUDY SUBMITTED IN PARTIAL FULFILLMENT OF THE REQUIREMENTS
FOR THE DEGREE OF MASTER OF PUBLIC ADMINISTRATION
IN PUBLIC ADMINISTRATION
GRADUATE SCHOOL
VALAYA ALONGKORN RAJABHAT UNIVERSITY
UNDER THE ROYAL PATRONAGE PATHUM THANI

2017

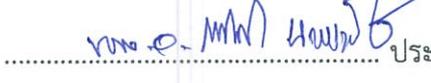
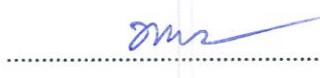
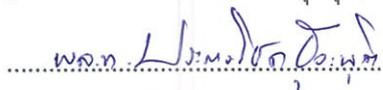
ใบรับรองการค้นคว้าอิสระ
บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์ จังหวัดปทุมธานี

ชื่อเรื่องการค้นคว้าอิสระ ผลการบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่าขององค์การบริหาร
ส่วนตำบลสามเรือน อำเภอบางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา
ชื่อนักศึกษา ชัยวัฒน์ อัครปัญญา
รหัสประจำตัว 57B53330101
ปริญญา รัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชา รัฐประศาสนศาสตร์

คณะกรรมการที่ปรึกษาการค้นคว้าอิสระ

 ประธาน
(อาจารย์ พลโท ดร.ประสารโชค ชูชนะนุติ)

คณะกรรมการสอบการค้นคว้าอิสระ

 ประธาน
(อาจารย์ พลเอก ดร.เกษมชาติ นเรศเสนีย์)
 กรรมการ
(อาจารย์ ดร.ชัยภรณ์ ถนอมศรีเดชชัย)
 กรรมการ
(อาจารย์ ดร.พรนภา เตียสุธิกุล)
 กรรมการและเลขานุการ
(อาจารย์ พลโท ดร.ประสารโชค ชูชนะนุติ)
 ผู้ทรงคุณวุฒิ
(อาจารย์ ดร.ชन्द เผ่าพันธ์ดี)

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ธีรธนิช ศิริโวหาร)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

วันที่ 17 เดือน กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2560

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์ จังหวัดปทุมธานี

ชื่อเรื่องการค้นคว้าอิสระ	ผลการบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่าขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน อำเภอบางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา
ชื่อนักศึกษา	ชัยวัฒน์ อัครปัญญา
รหัสประจำตัว	57B53330101
ปริญญา	รัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชา	รัฐประศาสนศาสตร์
ประธานที่ปรึกษาการค้นคว้าอิสระ	อาจารย์ พลโท ดร.ประสารโชค ฐะนุติ

บทคัดย่อ

การศึกษาวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาผลการบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่าขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน อำเภอบางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา 2) เปรียบเทียบผลการบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่าขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน อำเภอบางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล และ 3) ศึกษาปัจจัยการบริหารจัดการที่มีความสัมพันธ์กับผลการบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่า การวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ ประชากรที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ คือ ประชากรที่อาศัยอยู่ในองค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน อำเภอบางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา จำนวน 3,547 คน ขนาดกลุ่มตัวอย่างจำนวน 359 คน กำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างโดยใช้สูตรทาโร ยามาเน่ และการสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้นภูมิตามสัดส่วน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล คือ แบบสอบถามมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ที่มีความเชื่อมั่นทั้งหมดเท่ากับ 0.95 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การทดสอบค่าสถิติที่ การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว และค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เพียร์สัน

ผลการศึกษา พบว่า

1) ระดับผลการบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่า โดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.54$, S.D.=0.68) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านและเรียงลำดับจากค่าเฉลี่ยจากมากที่สุดไปน้อยที่สุด ดังนี้ ด้านคุณภาพผลผลิต ($\bar{X} = 4.64$, S.D.=0.68) ด้านความพึงพอใจของผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย ($\bar{X} = 4.52$, S.D.=0.64) ด้านความคุ้มค่าในการลงทุน ($\bar{X} = 4.51$, S.D.=0.66) และด้านการเรียนรู้และนวัตกรรม ($\bar{X} = 4.50$, S.D.=0.73) ตามลำดับ

2) การเปรียบเทียบผลการบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่า จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีเพศ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพ สถานภาพสมรสและรายได้ต่อเดือนที่แตกต่างกัน มีผลการบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่าขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน อำเภอบางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ไม่แตกต่างกัน

3) ปัจจัยการบริหารจัดการมีความสัมพันธ์กับผลการบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่า โดยรวมในทางบวกอยู่ในระดับน้อย และเมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์สูงสุด ได้แก่ ด้านการจัดการงบประมาณ ($r = 0.290$) ด้านการประสานงาน ($r = 0.222$) ด้านการวางแผนโครงสร้างกลุ่มเกษตรกรและกลุ่มอาชีพในชุมชน ($r = 0.217$) ด้านการจัดคน ($r = 0.204$) ด้านการจัดโครงสร้าง ($r = 0.178$) ด้านการรายงาน ($r = 0.174$) และด้านการจัดการกลุ่มเกษตรกรและอาชีพในชุมชน ($r = 0.172$) ตามลำดับ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

คำสำคัญ : ผลการบริหารจัดการ ผู้ผลิตเห็ดตับเต่า

Independent Study Title	Management Results of Promoting Careers of Tab Tao Mushroom Producers of Sam Ruean Subdistrict Administrative Organization, Bang Pa-in District, Phra Nakhon Si Ayutthaya Province
Student	Chaiwat Akkarapanya
Student ID	57B53330101
Degree	Master of Public Administration
Field of Study	Public Administration
Independent Study Advisor	Lieutenant General Dr.Prasarnchoke Thuvanuti

ABSTRACT

The objectives of this research were to 1) study the management results of promoting the careers of the Tab Tao mushroom producers of Sam Ruean Subdistrict Administrative Organization, Bang Pa-in district, Phra Nakhon Si Ayutthaya province 2) compare the results of the management for promoting the careers of the Tab Tao mushroom producers of Sam Ruean Subdistrict Administrative Organization, Bang Pa-in District, Phra Nakhon Si Ayutthaya province classified by personal factors, and 3) study the relationship between the management factors and the results of the management for promoting the careers of the Tab Tao mushroom producers of Sam Ruean Subdistrict Administrative Organization. This study was a quantitative research. The population of this study was the 3,547 people living in Sam Ruean Subdistrict Administrative Organization. A sample of 359 respondents was selected from the total population by accidental sampling. The sample size was computed using Taro Yamane's formula. The tool for data collection was a 5-level rating scale questionnaire. The statistics for the data analysis consisted of percentage, mean, standard deviation, t-test, one way ANOVA and Pearson's Product Moment Correlation Coefficient.

The research findings were as follows:

1) The results of the management for promoting the careers of the Tab Tao mushroom producers of Sam Ruean Subdistrict Administrative Organization were, overall, at a high level ($\bar{x} = 4.54$, S.D. = 0.68). Considering each aspect individually and ranking them from the highest to the lowest, they were as follows: the aspect of quality of product ($\bar{x} = 4.64$, S.D. = 0.68), followed by the aspects of satisfaction of stakeholders ($\bar{x} = 4.52$, S.D. = 0.64), value of investment ($\bar{x} = 4.51$, S.D. = 0.66) and learning and innovation ($\bar{x} = 4.50$, S.D. = 0.73), respectively.

2) The results of the management for promoting the careers of the Tab Tao mushroom producers of Sam Ruean Subdistrict Administrative Organization classified by personal factors revealed that the factors gender, age, education level, occupation, marital status and income per month did not produce any differences in the results of the management for promoting careers in Tab Tao mushroom production.

3) The hypothesis testing revealed that the management factors, overall, had a weak positive relationship with the results of the management for promoting the careers of the Tab Tao mushroom producers of Sam Ruan Subdistrict Administrative Organization. Considering each aspect individually, it was found that the highest relationships were also at low levels, namely for budgeting ($r = 0.290$) followed by coordination ($r = 0.222$), planning of group structure in the community ($r = 0.217$), staffing ($r = 0.204$), organizational structure ($r = 0.178$), reporting ($r = 0.174$) and group management ($r = 0.172$), respectively at the significance level of 0.01.

Keywords: Results of Management, Tab Tao Mushroom Producers

กิตติกรรมประกาศ

การค้นคว้าอิสระฉบับนี้สำเร็จลุล่วงอย่างสมบูรณ์ได้ด้วยความอนุเคราะห์ของ อาจารย์ พลเอก ดร.เกษมชาติ นเรศเสนีย์ ประธานกรรมการหลักสูตรรัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิตและประธานที่ปรึกษา ควบคุมการค้นคว้าอิสระ อาจารย์ พลโท ดร. ประสารโชค ฐะนุติ ที่ได้กรุณาสละเวลาให้คำปรึกษา ให้คำแนะนำ เอาใจใส่ ตลอดจนตรวจสอบ ปรับปรุง แก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ ทำให้การค้นคว้าอิสระฉบับนี้ เสร็จเรียบร้อย และมีความสมบูรณ์มาก และขอกราบขอบพระคุณ อาจารย์ทุกท่านที่กรุณาเป็น ผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือแบบสอบถาม และให้คำแนะนำ ปรับปรุง แก้ไข เครื่องมือที่ใช้ ในการเก็บข้อมูลการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งยิ่ง จึงขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่าง สูงมา ณ โอกาสนี้

ผู้วิจัยขอขอบคุณผู้บริหารขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน กลุ่มอาชีพชุมชนและ กลุ่มวิสาหกิจชุมชนขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน ที่ได้ให้ความร่วมมือตอบแบบสอบถาม และให้ข้อมูลเกี่ยวกับผลการบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่าขององค์การบริหารส่วน ตำบลสามเรือน อำเภอบางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ได้ครบถ้วนตามจำนวนที่ต้องการเป็น ประโยชน์สำหรับการวิจัยครั้งนี้เป็นอย่างดี ขอขอบคุณเพื่อนๆ นักศึกษา หลักสูตรรัฐประศาสนศาสตร มหาบัณฑิต รุ่นที่ 18 และผู้ที่ไม่ได้กล่าวนามในที่นี้ที่ให้การช่วยเหลือและสนับสนุนเป็นกำลังใจแก่ ผู้วิจัยทั้งทางตรงและทางอ้อม ซึ่งมีส่วนที่ช่วยให้งานวิจัยครั้งนี้ สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี

สุดท้ายนี้ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณบิดา มารดา คณาจารย์ รวมถึงญาติพี่น้อง ตลอดจน ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องทุกท่านที่ได้ให้กำลังใจและสนับสนุนผู้วิจัยตลอดการวิจัยที่ผ่านมา ทั้งนี้ผู้วิจัยหวัง เป็นอย่างยิ่งว่า ผลที่ได้จากการวิจัยฉบับนี้จะเป็นประโยชน์ไม่มากนักน้อยต่อหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพื่อ ใช้เป็นข้อมูลพื้นฐานประกอบการพิจารณาผลการบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่าให้มี ประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น ส่งผลต่อความสำเร็จ ในการดำเนินการและนำไปสู่การส่งเสริมอาชีพผู้ผลิต เห็ดตับเต่า สามารถเอื้อประโยชน์ต่อประชาชนในพื้นที่โดยรวมได้อย่างยั่งยืนต่อไป

ชัยวัฒน์ อัครปัญญา

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	ก
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	ข
กิตติกรรมประกาศ	ง
สารบัญ	จ
สารบัญตาราง	ช
สารบัญภาพ	ญ
บทที่ 1 บทนำ	1
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
1.2 คำถามในการวิจัย	4
1.3 วัตถุประสงค์ของการวิจัย	5
1.4 สมมติฐานการวิจัย	5
1.5 กรอบแนวคิดในการวิจัย	6
1.6 ขอบเขตของการวิจัย	7
1.7 คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย	9
1.8 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	10
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	11
2.1 แนวคิดเกี่ยวกับการบริหารและการจัดการองค์การ	11
2.2 การบริหารจัดการที่ดี	24
2.3 แนวคิดเกี่ยวกับประสิทธิภาพ	27
2.4 แนวคิดเกี่ยวกับการประเมินและการบริหารแบบเครือข่าย.....	29
2.5 แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการบริการ การผลิตสินค้าชุมชนและการตลาด	38
บทที่ 3 วิธีการดำเนินการวิจัย	48
3.1 ประชากร และกลุ่มตัวอย่าง	48
3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	50
3.3 การสร้างและการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ	51
3.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล	51
3.5 การวิเคราะห์ข้อมูล	52
3.6 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	53
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	54
4.1 ส่วนที่ 1 ข้อมูลด้านปัจจัยส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง	55
4.2 ส่วนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยการบริหารจัดการ	57
4.3 ส่วนที่ 3 ข้อมูลเกี่ยวกับผลการบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่าของ องค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน อำเภอบางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ..	70

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
4.4 ส่วนที่ 4 วิเคราะห์สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่าง ปัจจัยการบริหารจัดการของ องค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน มีความสัมพันธ์กับผลการบริหารจัดการ ส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่าขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน อำเภอบางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา.....	105
4.5 ส่วนที่ 5 ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะ.....	106
บทที่ 5 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	114
5.1 สรุปผลการวิจัย	115
5.2 อภิปรายผล	117
5.3 ข้อเสนอแนะ.....	119
บรรณานุกรม	121
ภาคผนวก	126
ภาคผนวก ก แบบสอบถามเพื่อการวิจัย	127
ประวัติผู้วิจัย	140

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
1.1 ตัวแปร ตัวบ่งชี้ มาตรฐานวัด	8
2.1 สรุปนักวิจัย หลักการแนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการบริหารจัดการ	17
2.2 สรุปนักวิจัยหลักการคิดเกี่ยวกับการนำ	22
2.3 สรุปนักวิจัยหลักการและแนวแนวคิดเกี่ยวกับการควบคุมคุณภาพ	24
2.4 สรุปนักวิจัยหลักการและแนวแนวคิดเกี่ยวกับประสิทธิภาพ	28
2.5 สรุปนักวิจัยหลักการและแนวแนวคิดเกี่ยวกับการประเมิน	29
2.6 สรุปนักวิจัยหลักการและแนวคิดการบริหารแบบเครือข่าย	37
3.1 จำนวนประชากรและกลุ่มตัวอย่างจำแนกเป็นรายองค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน อำเภอบางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา.....	49
3.2 ระดับ การบริหารจัดการของการขายสินค้า	50
4.1 จำนวนและร้อยละของข้อมูลด้านปัจจัยส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่างผู้ตอบแบบสอบถาม	55
4.2 ค่าเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับความคิดเห็นของประชาชนต่อปัจจัย การบริหารจัดการด้านการวางแผนโครงสร้างกลุ่มเกษตรกรกรรมและกลุ่มอาชีพในชุมชนของ องค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน อำเภอบางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา	57
4.3 ค่าเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับความคิดเห็นของประชาชนต่อปัจจัย การบริหารจัดการด้านการจัดโครงสร้างขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน อำเภอบางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา.....	59
4.4 ค่าเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับความคิดเห็นของประชาชนต่อปัจจัย การบริหารจัดการด้านการจัดคนขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน อำเภอบางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา.....	61
4.5 ค่าเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับความคิดเห็นของประชาชนต่อปัจจัย การบริหารจัดการด้านการจัดการกลุ่มเกษตรกรกรรมและอาชีพในชุมชนขององค์การ บริหารส่วนตำบลสามเรือน อำเภอบางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา.....	63
4.6 ค่าเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับความคิดเห็นของประชาชนต่อปัจจัย การบริหารจัดการด้านการประสานงานขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน อำเภอบางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา.....	65
4.7 ค่าเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับความคิดเห็นของประชาชนต่อปัจจัย การบริหารจัดการด้านการรายงานขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน อำเภอบางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา.....	67
4.8 ค่าเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับความคิดเห็นของประชาชนต่อปัจจัย การบริหารจัดการด้านการจัดการงบประมาณขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน อำเภอบางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา	68

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่		หน้า
4.18	ค่าเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานและเปรียบเทียบระดับความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อผลการบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่าขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน อำเภอบางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา จำแนกตามรายได้ต่อเดือน รายด้านและภาพรวม	92
4.19	ส่วนที่ 4 วิเคราะห์สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยการบริหารจัดการขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน มีความสัมพันธ์กับผลการบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่าขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน อำเภอบางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา.....	105

สารบัญญภาพ

ภาพที่	หน้า
1.1 กรอบแนวคิดในการวิจัย	6
2.1 ระบบการบริหารโดยรวม	13
2.2 หน้าที่ของการบริหารจัดการ (Functions of Management) หรือกระบวนการของการ บริหารจัดการ (Management Process)	14
2.3 กระบวนการบริหารจัดการซึ่งประกอบด้วยหน้าที่ที่สัมพันธ์กัน 4 ประการ	16

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การพัฒนาประเทศในระยะเวลาที่ผ่านมาที่เน้นการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจเป็นกระแสหลัก แม้ว่าจะแก้ไขปัญหาค่าความยากจนได้บางส่วนแต่เรายังประสบปัญหาการเหลื่อมล้ำของการกระจายรายได้ ช่องว่างระหว่างรายได้ของคนมีและคนจน รวมไปถึงช่องว่างระหว่างรายได้ของอาชีพสาขา ภาคเกษตรกรรมและอาชีพนอกภาคเกษตรกรรมนับวันยิ่งทวีมากขึ้น ยิ่งไปกว่านั้นสังคมไทยในวันนี้ ต้องเผชิญกับภาวะวิกฤติอันเกิดจากความตกต่ำทางเศรษฐกิจ แต่อย่างไรก็ตามคนไทยโดยเฉพาะคนยากจนต้องเผชิญกับสภาวะการณ์ครองชีพที่ขยับตัวสูงขึ้น ทำให้การทำมาหากินต้องอยู่ในลักษณะการดิ้นรนต่อสู้กับวิกฤติทางเศรษฐกิจอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้มีการเสนอนโยบายและมาตรการอันเป็นทางรอดในภาวะเศรษฐกิจเช่นนี้หลายประการและหนึ่งในนั้นคือ การพิจารณาทบทวนนโยบายและมาตรการของหน่วยงานต่างๆ ภาครัฐที่เกี่ยวข้องกับการส่งเสริมอาชีพและรายได้ เพื่อประโยชน์ต่อเศรษฐกิจของชุมชนอันเป็นรากฐานของสังคมอย่างแท้จริงที่จะนำไปสู่ชีวิตความเป็นอยู่ที่ดีและการพัฒนาที่ยั่งยืน

แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 11 (พ.ศ. 2555-2559) ตามยุทธศาสตร์ที่ 7 การสร้างฐานการผลิตให้เข้มแข็ง สมดุล อย่างสร้างสรรค์ ได้ให้ความสำคัญประเด็นการวางแผนพัฒนาประเทศไทยที่สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงระยะสั้นและระยะยาว ได้แก่ การรักษาอัตราการขยายตัวทางเศรษฐกิจและลดความเสี่ยงจากภาวะความผันผวนของเศรษฐกิจโลก การสร้างการขยายตัวทางเศรษฐกิจที่สอดคล้องกับกระแสการเปลี่ยนแปลงในบริบทโลกในระยะยาว เพื่อเตรียมในการฉกฉวยโอกาสจากการเปลี่ยนแปลงที่สำคัญ คือ โอกาสจากการเปลี่ยนแปลงภูมิทัศน์ทางเศรษฐกิจและการเงินโลกในการขยายตลาดและการสร้างความร่วมมือในภูมิภาคเพื่อสร้างความแข็งแกร่งทางด้านเศรษฐกิจ การค้า การลงทุนและลดความเสี่ยงจากภาวะความผันผวนทางเศรษฐกิจโอกาสจากการเปลี่ยนแปลงในสถานการณ์ทางด้านอาหาร พลังงานและสิ่งแวดล้อมโลก ในการส่งออกสินค้าอาหารโดยอาศัยความได้เปรียบของภาคการเกษตร การพัฒนามูลค่าเพิ่มสินค้าเกษตรและอาหาร การพัฒนาพลังงานทดแทนอย่างสมดุลระหว่างความต้องการด้านอาหารและพลังงาน โอกาสจากการเปลี่ยนแปลงของสภาพภูมิอากาศโลกและความตื่นตัวในความรับผิดชอบต่อสังคมและสิ่งแวดล้อม ในการสร้างงานสร้างรายได้ และการเจริญเติบโตของเศรษฐกิจที่มีความยั่งยืน (แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 11 พ.ศ. 2555-2559)

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย 2550 ได้ให้ความสำคัญกับการส่งเสริมอาชีพโดยได้บัญญัติไว้ทำให้แนวนโยบายพื้นฐานแห่งรัฐมีความชัดเจน รอบด้านและผูกพันรัฐมากกว่าเดิมเช่น ส่งเสริมและสนับสนุนให้มีการดำเนินการตามแนวปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง คุ้มครองและรักษาผลประโยชน์ของเกษตรกรในการผลิตและการตลาดสินค้าเกษตร กำหนดหลักเกณฑ์การใช้ที่ดินให้ครอบคลุมทั่วประเทศโดยคำนึงถึงความสอดคล้องกับสภาพแวดล้อมและวิถีของชุมชนท้องถิ่น ดำเนินการให้เกษตรกรมีที่ดินเพื่อใช้ประกอบการเกษตรอย่างทั่วถึง ซึ่งการบัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญในประเด็นดังกล่าวถือเป็นการส่งเสริมอาชีพแก่ประชาชนในประเทศทั้งทางตรงและทางอ้อม

สำหรับพระราชบัญญัติกำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ.2542 ได้กำหนดอำนาจหน้าที่ในการจัดระบบการบริการสาธารณะเกี่ยวกับการส่งเสริมอาชีพขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นไว้คล้ายคลึงกัน คือ มาตรา 16 (16) ในเทศบาลเมืองพัทยาและองค์การบริหารส่วนตำบลมีอำนาจหน้าที่ในการจัดระบบการบริการสาธารณะเพื่อประโยชน์ของประชาชนในท้องถิ่นของตนเอง โดยการส่งเสริมและการประกอบอาชีพและมาตรา 17 (15) ให้องค์การบริหารส่วนจังหวัดมีอำนาจหน้าที่ในการจัดระบบการบริการสาธารณะเพื่อประโยชน์ของประชาชน คือ การพาณิชย์ การส่งเสริมการลงทุน และการทำกิจการไม่ว่าจะดำเนินการเองหรือร่วมกับบุคคลอื่น หรือจากสหการ และได้มีการจัดทำแผนปฏิบัติการกำหนดขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น โดยได้กำหนดให้กรมพัฒนาชุมชน กรมส่งเสริมการเกษตร กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม ถ่ายโอนภารกิจด้านการพัฒนาอาชีพให้แก่ เทศบาล องค์การบริหารส่วนตำบล และองค์การบริหารส่วนจังหวัด เช่นงานส่งเสริมการพัฒนาอาชีพแก่กลุ่มอาชีพ การสนับสนุนทุนดำเนินการกลุ่มออมทรัพย์เพื่อการผลิต การส่งเสริมอาชีพด้านการเกษตร งานฝึกอาชีพอุตสาหกรรมในครอบครัวและหัตถกรรมไทย เป็นต้น โดยกำหนดประเภทของกลุ่มงานภารกิจถ่ายโอนดังกล่าว เป็นหน้าที่ที่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเลือกทำโดยอิสระ

อย่างไรก็ตามพระราชบัญญัติเกี่ยวกับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นไม่ว่าจะเป็นพระราชบัญญัติ สภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. 2537 มาตรา 68 กำหนดให้องค์การบริหารส่วนตำบลอาจทำกิจการในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลได้ ประกอบด้วย ให้มีและส่งเสริมกลุ่มเกษตรกรและกิจการสหกรณ์ ส่งเสริมให้มีอุตสาหกรรมในครอบครัว บำรุงและส่งเสริมการประกอบอาชีพของราษฎร พระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. 2496 มาตรา 51 (5)เทศบาลอาจทำกิจการนอกเขตเทศบาลได้ คือ บำรุงและส่งเสริมการทำมาหากินของราษฎร และพระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัด พ.ศ. 2540 มาตรา 4 ได้กำหนดอำนาจหน้าที่ให้องค์การบริหารส่วนจังหวัดสามารถจัดทำกิจการใดๆ อันเป็นอำนาจหน้าที่ของราชการส่วนท้องถิ่นอื่นที่อยู่ในเขตองค์การบริหารส่วนจังหวัดและกิจการนั้นเป็นการสมควรให้ราชการส่วนท้องถิ่นอื่นร่วมกันดำเนินการหรือให้องค์การบริหารส่วนจังหวัดดำเนินการ ทั้งนี้ตามที่กำหนดในกฎกระทรวง ซึ่งกฎกระทรวง พ.ศ. 2541 ออกตามความในพระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัด พ.ศ. 2540 กำหนดให้การส่งเสริมและแก้ไขปัญหาการประกอบอาชีพ เป็นกิจการที่ราชการส่วนท้องถิ่นอื่นสมควรให้องค์การบริหารส่วนจังหวัดร่วมดำเนินการ หรือให้องค์การบริหารส่วนจังหวัดดำเนินการ

การดำเนินงานเกี่ยวกับการส่งเสริมอาชีพจัดได้ว่าเป็นหน้าที่ที่สำคัญขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นทุกแห่ง องค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน อำเภอบางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ก็ได้มีผลการบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่าซึ่งเกิดจากการรวมกลุ่มในการทำกิจกรรมในด้านต่างๆ เพื่อเป็นการเสริมศักยภาพของชุมชน และสร้างความเข้มแข็งให้แก่ชุมชนอย่างยั่งยืน อีกทั้งเป็นการเพิ่มเงินรายได้ให้แก่ประชาชนในตำบลสามเรือนและเมื่อมีรายได้เพิ่มขึ้นประชาชนก็จะมีสวัสดิการต่างๆ ตามขึ้นมาอีกด้วยองค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือนมีการตั้งข้อบัญญัติงบประมาณรายจ่ายเป็นเงินอุดหนุน เพื่อเป็นการสนับสนุนด้านเงินทุนในการดำเนินกิจกรรมต่างๆ รวมทั้งการสนับสนุนในการดำเนินงานกลุ่มอาชีพต่างๆ จากการสังเกตกลุ่มอาชีพที่ได้รับการสนับสนุนงบประมาณขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน อำเภอบางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ส่วน

ใหญ่มีรายได้เพิ่มขึ้น เพื่อให้ทราบถึงสภาพปัญหา สาเหตุของผลการบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพผู้ผลิต ผลิตหัตถ์ทำให้องค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน และประชาชนในตำบลสามเรือน ได้รับประโยชน์ และการสนับสนุนงบประมาณขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือนก็จะเกิดความคุ้มค่าของการใช้จ่ายเงินอุดหนุนเพื่อสนับสนุนผลการบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตผลิตหัตถ์ทำให้องค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือนจะประสบความสำเร็จจะต้องขึ้นอยู่กับสิ่งต่อไปนี้ คือ ผู้นำสมาชิก วัตถุประสงค์และเป้าหมาย ข้อตกลงหรือระเบียบของกลุ่ม ซึ่งสมาชิกมีส่วนร่วมในการใช้ความรู้ความสามารถและกิจกรรมนั้นๆ จะสนองความต้องการของสมาชิกทุกคนหรือส่วนใหญ่ได้ ความสัมพันธ์ของสมาชิกเป็นไปด้วยดี ยอมรับความคิดและสนับสนุนซึ่งกันและกัน การแก้ไขปัญหาตลอดจนการประเมินผลความก้าวหน้าของกลุ่มควรจะมีสม่ำเสมอและต่อเนื่อง

ปัญหาในผลการบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตผลิตหัตถ์ทำให้องค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน อำเภอบางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ได้แก่

- 1) ปัญหาด้านการมีส่วนร่วมของสมาชิกในกลุ่มบางคนตระหนักว่าการรวมกลุ่มกันในการประกอบอาชีพ ไม่ใช่หนทางที่จะนำตนเองไปสู่ความสำเร็จชาวบ้านไม่สามารถพึ่งพาตนเองได้
- 2) ปัญหาคุณภาพของคณะกรรมการกระบวนการเลือกสรรคณะกรรมการ
- 3) ปัญหาด้านความเข้าใจเกี่ยวกับเงินอุดหนุนหรือเงินสนับสนุนจากหน่วยงานของรัฐ
- 4) ปัญหาด้านการเงิน ไม่มีความต่อเนื่องในนโยบาย ผลการบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตผลิตหัตถ์ทำให้องค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน เนื่องจากเวลาทำกิจกรรมไม่ค่อยพร้อมเพรียงกัน

องค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน อำเภอบางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยาตั้งอยู่ในเขตปริมณฑลประกอบด้วย 8 หมู่บ้าน จุดแข็งของตำบลมีคมนาคมสะดวกอยู่ใกล้กรุงเทพมหานคร พื้นที่อยู่ในเขตชลประทานที่มีความอุดมสมบูรณ์ รายได้ของประชาชนสูงกว่าเกณฑ์เฉลี่ยของประเทศ มีการผสมผสานกันระหว่างอุตสาหกรรม เกษตรกรรมมีการพัฒนาเศรษฐกิจ เพื่อให้ประชาชนกลุ่มอาชีพขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือนมีความเป็นอยู่ที่ดี จะต้องอาศัยการปฏิบัติงานขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน โดยยึดให้มีการกิจเกี่ยวกับการดำเนิน ผลการบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตผลิตหัตถ์ทำให้องค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือนให้กับชุมชนในท้องถิ่น โดยมีการจัดทำงบประมาณให้ความรู้ อบรมสัมมนา รวมถึงการให้งบประมาณในการดำเนินงานของกลุ่มอาชีพในด้านต่างๆที่ประชาชนต้องการ เพื่อให้กลุ่มอาชีพเหล่านี้สามารถดำเนินกิจกรรมอย่างเป็นรูปธรรมส่งผลไปสู่ความเข้มแข็งของชุมชน จนกระทั่งพัฒนาไปสู่การเป็นองค์กรที่มีการผลิตขนาดย่อม แต่ถึงแม้ว่าองค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือนในพื้นที่อำเภอบางปะอินได้ดำเนินการส่งเสริมอาชีพในทุกๆด้าน ผลที่ได้ก็ยังไม่สามารถดำเนินการได้อย่างชัดเจน และเป็นรูปธรรมไม่ประสบความสำเร็จนำไปปฏิบัติไม่ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ประสิทธิภาพเป็นไปตามแผนที่วางไว้ ปัญหาของการที่ไม่สามารถดำเนินการตามแผนต่างๆ ได้สมบูรณ์ อันเนื่องจากปัจจัยต่างๆ มากมาย จะต้องอาศัยการปฏิบัติงานขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือนให้มีการกิจเกี่ยวกับการดำเนินผลการบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตผลิตหัตถ์ทำให้องค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือนให้กับชุมชนในท้องถิ่นรับทราบถึงปัญหาความต้องการต่างๆ ของประชาชนในพื้นที่ได้เป็นอย่างดี มีบทบาทและองค์ความรู้ด้านการพัฒนาในระดับชุมชนเกี่ยวกับการผลบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตผลิตหัตถ์ทำให้องค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน มีเป้าหมายในการดำเนินงาน คือ การยกระดับคุณภาพชีวิตของประชาชนในท้องถิ่นให้มีอาชีพ มีรายได้ มีโอกาสในการบริหารจัดการด้านอาชีพ ส่งเสริมการรวมกลุ่มให้เข้มแข็ง

และยั่งยืน ที่ผ่านมามีการดำเนินงานด้านผลการบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่าไม่ประสบผลสำเร็จ ซึ่งข้อเท็จจริงจะปรากฏตามรายงานผลการตรวจรับรองมาตรฐานการปฏิบัติราชการขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ประจำปี 2552 ของคณะกรรมการตรวจรับรองมาตรฐานการปฏิบัติราชการขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจังหวัดพระนครศรีอยุธยา ว่าองค์การบริหารส่วนตำบล ไม่ได้จัดทำข้อมูลเกี่ยวกับกลุ่มอาชีพหรือผลการบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่า ตามเกณฑ์มาตรฐานที่กำหนด เช่น การจัดทำแผนพัฒนากลุ่มอาชีพ การจัดทำทะเบียนข้อมูลกลุ่มอาชีพที่เป็นระบบ เป็นต้น

เหตุผลจากข้อมูลข้างต้นดังกล่าว ทำให้เห็นได้ชัดเจนถึงความสำคัญ และความจำเป็นในการศึกษา ผลการบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่าขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือนอำเภอบางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ดังนั้นในฐานะที่ผู้วิจัยเป็นผู้อาศัยอยู่ในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน จึงสนใจที่จะศึกษาผลการบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่าขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน เนื่องจากองค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือนมีความใกล้ชิดกับประชาชนและมีการสนับสนุนผลการบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่า เพื่อให้ทราบถึงความต้องการของประชาชนในชุมชนจึงศึกษามูลเหตุต่างๆ ที่ทำให้เกิดปัจจัยและการตอบสนองความต้องการ ด้านผลการบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่าได้มากน้อยนั้นขึ้นอยู่กับปัจจัยใดบ้าง และยังคงต้องการหาวิธีการและแนวทางเพื่อเสนอแนะและพัฒนาการจัดแผนขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือนให้บรรลุวัตถุประสงค์ต่างๆ อย่างต่อเนื่องกับผลการบริหารงานขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน เพื่อให้ผลการบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่าแก่ประชาชนเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและได้รับความมั่นใจจากประชาชนผู้รับบริการในพื้นที่ไปยังองค์กรอื่นที่มุ่งเน้นผลการบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่าต่อไปอีกด้วย

1.2 คำถามในการวิจัย

1.2.1 ผลการบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่าของกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน เป็นอย่างไร

1.2.2 การพัฒนาคุณภาพสินค้าของกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน เป็นอย่างไร

1.2.3 การขยายตลาดของกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน เป็นอย่างไร

1.2.4 การเพิ่มกลุ่มลูกค้าของกลุ่มอาชีพชุมชนและวิสาหกิจชุมชนขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน เป็นอย่างไร

1.2.5 การเพิ่มประสิทธิภาพด้านผลผลิตของกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน เป็นอย่างไร

1.3 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1.3.1 เพื่อศึกษาผลการบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่าขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน อำเภอบางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา

1.3.2 เพื่อเปรียบเทียบผลการบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่าขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน อำเภอบางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยาจำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล

1.3.3 เพื่อศึกษาปัจจัยการบริหารจัดการขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน ที่มีความสัมพันธ์กับผลการบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่าขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน อำเภอบางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา

1.4 สมมติฐานการวิจัย

1.4.1 กลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน อำเภอบางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา มีระดับผลการบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่าขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน อำเภอบางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา อยู่ในระดับมากที่สุด

1.4.2 ผลการบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่าขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน อำเภอบางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพ สถานภาพสมรสและรายได้ต่อเดือน มีผลการบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่าไม่แตกต่างกัน

1.4.3 ปัจจัยการบริหารจัดการขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน อำเภอบางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ประกอบด้วย การวางแผนโครงสร้างกลุ่มเกษตรกรและกลุ่มอาชีพในชุมชน การจัดโครงสร้าง การจัดคน จัดการกลุ่มเกษตรกรและอาชีพในชุมชน การประสานงาน การรายงาน การจัดการงบประมาณ มีความสัมพันธ์ต่อผลการบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่าขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน อำเภอบางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา

1.6 ขอบเขตของการวิจัย

ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตของการศึกษา ดังต่อไปนี้

1.6.1 ขอบเขตของเนื้อหา

การศึกษาระดับผลการบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่าขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน อำเภอบางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ประกอบด้วย

1.6.1.1 ตัวแปรอิสระ คือ

1) ปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพ สถานภาพสมรส รายได้

2) ปัจจัยการบริหารจัดการขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน ประกอบด้วย การวางแผนโครงสร้างกลุ่มเกษตรกรและกลุ่มอาชีพในชุมชน การจัดโครงสร้าง การจัดคน การจัดการกลุ่มเกษตรกรและอาชีพในชุมชน การประสานงาน การรายงาน และการจัดการงบประมาณ

1.6.1.2 ตัวแปรตาม คือ ผลการบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่าขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน อำเภอบางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ประกอบด้วย คุณภาพของผลผลิต ความพึงพอใจของผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย ความคุ้มค่าในการลงทุน การเรียนรู้และนวัตกรรม

1.6.2 ขอบเขตด้านประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ เป็นประชาชนของพื้นที่องค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน อำเภอบางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา จำนวนประชากรชาย 2,047 คน จำนวนประชากรหญิง 1,500 คนจำนวนประชากรทั้งสิ้น 3,547คน จากการคำนวณตามสูตรของทาโร ยามาเน่ได้กลุ่มตัวอย่าง 359 คน (ข้อมูล ณ วันที่ 15 เดือน พฤษภาคม พ.ศ. 2559)

1.6.3 ขอบเขตด้านระยะเวลา

การด้านระยะเวลาในการศึกษา ตั้งแต่เดือนมิถุนายน 2559 ถึง ตุลาคม 2559

ตารางที่ 1.1 ตัวแปร ตัวบ่งชี้ มาตรฐาน

ตัวแปร	ตัวบ่งชี้	มาตรฐาน
1. การจัดการผลผลิตในพื้นที่	กลุ่มอาชีพชุมชนขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน อำเภอบางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา 1. จำนวนการผลิตเห็นดับเต่า	- สถิติการเพิ่มขึ้นของผลผลิต - คุณภาพ - ปริมาณ - ระดับ
2. คุณภาพของสินค้า	กลุ่มอาชีพชุมชนขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน อำเภอบางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา 1. คุณภาพการผลิตเห็นดับเต่า	- สถิติการเพิ่มขึ้นของผลผลิต - คุณภาพ - ปริมาณ
3. การขยายตลาด	กลุ่มอาชีพชุมชนขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน อำเภอบางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา 1. ตลาดภายในท้องถิ่น 2. ตลาดในระดับจังหวัด 3. ตลาดซูปเปอร์มาเก็ต 4. ตลาดระดับชาติ	1. สาขา 2. ตลาดภายใน 3. ตลาดภายนอก 4. จำนวนลูกค้า
4. การให้บริการลูกค้า	กลุ่มอาชีพชุมชนขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน อำเภอบางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา 1. การให้บริการลูกค้า 2. ความซื่อสัตย์ต่อลูกค้า 3. ความสุภาพอ่อนโยน 4. การสร้างเครือข่ายมิตรภาพ 5. การจัดสถานที่และการบรรจุภัณฑ์ 6. ความสะอาดและความปลอดภัย	- แบบสอบถาม (ความพึงพอใจ)

1.7 คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้มีคำนิยามศัพท์ที่ใช้ในการศึกษาวิจัยและคำจำกัดความเพื่อให้เข้าใจตรงกัน ดังนี้

1.7.1 ปัจจัยส่วนบุคคล หมายถึง ลักษณะเฉพาะของบุคคลซึ่งประกอบด้วย เพศ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพ สถานภาพสมรส รายได้

1.7.2 การส่งเสริมและพัฒนาในกลุ่มอาชีพ หมายถึง การส่งเสริมและพัฒนาในกลุ่มอาชีพประชาชนขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน อำเภอบางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ให้ผู้ที่มีรายได้และไม่มีรายได้ มีการประกอบอาชีพ ในกรณีผู้ที่มีรายได้ การส่งเสริมและพัฒนาในกลุ่มอาชีพ เป็นการทำให้ผู้ที่มีรายได้เสริม ส่วนผู้ไม่มีรายได้ ก็จะทำให้ผู้ที่มีอาชีพที่ใช้ในการดำรงชีวิตต่อไป ได้แก่ สนับสนุนงบประมาณ วัสดุอุปกรณ์เครื่องมือต่างๆ ตลอดจนเทคโนโลยีที่เหมาะสมต่อการประกอบอาชีพของประชาชนและการวิเคราะห์ในเชิงพหุโดยการมองเห็นหลายมิติ และความเชื่อมโยงที่เกี่ยวข้องเนื่องด้านอาชีพของท้องถิ่น ประกอบด้วย ด้านแผนงานโครงการและการบริหารจัดการ ด้านการส่งเสริมและสนับสนุนการรวมกลุ่มของชุมชน ด้านการส่งเสริมด้านวิชาการ ด้านระบบฐานข้อมูล ด้านการบริหารจัดการ ด้านการเรียนรู้และด้านทุนทางสังคม

1) ด้านแผนงาน โครงการและการบริหารจัดการ หมายถึง การจัดทำแผนงาน/โครงการ/กิจกรรมการส่งเสริมอาชีพ การสำรวจและจัดทำทะเบียนอาชีพ วัตถุประสงค์หรือปัจจัยการผลิต รวมถึงการวิเคราะห์จุดแข็ง จุดอ่อน จุดปัญหา อุปสรรคและโอกาส หลักเกณฑ์การให้ความช่วยเหลือ สนับสนุนส่งเสริมอาชีพ รวมถึงการส่งเสริมให้นำทรัพยากรท้องถิ่นมาใช้อย่างมีประสิทธิภาพ

2) ด้านการส่งเสริมและสนับสนุนการรวมกลุ่มของชุมชน หมายถึง การส่งเสริมและสนับสนุนการรวมกลุ่มของประชาชน เพื่อดำเนินกิจกรรมกลุ่มอาชีพทำให้เกิดรายได้เช่น การสำรวจและจัดทำทะเบียนกลุ่มอาชีพ การแบ่งกลุ่มอาชีพตามความต้องการและสภาพ ของปัญหา เป็นต้น

3) ด้านการส่งเสริมด้านวิชาการ หมายถึง การสนับสนุนในเรื่องความรู้ การพัฒนาทักษะเกี่ยวกับงานอาชีพของกลุ่ม และการบริหารจัดการกลุ่มอาชีพอย่างมีแบบแผน

4) ด้านระบบฐานข้อมูล หมายถึง การเก็บรวบรวมและจัดทำฐานข้อมูล การวิเคราะห์ข้อมูลและการจัดเก็บข้อมูลอย่างเป็นระบบ เพื่อการส่งเสริมอาชีพ

5) ด้านการบริหารจัดการ หมายถึง การบริหารจัดการกลุ่มอาชีพขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน เช่น การสร้างความร่วมมือในการพัฒนาในกลุ่มอาชีพ การจัดทำยุทธศาสตร์ที่สอดคล้องกับความต้องการของพื้นที่และการประชาสัมพันธ์ เป็นต้น

6) ด้านการเรียนรู้ หมายถึง การได้เข้าถึงโอกาสในการศึกษา และเรียนรู้เพื่อการพัฒนาตนเองเกี่ยวกับการส่งเสริมอาชีพอย่างต่อเนื่อง

7) ด้านทุนทางสังคม หมายถึง ผู้นำกลุ่มอาชีพ ผู้นำชุมชน ประชาชนชาวบ้านที่มีความรู้ความสามารถ มีระบบคิด หรือวิธีคิด วิธีปฏิบัติ และความชำนาญในด้านการประกอบอาชีพในพื้นที่

1.7.3 การพัฒนามาตรฐานของสินค้า หมายถึง การพัฒนาผลิตภัณฑ์ การพัฒนาปรับปรุงหรือเปลี่ยนแปลงผลิตภัณฑ์ให้ตรงตามความต้องการของผู้บริโภค โดยรูปแบบในการพัฒนาอาจเป็นด้านบรรจุภัณฑ์ หรือตัวผลิตภัณฑ์อาหารก็ได้

1.7.4 การขยายตลาด หมายถึง การนำเอาสินค้าและบริการจากแหล่งผลิตหรือผู้ประกอบการไปถึงมือผู้บริโภคในเวลาและสถานที่ที่ต้องการ หรือหมายถึงการดำเนินกิจกรรมอันจะส่งผลให้สินค้าและบริการกระจายจากผู้ผลิตไปยังผู้บริโภคเพื่อใช้อุปโภคหรือบริโภคในลักษณะที่ต้องการ ตามความเหมาะสม

1.7.5 ประสิทธิภาพของการขายสินค้า หมายถึง ผลสำเร็จของงานที่เป็นไปตามความมุ่งหวังที่กำหนดไว้ในวัตถุประสงค์หรือเป้าหมาย หรือประสิทธิผลจากความสามารถอย่างยั่งยืนทำให้มีผลงานที่มีคุณภาพสูงเน้นผลสำเร็จของงานมีประโยชน์อย่างมีคุณค่ามากมายต่อธุรกิจต่ออุตสาหกรรมและต่อส่วนรวม

1.8 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1.8.1 ได้รับรู้ระดับผลการบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่าขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน อำเภอบางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา สามารถนำไปเป็นข้อมูลในการกำหนดนโยบายและจัดทำแผนพัฒนาเพื่อตอบสนองความต้องการ ด้านการส่งเสริมอาชีพมากขึ้น

1.8.2 ได้รู้ถึงการเปรียบเทียบผลการบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่าขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล สามารถนำไปเป็นข้อมูลในการกำหนดข้อมูลพื้นฐานขององค์การบริหารส่วนตำบลเพื่อให้สามารถดำเนินการตามบทบาทของตนเองภายใต้นโยบายการกระจายอำนาจสู่ท้องถิ่นได้อย่างถูกต้อง

1.8.3 ทำให้ทราบถึงปัจจัยการบริหารจัดการขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน ที่มีความสัมพันธ์ต่อผลการบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่าขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน อำเภอบางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา

1.8.4 เป็นแนวทางหรือแผนงานประกอบในการวางแผนพัฒนาในการบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่าขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือนหรือผู้ผลิตเห็ดตับเต่าอื่น

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ผู้วิจัยจะเสนอกรอบแนวคิด ทฤษฎี วรรณกรรมและผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อสนับสนุนการวิจัยดังต่อไปนี้ คือ แนวคิดเกี่ยวกับการบริหารองค์การและการจัดการองค์การ การบริหารจัดการที่ดี แนวคิดเกี่ยวกับประสิทธิภาพ แนวคิดเกี่ยวกับเครือข่ายและการประเมิน แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการบริการ การผลิตสินค้าชุมชนและการตลาด มีดังนี้

- 2.1 แนวคิดเกี่ยวกับการบริหารและการจัดการองค์การ
- 2.2 การบริหารจัดการที่ดี
- 2.3 แนวคิดเกี่ยวกับประสิทธิภาพ
- 2.4 แนวคิดเกี่ยวกับการประเมินและการบริหารแบบเครือข่าย
- 2.5 แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการบริการ การผลิตสินค้าชุมชนและการตลาด

2.1 แนวคิดเกี่ยวกับการบริหารและการจัดการองค์การ

ในการบริหารองค์การนั้น ทุกองค์การไม่ว่าจะมีขนาด ประเภท หรือสถานที่ตั้งอย่างไร จำเป็นต้องมีการจัดการที่ดี ซึ่งการจัดการที่ดีเป็นจุดเริ่มต้นของการดำเนินงานขององค์การ การเติบโต และการดำรงอยู่ต่อไปขององค์การ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในสภาวะการณ์ปัจจุบัน ซึ่งต้องเผชิญกับปัจจัยแวดล้อมที่มีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว ไม่ว่าจะเป็นด้านสังคม เศรษฐกิจ โลกาภิวัตน์และเทคโนโลยีทำให้องค์การต้องมีแนวทางในการจัดการที่ทันสมัยเพื่อรับมือกับการเปลี่ยนแปลงที่รวดเร็วนี้ เพื่อให้เข้าใจแนวคิดเกี่ยวกับการจัดการ รวมทั้งองค์ประกอบต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นการวางแผน การควบคุม การตัดสินใจ เทคโนโลยี การมีส่วนร่วม ฯลฯ ในบทนี้จะได้นำเสนอหัวข้อดังกล่าวเกี่ยวกับเรื่องผลการบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่าขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน อำเภอบางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ซึ่งถือว่าเป็นองค์ประกอบที่สำคัญในการดำเนินงานขององค์การ และมีผู้ให้คำจำกัดความแตกต่างกันออกไปตามหัวข้อต่างๆ ดังนี้

- 2.1.1 แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการมีส่วนร่วมของประชาชน
- 2.1.2 แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการบริหารการจัดการองค์การ

ซวาร์ท (Schwartz, 1980) ได้ให้ความหมายการบริหารไว้ว่า คือ กระบวนการบรรลุวัตถุประสงค์ขององค์การ โดยอาศัยการดำเนินงานร่วมกันของหน้าที่ 5 ประการ คือ การวางแผน (Planning) การจัดองค์การ (Organizing) การเจ้าหน้าที่ (Staffing) การอำนวยการ (Directing) และการควบคุม (Controlling) คูนส์ ได้ให้ความหมายการบริการ คือ การดำเนินการให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้โดยปัจจัยทั้งหลาย ได้แก่ คน เงิน วัสดุสิ่งของ เป็นอุปกรณ์ในการปฏิบัติงานนั้น

บาร์ทอล และมาติน (Bartol & Martin, 1991) ได้ให้ความหมายการบริหารว่าเป็น กระบวนการที่ทำให้เป้าหมายขององค์กรประสบผลสำเร็จโดยการวางแผน การจัดการ การใช้ภาวะผู้นำและการควบคุม

สโตน และฟรีแมน (Stoner & Freeman, 1992) กล่าวว่า การบริหาร หมายถึง กระบวนการวางแผน การจัดองค์กร ภาวะผู้นำ และการควบคุมการทำงานของสมาชิกขององค์กรและการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรเพื่อให้บรรลุเป้าหมายขององค์กร

เคทส์ และโรเซนเวส (Kast & Rosenzweig, 1995) กล่าวถึงการบริหารไว้ว่าการบริหารเป็นรูปแบบการทำงานด้วยความรู้สึกรู้สึกนึกคิด โดยบุคลากรในองค์กร รวมถึงการร่วมมือของบุคลากรและทรัพยากร เพื่อสำเร็จตามจุดประสงค์

บรยงค์ ไตจินดา (2545) ให้ความหมาย การจัดการ หมายถึง กระบวนการที่ผู้จัดการสร้างสรรค์ อำนาจการธำรงรักษา ทรัพยากรและปฏิบัติตามความมุ่งหมายขององค์กรโดยการประสานงาน และการแสวงหาความร่วมมือในการทำงานจากบุคลากรขององค์กร

ศิริวรรณ เสรีรัตน์ และคนอื่นๆ (2545) ให้ความหมาย การบริหารจัดการ หมายถึง ชุดของหน้าที่ต่าง ๆ (A Set of Functions) ที่กำหนดทิศทางในการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรทั้งหลายอย่างมีประสิทธิภาพ (Efficient) หมายถึง การใช้ทรัพยากรได้อย่างเฉลียวฉลาดและคุ้มค่า (Cost effective) ส่วนการใช้ทรัพยากรอย่างมีประสิทธิภาพ (Efficient) หมายถึง การตัดสินใจได้อย่างถูกต้อง (Right Decision) และมีการปฏิบัติการได้สำเร็จตามแผนที่กำหนดไว้ ดังนั้นผลสำเร็จของการบริหารจัดการจึงต้องมีทั้งประสิทธิภาพและประสิทธิผลควบคู่กัน

2.1.3 การบริหารจัดการองค์กร

การบริหาร (Management) หรือที่นิยมเรียกกันว่า 6M's ความหมายของการบริหารจัดการนั้น สามารถจำกัดออกมาตามความเข้าใจได้โดย คำว่า “Management” อาจแปลว่า การจัดการหรือการบริหารจัดการก็ได้ซึ่งในหนังสือองค์การและการจัดการฉบับสมบูรณ์ โดย ศิริวรรณ เสรีรัตน์ และ คนอื่นๆ (2545) ได้รวบรวมความหมายของคำว่า “การบริหารจัดการ” และ “การจัดการ” ได้ดังนี้

1) คำว่า “การบริหาร” (Administration) จะใช้ในการบริหารระดับสูง โดยเน้นที่การกำหนดนโยบายที่สำคัญและการกำหนดแผนของผู้บริหารระดับสูง เป็นคำนิยมใช้ในการบริหารรัฐกิจ (Public Administration) หรือใช้ในหน่วยงานราชการ และคำว่า “ผู้บริหาร” (Administration) จะหมายถึง ผู้บริหารที่ทำงานอยู่ในองค์กรของรัฐ หรือองค์กรที่ไม่มุ่งหวังกำไร

การบริหาร คือกลุ่มของกิจกรรมประกอบด้วย การวางแผน (Planning) การจัดองค์กร (Organizing) การสั่งการ (Leading/Directing) หรือการอำนาจและควบคุม (Controlling) ซึ่งจะมีความสัมพันธ์โดยตรงกับทรัพยากรขององค์กร (6 M's) เพื่อนำไปใช้ให้เกิดประโยชน์และด้วยจุดมุ่งหมายสำคัญในการบรรลุความสำเร็จตามเป้าหมายขององค์กรอย่างมีประสิทธิภาพและเกิดประสิทธิผลครบถ้วน

2) คำว่า “การจัดการ” (Management) จะเน้นการปฏิบัติการให้เป็นไปตามนโยบาย (แผนที่วางไว้) ซึ่งนิยมใช้ในการจัดการธุรกิจ (Business Management) ส่วนคำว่า “ผู้จัดการ” (Manager) จะหมายถึงบุคคลในองค์กรซึ่งทำหน้าที่รับผิดชอบต่อกิจกรรมในการบริหารทรัพยากรและกิจการงานอื่นๆ เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ขององค์กร

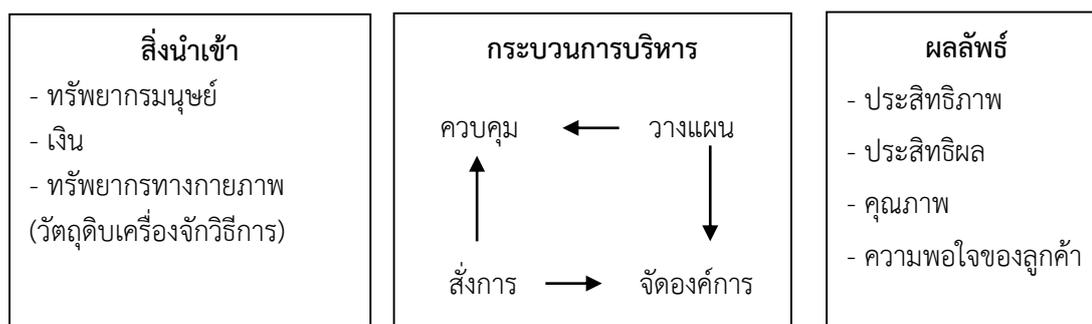
การบริหารจัดการ (Management) หมายถึง ชุดของหน้าที่ต่าง ๆ (A set of functions) ที่กำหนดทิศทางในการใช้ทรัพยากรทั้งหลายอย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล (Cost-effective) เพื่อให้บรรลุถึงเป้าหมายขององค์กรได้อย่างเฉลียวฉลาดและคุ้มค่าการใช้ทรัพยากรอย่างมีประสิทธิภาพ (Effective)

นั่นหมายถึงการตัดสินใจได้อย่างถูกต้อง (Right Decision) และมีการปฏิบัติการสำเร็จตามแผนที่กำหนดไว้ ดังนั้น ผลสำเร็จของการบริหารจัดการจึงจำเป็นต้องมีทั้งประสิทธิภาพและประสิทธิผล ควบคู่กัน

ในอีกแนวหนึ่งอาจกล่าวได้ว่าการบริหารจัดการ หมายถึง กระบวนการของมุ่งสู่เป้าหมายขององค์กรจากการทำงานร่วมกัน โดยใช้บุคคลและทรัพยากรอื่นๆ (Certo, 2000) หรือเป็นกระบวนการออกแบบและรักษาสภาพแวดล้อมที่บุคคลทำงานร่วมกันในกลุ่มให้บรรลุเป้าหมายที่กำหนดไว้อย่างมีประสิทธิภาพคำว่า “การจัดการ”(Administration) และ “การบริหารจัดการ” (Management) มีความหมายแตกต่างกันเล็กน้อย โดยการบริหารจะสนใจและสัมพันธ์กับการกำหนดนโยบายไปลงมือปฏิบัติ นักวิชาการบางท่านต่างก็เล็กน้อย โดยการบริหารจะสนใจและสัมพันธ์กับการกำหนดนโยบายไปลงปฏิบัติ นักวิชาการบางท่านให้ความเห็นว่าการบริหารใช้ในภาครัฐ ส่วนการจัดการใช้ในภาคเอกชน อย่างไรก็ตาม ในตำราหรือหนังสือส่วนใหญ่ทั้ง 2 คำนี้มีความหมายไม่แตกต่างกันสามารถใช้แทนกันได้และเป็นที่ยอมรับโดยทั่วไป (สุรัสวดี ราชกุลชัย, 2543)

จากความหมายต่าง ๆ ข้างต้น การบริหารจัดการจึงเป็นกระบวนการของกิจกรรมที่ต่อเนื่องและประสานงานกัน ซึ่งผู้บริหารต้องเข้ามาช่วยให้บรรลุจุดหมายขององค์กร ประเด็นสำคัญของการบริหารการจัดการ (Management) มีดังนี้

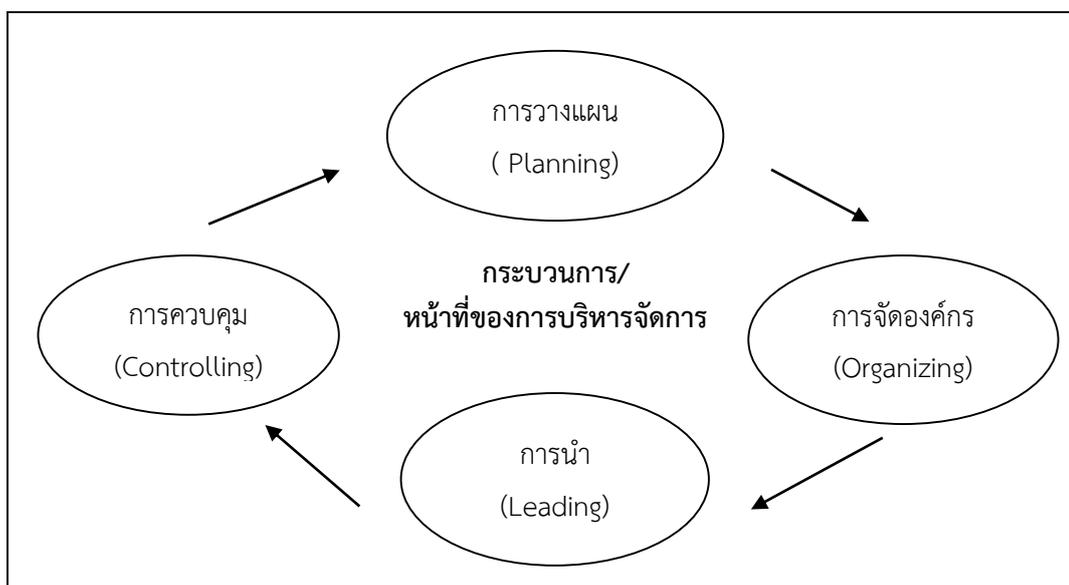
- 1) การบริหารจัดการสามารถประยุกต์ใช้กับองค์กรใดองค์กรหนึ่งได้
- 2) เป้าหมายของผู้บริหารทุกคนคือ การสร้างผลกำไร
- 3) การบริหารจัดการเกี่ยวข้องกับการเพิ่มผลผลิต (Productivity) โดยมุ่งสู่ประสิทธิภาพ (Efficiency) (วิธีการใช้ทรัพยากรโดยประหยัดที่สุด) และประสิทธิผล (Effectiveness) (บรรลุเป้าหมายคือประโยชน์สูงสุด)
- 4) การบริหารจัดการสามารถนำมาใช้สำหรับผู้บริหารในทุกระดับชั้นขององค์กร

ภาพที่ 2.1 ระบบการบริหารโดยรวม

ที่มา: สุรัสวดี ราชกุลชัย (2543)

กระบวนการบริหารจัดการ (Management Process) หมายถึง กระบวนการเพื่อให้บรรลุจุดหมายขององค์กรซึ่งกระบวนการการบริหารจัดการนี้สามารถแสดงให้เห็นถึงความเกี่ยวข้องกันได้อย่างมีปฏิสัมพันธ์สอดคล้องและต่อเนื่องดังแสดงให้เห็นดังภาพที่ 2.1

ภาพที่ 2.2 หน้าที่ของการบริหารจัดการ (Functions of Management) หรือกระบวนการของการบริหารจัดการ (Management Process)

ที่มา: ศิริวรรณ เสรีรัตน์ และคนอื่นๆ (2545)

ทั้งนี้หน้าที่ของการบริหารประกอบด้วยกิจกรรมพื้นฐาน 4 ประการหรืออาจแบ่งในลักษณะที่เป็นขั้นตอนดังนี้

1) การวางแผน (Planning) เป็นสิ่งที่องค์กรต้องเปลี่ยนแปลงในอนาคตการวางแผนเป็นสะพานเชื่อมระหว่างเหตุการณ์ปัจจุบันและอนาคตซึ่งทำได้โดยการให้บรรลุเป้าหมายผลลัพธ์ที่ต้องการ การวางแผนจึงต้องอาศัยการกำหนดกลยุทธ์ที่ประสิทธิภาพ แม้ว่าพื้นฐานของการจัดการโดยทั่วไปเป็นงานของผู้บริหารการวางแผนเป็นสิ่งสำคัญสำหรับการปฏิบัติตามกลยุทธ์ให้ประสบความสำเร็จและการประเมินกลยุทธ์ เพราะว่า การจัดการองค์กร การจูงใจ การจัดบุคคลเข้าทำงาน และกิจกรรมควบคุม ขึ้นกับการวางแผน กระบวนการวางแผนจะต้องประกอบด้วยผู้บริหารและพนักงานภายในองค์กร

การวางแผนจะช่วยให้องค์กรกำหนดข้อดีจากโอกาสภายนอกและทำให้เกิดผลกระทบจากอุปสรรคภายนอกต่ำสุด โดยต้องมองเหตุการณ์ในอดีตและปัจจุบันเพื่อคาดคะเนเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้น การวางแผน ประกอบด้วย การพัฒนาภารกิจ (Mission) การคาดคะเนเหตุการณ์ปัจจุบัน เหตุการณ์อนาคต และแนวโน้ม การกำหนดวัตถุประสงค์ และการเลือกกลยุทธ์ ที่ใช้การวางแผนจะช่วยให้ธุรกิจปรับตัวสู่การเปลี่ยนแปลงของตลาดและสามารถกำหนดเป้าหมายได้ การบริหารเชิงกลยุทธ์นั้นต้องการให้องค์กรติดตามในลักษณะเชิงรุก (Proactive) มากกว่าที่เป็นเชิงรับ (Reactive) องค์กรที่ประสบความสำเร็จจะต้องควบคุมอนาคตขององค์กรมากกว่าที่จะรอรับผลจากอิทธิพลสภาพแวดล้อมภายนอกและเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น การตัดสินใจ (Decision Making) ถือเป็นส่วนหนึ่งของการวางแผน การปรับตัวเป็นสิ่งจำเป็นเพราะว่ามีการเปลี่ยนแปลงของตลาด เศรษฐกิจ

และคู่แข่งกันไป จุดเริ่มต้นของความสำเร็จที่ดีของธุรกิจคือ การวางแผนที่เหมาะสม เห็นผลได้จริง ยืดหยุ่น มีประสิทธิผล และทรงประสิทธิภาพ

2) การจัดการองค์กร (Organizing) จุดมุ่งหมายของการจัดการองค์กร คือ การใช้ความพยายามทุกกรณีโดยการกำหนดงานและความสำคัญของอำนาจหน้าที่ การจัดการองค์กรหมายถึง การพิจารณาถึงสิ่งที่ต้องการทำและผู้ที่จะทำรายงานมีตัวอย่างในประวัติศาสตร์ของธุรกิจที่มีการจัดองค์กรที่ดี สามารถประสบความสำเร็จในการแข่งขันและสามารถเอาชนะคู่แข่งกันได้ ธุรกิจที่มีการจัดองค์กรที่ดีสามารถจูงใจผู้บริหารและพนักงานให้มองเห็นความสำคัญของความสำเร็จขององค์กร

การกำหนดลักษณะเฉพาะของงาน (Work Specialization) โดยการแบ่งงานประกอบด้วยงานที่กำหนดออกมาเป็นแผนก การจัดแผนก และการมอบอำนาจหน้าที่ (Delegating Authority) การแยกงานออกเป็นงานย่อยตามการพัฒนารายละเอียดของงาน (Job Description) และคุณสมบัติของงาน (Job Specification) เครื่องมือเหล่านี้มีความชัดเจนสำหรับผู้บริหารและพนักงานซึ่งต้องการทราบลักษณะของงาน

การกำหนดแผนกในโครงสร้างขององค์กร (Organization Structure) ขนาดของการควบคุม (Span of Control) และสายกาบังคับบัญชา (Chain of Command) การเปลี่ยนแปลงกลยุทธ์ต้องการเปลี่ยนแปลงในโครงสร้าง เพราะตำแหน่งใหม่ ๆ ที่สร้างขึ้นหรือลดลงหรือนวมกันโครงสร้างองค์กรจะต้องระบุถึงวิธีการใช้ทรัพยากรและวิธีซึ่งวัตถุประสงค์มีการกำหนดขึ้นในธุรกิจการสนับสนุนทรัพยากรและกำหนดวัตถุประสงค์ตามสภาพทางภูมิศาสตร์จะแตกต่างจากโครงสร้างด้านผลิตภัณฑ์หรือลูกค้า

รูปแบบทั่วไปของการจัดแผนกคือ ตามหน้าที่ (Functional) ตามฝ่าย (Divisional) ตามหน่วยธุรกิจเชิงกลยุทธ์ (Strategic Business Unit) และด้านแมทริกซ์ (Matrix)

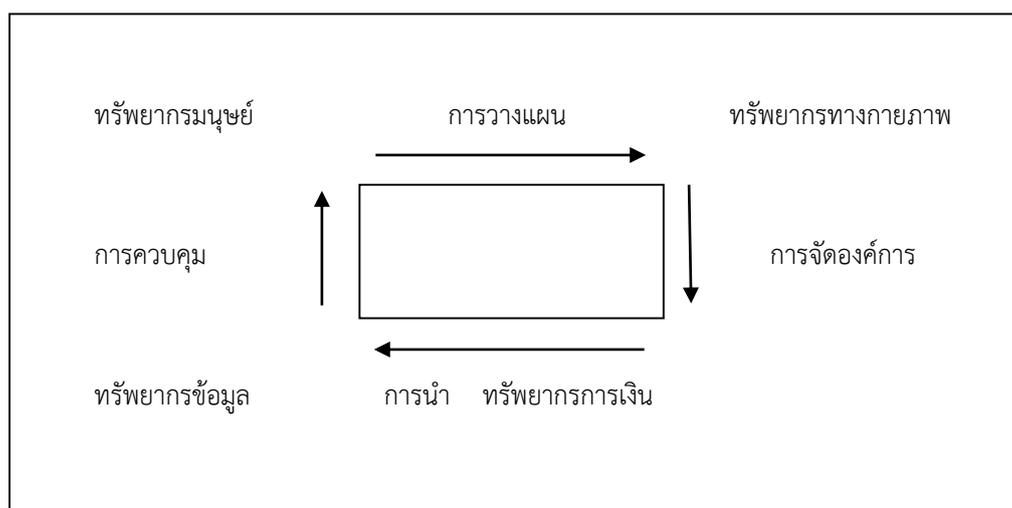
3) การนำหรือการสั่งการ (Leading/Directing) เป็นการใช้อิทธิพลเพื่อจูงใจพนักงานให้ปฏิบัติงานและนำไปสู่ความสำเร็จตามเป้าหมายที่ระบุไว้ หรือเป็นกระบวนการจัดการให้สมาชิกในองค์กรทำงานร่วมกันได้ด้วยวิธีการต่างๆ เพราะทรัพยากรมนุษย์เป็นสิ่งที่ซับซ้อนและเข้าใจถ่องแท้ได้ยาก การนำหรือการสั่งการจึงต้องใช้ความสามารถหลายเรื่องควบคู่กันไป อาทิ

ภาวะความเป็นผู้นำของผู้บริหาร การจูงใจ การติดต่อสื่อสารในองค์กร และการทำงานเป็นทีม เป็นต้น หน้าที่ในการนำหรือสั่งการนี้ มีความสำคัญไม่น้อยไปกว่าหน้าที่อื่น เพราะผู้บริหารต้องแสดงบทบาทของผู้สั่งการอย่างมีคุณภาพ ถ้าไม่เช่นนั้น แผนงานที่วางไว้ตลอดจนทรัพยากรที่จัดเตรียมไว้อาจไม่เกิดประสิทธิผลถ้าผู้บริหารดำเนินกิจกรรมด้านการสั่งการไม่ดีพอ ดังนั้น การสั่งการจึงเป็นเรื่องของความรู้ความชำนาญประสบการณ์ และความสามารถที่จะชักจูงให้พนักงานร่วมกันปฏิบัติงานไปตามเป้าหมายที่กำหนดไว้ให้องค์กรประสบความสำเร็จตามต้องการ

4) การควบคุม (Controlling) การใช้ทรัพยากรต่างๆ ขององค์กรถือว่าเป็นกระบวนการตรวจสอบ หรือติดตามผลประเมินการปฏิบัติงานในกิจกรรมต่างๆ ของพนักงานเพื่อรักษาให้องค์กรดำเนินไปในทิศทางสู่เป้าหมายอย่างถูกต้องตามวัตถุประสงค์หลักขององค์กร ในเวลาที่กำหนดไว้ องค์กรหรือธุรกิจที่ประสบความสำเร็จจะหลีกเลี่ยงจากการควบคุม ละเอียดเพิกเฉยหรือในทาง

กลับกันคือมีการควบคุมมากจนเกิดความผิดพลาดขององค์กรเอง การควบคุมจึงเป็นหน้าที่หลักทางการบริหารที่มีความสำคัญ ตั้งแต่เริ่มต้นจนจบกระบวนการทางการบริหาร

การควบคุมเป็นการตรวจตราและตรวจสอบผลการปฏิบัติงานโดยเปรียบเทียบกับเป้าหมายและดำเนินการปฏิบัติเพื่อให้มั่นใจว่า จะบรรลุผลลัพธ์ตามต้องการ นอกจากนี้การควบคุมเป็นกระบวนการรวบรวมและแสดงถึงข้อมูลย้อนกลับเรื่องของการดำเนินงานในฐานะที่เป็นพื้นฐานสำหรับการปฏิบัติและการเปลี่ยนแปลงในอนาคตอีกด้วย บทบาทสำคัญของการควบคุมได้ว่าอยู่ที่คำ 4 คำ ได้แก่ มาตรฐาน (Standard) การวัดผล (Measurement) การเปรียบเทียบ (Comparison) และการปฏิบัติ (Take Action) โดยการควบคุมจะครอบคลุมดูแลพื้นที่ 4 พื้นที่ใหญ่ๆ ของการบริหารกล่าวคือพฤติกรรมบุคคลในองค์กร การเงินการปฏิบัติ และข้อมูลข่าวสารทรัพยากร ประกอบด้วยมนุษย์ สภาพแวดล้อมทางกายภาพ การเงิน ตลอดจนทรัพยากรข้อมูลขององค์กร ดังแสดงในภาพที่ 2.3 ซึ่งผู้บริหารจะเป็นบุคคลที่ทำหน้าที่ในกระบวนการบริหารจัดการทรัพยากรขององค์กรโดยอาศัยหน้าที่ทั้ง 4 ประการนี้

ภาพที่ 2.3 กระบวนการบริหารจัดการซึ่งประกอบด้วยหน้าที่ที่สัมพันธ์กัน 4 ประการ
ที่มา: ศิริวรรณ เสรีรัตน์ และคนอื่นๆ (2545)

ตารางที่ 2.1 สรุปนักวิจัย หลักการแนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการบริหารจัดการ

สรุปนักวิจัย	หลักการแนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการบริหารจัดการ
Carlisle (1979)	- การบริหารถือเป็นเรื่องการใช้ทรัพยากรขององค์กรอย่างมีประสิทธิภาพเพื่อบรรลุวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ การบริหารเป็นเรื่อง กระบวนการผสมผสานหรือประสานงานเพื่อดำเนินงานให้บรรลุวัตถุประสงค์ของกลุ่มอย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล
Schwartz (1980)	- กระบวนการบรรลุวัตถุประสงค์ขององค์กรโดยอาศัยการดำเนินงานร่วมกันของหน้าที่ 5 ประการ คือ การวางแผน การจัดการองค์กร การเจ้าหน้าที่ การอำนวยความสะดวกและการควบคุม
Koontz (1982)	- การบริหาร คือ การดำเนินการให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่กำหนดโดยปัจจัยทั้งหลาย ได้แก่ คน เงิน วัสดุสิ่งของ เป็นอุปกรณ์ในการปฏิบัติงานนั้น
Bartol & Martin (1991)	- การบริหารว่าเป็นกระบวนการที่ทำให้เป้าหมายขององค์กรประสบความสำเร็จโดยการวางแผน การจัดองค์กร การใช้ภาวะผู้นำ และการควบคุม
Stoner & Freeman (1992)	- การบริหาร หมายถึงกระบวนการวางแผน การจัดองค์กร ภาวะผู้นำและการควบคุมการทำงานของสมาชิกขององค์กรและการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรเพื่อให้บรรลุเป้าหมายขององค์กร
Kast & Rosenzweig (1995)	- การบริหารเป็นรูปแบบการทำงานด้วยความรู้สึกนึกคิด โดยบุคลากรในองค์กร รวมถึงการร่วมมือของบุคลากรและทรัพยากร เพื่อสำเร็จตามจุดประสงค์
บรียงค์ ไตจินดา	- กระบวนการที่ผู้จัดการสร้างสรรค์ อำนาจการธำรงรักษาทรัพยากรและปฏิบัติตามความมุ่งหมายขององค์กรโดยการประสานงานและการแสวงหาความร่วมมือในการทำงานจากบุคลากรขององค์กร
ศิริวรรณ เสรีรัตน์	- ชุดของหน้าที่ต่าง ๆ ที่กำหนดทิศทางในการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรทั้งหลายอย่างมีประสิทธิภาพ และประสิทธิผล เพื่อให้บรรลุเป้าหมายขององค์กร และมีการปฏิบัติการได้สำเร็จตามแผนที่ประสิทธิภาพและประสิทธิผลควบคู่กัน

การจัดการองค์การ

ทุกองค์การไม่ว่าจะมีขนาด ประเภท หรือสถานที่ตั้งอย่างไร จำเป็นต้องมีการจัดการที่ดีซึ่งการจัดการที่ดีเป็นจุดเริ่มต้นของการดำเนินงานขององค์การ การเติบโตและการดำรงอยู่ต่อไปขององค์การโดยเฉพาะอย่างยิ่งองค์การในยุคศตวรรษที่ 21 ซึ่งต้องเผชิญกับปัจจัยแวดล้อมที่มีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว ไม่ว่าจะเป็นด้านสังคม เศรษฐกิจ โลกาภิวัตน์ และเทคโนโลยี ทำให้องค์การต้องมีแนวทางในการจัดการที่ทันสมัยเพื่อรับมือกับการเปลี่ยนแปลงที่รวดเร็วนี้ เพื่อให้เข้าใจแนวคิดเกี่ยวกับการจัดการสมัยใหม่ในบทนี้จะได้นำเสนอหัวข้อเกี่ยวกับเรื่ององค์การสมัยใหม่ ความหมายของการจัดการ ขบวนการจัดการ บทบาทของการจัดการ คุณสมบัติของนักบริหารที่ประสบความสำเร็จ

องค์การสมัยใหม่ (Modern Organization)

การจัดการเกิดขึ้นในองค์การ และในมุมมองด้านการจัดการ องค์การ หมายถึงการที่มีคนมาทำงานร่วมกันอย่างเป็นระบบเพื่อให้ได้บรรลุเป้าหมายอย่างใดอย่างหนึ่ง ซึ่งองค์การมีลักษณะร่วมกันอยู่ 3 ประการ

- 1) ทุกองค์การต้องมีวัตถุประสงค์หรือเป้าหมายของตนเอง
- 2) ทุกองค์การต้องมีคนร่วมกันทำงาน

3) องค์การต้องมีการจัดโครงสร้างงานแบ่งงานหน้าที่รับผิดชอบของคนในองค์การตามที่กล่าวข้างต้น จะเห็นว่าองค์การปัจจุบันต้องเผชิญกับสภาวะแวดล้อมที่เปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา ดังนั้นองค์การต้องมีความแตกต่างกัน เช่น การจัดการแบบเดิมกับแบบพลวัตรูปแบบไม่ยืดหยุ่นกับการเน้นที่ตัวงานกับเน้นทักษะ การมีสถานที่ทำงานและเวลาทำงานที่เฉพาะคงที่กับการทำงานได้ทุกที่ทุกเวลา

องค์การแบบเดิมจะมีลักษณะการจัดการที่คงเดิมไม่ค่อยมีการเปลี่ยนแปลง ถ้าจะมีการเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นบ้างก็เป็นในช่วงสั้นๆ แต่องค์การปัจจุบันการเปลี่ยนแปลงจะเกิดขึ้นอยู่ตลอดเวลา จะมีความคงที่บ้างเป็นช่วงสั้นๆ จึงมีการจัดการแบบพลวัตสามารถปรับเปลี่ยนให้สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงของสิ่งแวดล้อมตลอดเวลา องค์การแบบเดิมมักมีการจัดการแบบไม่ยืดหยุ่นส่วนในองค์การสมัยใหม่จะมีการจัดการที่ยืดหยุ่น กล่าวคือในองค์การสมัยใหม่จะไม่ยึดติดกับแนวทางปฏิบัติอย่างใดอย่างหนึ่งเท่านั้น ต้องให้มีความยืดหยุ่นในการปฏิบัติ สามารถปรับเปลี่ยนได้ถ้าสถานการณ์แตกต่างกันไป

ทฤษฎีองค์การสมัยใหม่เป็นทฤษฎีที่พัฒนามาจากทฤษฎีองค์การสมัยดั้งเดิม โดยพัฒนามาพร้อมกับวิชาการด้านสังคมวิทยา จิตวิทยา การพัฒนาที่สำคัญเกิดขึ้นระหว่าง ค.ศ. 1910 และ 1920 ในระยะนี้การศึกษาด้านปัจจัยมนุษย์เริ่มได้นำมาพิจารณา โดยมองเห็นความสำคัญและคุณค่าของมนุษย์ (Organistic) โดยเฉพาะการทดลองที่ Hawthorne ที่ดำเนินการตั้งแต่ ค.ศ. 1924 – 1932 ได้ชี้ให้เห็นถึงความสำคัญในการศึกษาทางพฤติกรรมศาสตร์ และในช่วงนี้เองแนวความคิดด้านมนุษยสัมพันธ์ (Human Relations Movement) ได้รับความสนใจในองค์การและขบวนการมนุษยสัมพันธ์นี้ ได้มีการเคลื่อนไหวพัฒนาในประเทศสหรัฐอเมริกาอย่างเต็มที่ในระหว่าง ค.ศ. 1940 – 1950 ความสนใจในการศึกษากลุ่มนอกรูปแบบ หรือกลุ่มอย่างไม่เป็นทางการ (Informal Group) ที่แฝงเข้ามาใน

องค์การที่มีรูปแบบมีมากขึ้น ทฤษฎีองค์การสมัยใหม่มุ่งให้ความสนใจด้านความต้องการ(needs)ของสมาชิกในองค์การเพิ่มขึ้น

สรุปได้ว่าทฤษฎีองค์การสมัยใหม่ ให้ความสำคัญในด้านความรู้สึกของบุคคล ยอมรับถึงอิทธิพลทางสังคมที่มีผลกระทบต่อการทำงาน อาทิเช่น กลุ่มคนงานและการมีส่วนร่วมในการตัดสินใจซึ่งมีความเชื่อว่าขบวนการมนุษย์สัมพันธ์ จะให้ประโยชน์ในการผ่อนคลาย ความตายตัวในโครงสร้างขององค์การสมัยดั้งเดิมลง

บุคคลที่มีชื่อเสียงในทฤษฎีองค์การสมัยใหม่ คือ Hugo Munsterberg เป็นผู้เริ่มต้นวิชาจิตวิทยาอุตสาหกรรม

การจัดองค์การ (Organizing)

การจัดองค์การ เป็นขั้นตอนในการจัดบุคคลและทรัพยากรที่ใช้ในการทำงานเพื่อให้บรรลุจุดมุ่งหมายในการทำงานนั้นหรือเป็นการจัดแบ่งงานและจัดสรรทรัพยากรสำหรับงานเพื่อให้งานเหล่านี้สำเร็จ การจัดองค์การ ประกอบด้วย

- 1) การระบุและอธิบายงานที่ถูกนำไปดำเนินการ
- 2) การกระจายงานออกเป็นพื้นที่
- 3) การรวมหน้าที่ต่าง ๆ เข้าเป็นตำแหน่งงาน
- 4) การอธิบายสิ่งที่จำเป็นหรือความต้องการของตำแหน่งงาน
- 5) การรวมตำแหน่งงานต่าง ๆ เป็นหน่วยงานที่มีความสัมพันธ์อย่างเหมาะสมและสามารถ

บริหารจัดการได้

- 6) การมอบหมายงานความรับผิดชอบและอำนาจหน้าที่
- 7) การทบทวนและปรับโครงสร้างขององค์การเมื่อสถานการณ์เปลี่ยนแปลงและผลลัพธ์

ของการควบคุมไม่เป็นไปตามที่กำหนด

- 8) การติดต่อสื่อสารในกระบวนการของการจัดองค์การเป็นไปอย่างทั่วถึง

- 9) การกำหนดความจำเป็นของทรัพยากรมนุษย์

- 10) การสรรหาผู้ปฏิบัติงานที่มีประสิทธิภาพ

- 11) การคัดเลือกจากบุคคลที่สรรหามา

- 12) การฝึกอบรมและพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ต่างๆ

13) การทบทวนและปรับคุณภาพและปริมาณของทรัพยากรมนุษย์ เมื่อสถานการณ์เปลี่ยนแปลงและผลลัพธ์ของการควบคุมไม่เป็นไปตามที่กำหนด

- 14) การติดต่อสื่อสารในกระบวนการของการจัดคนเข้าทำงานเป็นไปอย่างทั่วถึง

แนวคิดเกี่ยวกับการวางแผน

เป็นหน้าที่ของผู้บริหารหรือคนทุกระดับที่ต้องวางแผนเพื่อใช้เป็นบรรทัดฐานในการปฏิบัติงาน และเป็นแนวทางเพื่อมุ่งสู่ผลสำเร็จที่คาดหวังในอนาคต ดังมีผู้กล่าวไว้ว่าการปฏิบัติงานจะประสบผลสำเร็จมากหรือน้อยเพียงใด ขึ้นอยู่กับการวางแผน และถ้าวางแผนดีก็เท่ากับปฏิบัติงานสำเร็จไปแล้วกว่าครึ่ง

การจัดองค์การให้มีประสิทธิภาพ

Thomas J. Peters & Robert H. Waterman, Jr. เขียนในหนังสือชื่อ In Search of Excellence. เรียบเรียงเป็นไทยโดย วีรชัย ตันติวีระวิทยา (กทม: ซีเอ็ดยูเคชั่น, 2530) คุณลักษณะ 8 ประการของเชิงการบริหารของบริษัทอเมริกันที่ประสบความสำเร็จ คือ

1. มุ่งเน้นการปฏิบัติ (A Bias for Action)
2. มีความใกล้ชิดกับลูกค้า (Close to the Customer)
3. มีความอิสระในการทำงานและความรู้สึกเป็นเจ้าของกิจการ (Autonomy and Entrepreneur-ship)
4. เพิ่มผลผลิตโดยอาศัยพนักงาน (Productivity Through People)
5. สัมผัสกับงานอย่างใกล้ชิดและความเชื่อมั่นในคุณค่าเป็นแรงผลักดัน (hands-on and value driven)
6. ทำแต่ธุรกิจที่มีความเชี่ยวชาญและเกี่ยวเนื่อง (Stick to the Knitting)
7. รูปแบบเรียบง่ายธรรมดา พนักงานอำนวยความสะดวกหรือส่วนกลางมีจำกัด (Simple form and Lean Staff)
8. เข้มงวดและผ่อนปรนในเวลาเดียวกัน (simultaneous loose-tight properties)

การนำ

มีคำสำคัญอยู่ 2 คำที่จำเป็นต้องเข้าใจในเรื่องแรก ก็คือว่า “Leadership” ซึ่งมักเรียกว่า “ภาวะผู้นำ” หรือ “การเป็นผู้นำ” กับอีกคำหนึ่งคือ “Management” ซึ่งเรียกว่า “การบริหาร” หรือ “การบริหารจัดการ” ทั้งสองคำมีความหมายแตกต่างกัน โดยนักวิชาการคนสำคัญให้ทัศนะไว้ดังนี้

คอตเตอร์ (Kotter, 1999) แห่งมหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ด กล่าวว่า วั้วว่า การบริหารจัดการ (Management) หมายถึง ความสามารถในการเผชิญกับสถานการณ์ที่สลับซับซ้อนได้ การบริหารจัดการที่ดีทำให้เกิดความเป็นระเบียบเรียบร้อยในแง่ มีแผนงานที่เป็นทางการ มีโครงสร้างขององค์การที่แน่นอนชัดเจน และมีการกำกับดูแลให้เป็นการดำเนินงานเป็นไปตามแผน ส่วนภาวะผู้นำ หมายถึง ความสามารถในการเผชิญกับสภาวะการเปลี่ยนแปลงได้ โดยมีผู้นำเป็นผู้สร้างวิสัยทัศน์ให้เป็นตัวกำกับทิศทางขององค์การในอนาคต จากนั้นจึงจัดวางคนพร้อมทั้งสื่อความหมายให้เข้าใจวิสัยทัศน์และสร้างแรงดลใจแก่คนเหล่านั้น ให้สามารถเอาชนะอุปสรรคเพื่อไปสู่วิสัยทัศน์ ดังกล่าว

เฮาส์ (House, 1996) แห่งมหาวิทยาลัยเพนซิลเวเนีย มีความเห็นคล้อยจองกับทัศนะดังกล่าวโดยเห็นว่าผู้บริหาร (Manager) คือ ผู้ใช้อำนาจทางการ (Authority) ซึ่งมากับตำแหน่งที่ได้รับแต่งตั้งเพื่อให้สมาชิกขององค์การยอมปฏิบัติตาม การบริหารจัดการจึงประกอบด้วย การนำวิสัยทัศน์และกลยุทธ์ของผู้นำลงสู่การปฏิบัติ การประสานงานและการจัดคนทำงานในองค์การ ตลอดจนการแก้ปัญหาประจำวันที่เกิดจากการปฏิบัติจางอย่างใดก็ตาม ได้มีผู้ให้นิยามความหมายของภาวะผู้นำจำนวนมากหลายร้อยนิยาม แต่นิยามที่เลือกใช้ในบทนี้ ได้ให้ความหมายของภาวะผู้นำว่าเป็นความสามารถในการมีอิทธิพลต่อกลุ่มเพื่อให้ดำเนินงานได้บรรลุเป้าหมาย ทั้งนี้แหล่งที่มาของการมีอิทธิพล อาจเป็นอย่างทางการ เช่น ได้กำหนดชัดเจนมากับตำแหน่งทางบริหารขององค์การนั้น ว่ามีอำนาจอะไรบ้างเพียงไร ดังนั้น การได้รับบทบาทการเป็นผู้นำในตำแหน่งบริหารก็ทำให้บุคคลนั้น

ได้รับอำนาจ และเกิดอิทธิพลต่อผู้อื่นตามมาอย่างไรก็ตามความเป็นจริงพบว่า ไม่ใช่ผู้นำทุกคนที่สามารถเป็นผู้บริหาร (Not all Leaders are Managers) และเช่นเดียวกัน ก็ไม่ใช่ผู้บริหารทุกคนที่สามารถเป็นผู้นำ (Not all Managers are Leaders) ด้วยเหตุนี้เพียงแค่องค์กรได้มอบหมายอำนาจหน้าที่ให้แก่ผู้บริหารนั้น ยังไม่มีหลักประกันอย่างเพียงพอว่าผู้นั้นจะสามารถในการนำได้อย่างมีประสิทธิภาพ ทั้งนี้อาจจะมีอิทธิพลจาก ปัจจัยแวดล้อมภายนอกที่มีผลกระทบมากกว่าอิทธิพลที่กำหนดตามโครงสร้างองค์กรก็ได้ หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งได้ว่า ผู้นำสามารถเกิดขึ้น จากกลุ่มคนให้การยอมรับนับถือได้เช่นเดียวกับที่มาจาก การแต่งตั้งอย่างทางการ ในองค์กรที่ดีจำเป็นต้องมีทั้ง ภาวะผู้นำและการบริหารจัดการ ที่เข้มแข็งจึงจะทำให้เกิด ประสิทธิภาพได้สูงสุด โดยเฉพาะภายใต้ภาวะของโลกที่มีพลวัตสูง ย่อมต้องการได้ผู้นำที่กล้าท้าทายต่อการดำรงสถานภาพเดิม มีความสามารถในการสร้างวิสัยทัศน์และสามารถในการตัดสินใจสมาชิก ทั้งองค์กรให้มุ่งต่อความสำเร็จตามวิสัยทัศน์นั้น แต่เราก็ยังต้องมีการบริหารที่สามารถกำหนดรายละเอียดของแผนงาน สามารถออกแบบโครงสร้างที่มีประสิทธิภาพขององค์กร รวมทั้งติดตามตรวจสอบดูแล การปฏิบัติงานประจำวันอีกด้วย

การนำ (Leading) เป็นขั้นตอนในการกระตุ้นให้เกิดความกระตือรือร้นและชักนำความพยายามของพนักงานให้บรรลุเป้าหมายขององค์กร ซึ่งจะเกี่ยวข้องกับการใช้ความพยายามของผู้จัดการที่จะกระตุ้นให้พนักงานมีศักยภาพในการทำงานสูง ดังนั้นการนำ (Leading) จะช่วยให้งานบรรลุผลสำเร็จ เสริมสร้างขวัญและกำลังใจผู้ใต้บังคับบัญชา การนำ (Leading) ประกอบด้วย

- 1) การติดต่อสื่อสารและอธิบายวัตถุประสงค์ให้แกผู้ใต้บังคับบัญชาได้ทราบ
- 2) การมอบหมายมาตรฐานของการปฏิบัติงานต่าง ๆ
- 3) การให้คำแนะนำและคำปรึกษาแกผู้ใต้บังคับบัญชาให้สอดคล้องกับมาตรฐานของการปฏิบัติงาน
- 4) การให้รางวัลแกผู้ใต้บังคับบัญชาบนพื้นฐานของผลการปฏิบัติงาน
- 5) การยกย่องและสรรเสริญและการตำหนิติเตียนอย่างยุติธรรม และถูกต้องเหมาะสม
- 6) การจัดหาสภาพแวดล้อมมากระตุ้นการจูงใจ โดยการติดต่อสื่อสารเพื่อสำรวจความต้องการและสถานการณ์การเปลี่ยนแปลง
- 7) การทบทวนและปรับวิธีการของภาวะผู้นำเมื่อสถานการณ์เปลี่ยนแปลงและผลลัพธ์ของการควบคุมไม่เป็นไปตามที่กำหนด
- 8) การติดต่อสื่อสาร โดยทั่วทุกแห่งในกระบวนการของภาวะความเป็นผู้นำ

ตารางที่ 2.2 สรุปนักวิจัยหลักการคิดเกี่ยวกับการนำ

สรุปนักวิจัย	หลักการแนวคิดเกี่ยวกับการนำ
Kotter (1999)	- ความสามารถในการเผชิญกับสภาวะการเปลี่ยนแปลงได้ โดยมีผู้นำเป็นผู้สร้างวิสัยทัศน์ให้เป็นตัวกำกับทิศทางขององค์กรในอนาคต จากนั้นจึงจัดวางคนพร้อมทั้งสื่อความหมายให้เข้าใจ วิสัยทัศน์และสร้างแรงบันดาลใจแก่คนเหล่านั้น ให้สามารถเอาชนะอุปสรรคเพื่อไปสู่วิสัยทัศน์และมีการกำกับดูแลให้การดำเนินงานเป็นไปตามแผน
House (1996)	- ตำแหน่งที่ได้รับแต่งตั้งเพื่อให้สมาชิกขององค์การยอมปฏิบัติตามการบริหารจัดการจึงประกอบด้วยการนำวิสัยทัศน์และกลยุทธ์ของผู้นำลงสู่การปฏิบัติ การประสานงานและการจัดคนทำงานในองค์การ ตลอดจนการแก้ปัญหาประจำวันที่เกิดจากการปฏิบัติงาน ภาวะผู้นำว่า เป็นความสามารถในการมีอิทธิพลต่อกลุ่มเพื่อให้ดำเนินงานได้บรรลุเป้าหมาย หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งได้ว่าผู้นำสามารถเกิดขึ้นจากกลุ่มคนให้การยอมรับนับถือได้เช่นเดียวกับที่มาจากการแต่งตั้งอย่างทางการในองค์การที่ดีจำเป็นต้องมีทั้ง ภาวะผู้นำและการบริหารจัดการ ที่เข้มแข็งจึงจะทำให้เกิด ประสิทธิภาพสูงสุด

การควบคุมคุณภาพ

องค์การจะสามารถอยู่รอดและพัฒนาอย่างยั่งยืนได้ต้องมีผลิตภัณฑ์ที่สามารถสนองความต้องการของกลุ่มเป้าหมายคือลูกค้าของตนทั้งในด้านปริมาณและคุณภาพ โดยการควบคุมคุณภาพทุกขั้นตอนของการดำเนินงาน คือ

- 1) ขั้นนโยบาย จะต้องสามารถกำหนดระดับมาตรฐานของคุณภาพที่เหมาะสมสำหรับกลุ่มเป้าหมายขององค์การ นโยบาย คือ แนวทางระดับผู้บริหารกลุ่มหนึ่งพึงกระทำโดยแสดงเป็นข้อความของหลักการ เป็นการจัดเตรียมแนวทางต่างๆสำหรับถือปฏิบัติ
- 2) ขั้นการออกแบบทางวิศวกรรม จะต้องสอดคล้องกับความต้องการของตลาดหรือผู้บริโภค ที่ได้จากการวิจัยหรือศึกษามาแล้ว
- 3) ขั้นการผลิต จะต้องมีการควบคุมตั้งแต่วัตถุดิบ กระบวนการผลิตตลอดสายงานไปจนถึงการ ตรวจนับบรรจุหีบห่อให้เป็นไปตามนโยบายและมาตรฐานที่ได้กำหนดไว้ทางวิศวกรรม
- 4) ขั้นการใช้งานภาคสนาม การเปิดหีบห่อผลิตภัณฑ์ออกมาใช้หรือการติดตั้งอาจมีผลต่อคุณภาพของสายการดำเนินงาน ดังนั้นจึงจำเป็นต้องทำให้การรับรองคุณภาพและการทำหน้าที่ของผลิตภัณฑ์ เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ

ความหมายของการควบคุมคุณภาพ

เกษม พิพัฒน์ปัญญาคุณ (2541) สรุปความหมายของการควบคุมคุณภาพหมายถึง การกระทำซึ่งให้ไดมาถึงคุณสมบัติของสินค้าอันพึงประสงค์ เป็นที่พึงพอใจของผู้บริโภค มีความปลอดภัย และไม่เป็นพิษต่อสิ่งแวดล้อม ด้วยต้นทุนที่ต่ำ

พลพร แสงบางปลา (2539) ให้ความหมายของคำว่า การควบคุมคุณภาพหมายถึง ระบบการตรวจสอบและรักษาไว้ซึ่งระดับคุณภาพของสินค้าหรือกระบวนการผลิต โดยมีการวางแผนอย่างรอบคอบ ให้เครื่องมืออย่างเหมาะสม มีการตรวจสอบอย่างสม่ำเสมอ และมีการแก้ไขข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้น เพื่อรักษาระดับความต้องการของลูกค้า

ประเวศ ยอดยิ่ง (2542) สรุปความหมาย การควบคุมคุณภาพ หมายถึง วิธีการตรวจสอบและปฏิบัติการแก้ไขในกระบวนการผลิต ผลิตภัณฑ์หรือบริการ เพื่อให้เกิดความมั่นใจว่าผลิตภัณฑ์หรือ บริการนั้นมีคุณภาพตามที่ลูกค้าต้องการ

เรืองวิทย์ เกษสุวรรณ (2545) กล่าวว่า การควบคุมคุณภาพ คือ การกำหนดเป้าหมายและทำให้เป็นไปตามเป้าหมายนั้นด้วยวิธีการที่มีประสิทธิภาพมากที่สุด และควรดัดแปลงวิธีการให้สอดคล้อง กับสังคมและวัฒนธรรมของแต่ละแห่ง

สรุปการควบคุมคุณภาพ หมายถึง กระบวนการในการจัดให้กิจกรรมต่างๆเป็นไปตามแผนการที่กำหนดไว้เพื่อให้บรรลุตามเป้าหมายต่างๆที่จะผลิตภัณฑ์ให้เป็นตามมาตรฐานเหมาะสมกับการใช้งาน ปลอดภัย ไม่เป็นอันตรายกับสภาพแวดล้อม และสร้างความพึงพอใจให้กับลูกค้า

การควบคุม (Controlling) เป็นการติดตามผลการทำงาน และแก้ไขปรับปรุงสิ่งที่จำเป็นหรือเป็นขั้นตอนขององค์การวัดผลการทำงานและดำเนินการแก้ไขเพื่อให้บรรลุผลที่ต้องการซึ่ง การควบคุมประกอบด้วย

- 1) การกำหนดมาตรฐาน
- 2) การเปรียบเทียบและติดตามผลการปฏิบัติงานกับมาตรฐาน
- 3) การแก้ไขความบกพร่อง
- 4) การทบทวนและปรับวิธีการควบคุม เมื่อสถานการณ์เปลี่ยนแปลงและผลลัพธ์ของการควบคุมไม่เป็นไปตามที่กำหนด
- 5) การติดต่อสื่อสารในกระบวนการของการควบคุมเป็นไปอย่างทั่วถึง

เมื่อองค์การมีเป้าหมาย และได้มีการวางแผนแล้วก็ทำการจัดโครงสร้างองค์การว่าจ้างพนักงาน ฝึกอบรม และสร้างแรงจูงใจให้ทำงาน และเพื่อให้แน่ใจว่าสิ่งต่างๆจะดำเนินไปตามที่ควรจะเป็นผู้บริหารก็ต้องมีการควบคุมติดตามผลการปฏิบัติการ และเปรียบเทียบผลงานจริงกับเป้าหมายหรือมาตรฐานที่กำหนดไว้หากผลงานจริงเบี่ยงเบนไปจากเป้าหมายก็ต้องทำการปรับให้เป็นไปตามเป้าหมาย ซึ่งขบวนการติดตามประเมินผล เปรียบเทียบและแก้ไขก็คือขบวนการควบคุม

ตารางที่ 2.3 สรุปนักวิจัยหลักการและแนวคิดเกี่ยวกับการควบคุมคุณภาพ

สรุปนักวิจัย	หลักการและแนวคิดเกี่ยวกับการควบคุมคุณภาพ
เกษม พิพัฒน์ปัญญาณุ (2541)	- การกระทำซึ่งให้ได้มาถึงคุณสมบัติของสินค้าอันพึงประสงค์เป็นสิ่งที่พึงพอใจของผู้บริโภค มีความปลอดภัยและไม่เป็นพิษต่อสิ่งแวดล้อมด้วยต้นทุนที่ต่ำ
พุลพร แสงบางปลา (2537)	- ระบบการตรวจสอบและรักษาไว้ซึ่งระดับคุณภาพของสินค้าหรือกระบวนการผลิต โดยมีการวางแผนอย่างรอบคอบมีการตรวจสอบอย่างสม่ำเสมอและมีการแก้ไขข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นเพื่อรักษาระดับความต้องการของลูกค้า
ประเวศ ยอดยิ่ง (2542)	- วิธีการตรวจสอบ และปฏิบัติการแก้ไขในกระบวนการผลิตผลิตภัณฑ์หรือบริการ เพื่อให้เกิดความมั่นใจว่าผลิตภัณฑ์หรือบริการนั้นมีคุณภาพตามที่ลูกค้าต้องการ
เรืองวิทย์ เกษสุวรรณ (2545)	- การกำหนดเป้าหมาย และทำให้เป็นไปตามเป้าหมายนั้นด้วยวิธีการมีประสิทธิภาพมากที่สุด และควรตัดแปลงวิธีการให้สอดคล้อง กับสังคมและวัฒนธรรมของแต่ละแห่ง

2.2 การบริหารจัดการที่ดี

ระบบการบริหารจัดการที่ดี (Good Governance) มีการใช้แพร่หลายมากขึ้น โดยเฉพาะกลุ่มผู้ที่ศึกษาเกี่ยวกับการบริหาร โดยใช้คำแตกต่างกัน เช่น ธีรยุทธ บุญมี ใช้คำว่า ธรรมรัฐ อนันต์ ปันยารชุน ใช้คำว่า ธรรมาภิบาล ส่วนอนุกรรมการบัญญัติศัพท์ของ ก.พ. ใช้คำว่า การบริหารจัดการที่ดี ส่วนทางราชบัณฑิตยสถาน ใช้คำว่าวิธีการปกครองที่ดี โดยนัยนี้ Good Governance จึงเป็นการมองโลกสมัยใหม่ว่า เป็นโลกที่มีรูปแบบของการบริหารแตกต่างจากเดิม และมีความจำเป็นที่ต้องยึดเป้าหมายของงานเป็นหลัก ประเทศก็ต้องมีกลไกในการทำงาน ได้แก่ รัฐบาลและระบบราชการสิ่งที่กลไกต้องผลิตให้ได้คือ บริการการพัฒนา หรืออะไรก็แล้วแต่ที่เป็นผลจากกลไกอันนั้น ผลที่ว่านี่เราต้องคาดหวังว่าจะเป็นผลดี คือ ประชาชนไม่ทุกข์ยาก มีฐานะร่ำรวยขึ้น ฉลาดขึ้น ปราศจากโรคภัยไข้เจ็บ ประเทศพัฒนาขึ้น และสังคมดีขึ้น เป็นต้น

2.2.1 หลักการของวิธีบริหารจัดการที่ดี

1) หลักนิติธรรม คือการตรากฎหมายและบังคับใช้กฎหมายอย่างเป็นธรรม รวมทั้งการใช้อำนาจรัฐอย่างเป็นธรรม

2) หลักคุณธรรม มีจุดมุ่งหมายที่จะให้การบริหารบ้านเมือง และสังคมยึดมั่นในความถูกต้องดีงาม ทั้งในแง่ของศีลธรรม จริยธรรม วัฒนธรรม และปทัสฐานที่สังคมยอมรับว่าเป็นแบบอย่าง หรือครรลองที่พึงปฏิบัติ

3) หลักความโปร่งใส เป็นเรื่องของการกระทำกิจการใดๆ ด้วยความเปิดเผยต่อสาธารณชน และสามารถตรวจสอบได้ โดยเปิดโอกาสให้บุคคลภายนอกประเมินผลการทำงานอย่างเต็มที่

4) หลักการมีส่วนร่วม ต้องจัดให้ผู้เกี่ยวข้องเข้ามามีส่วนร่วม คนที่มีส่วนร่วมคือผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับกระบวนการทำงานของหน่วยงานนั้น (ผู้มีส่วนร่วมเรียกว่า Stakeholders)

5) หลักความรับผิดชอบและตรวจสอบได้ ผู้ใช้อำนาจต้องยินดีรับผิดชอบต่อผลการกระทำ หรือการตัดสินใจของตนเอง ไม่ว่าทิศทางใดก็ตาม

6) หลักความคุ้มค่า มีการใช้ทรัพยากรที่เกี่ยวข้องอย่างระมัดระวังและมีคุณภาพทั้งคุณภาพในเชิงทักษะฝีมือการทำงาน และคุณภาพในเชิงนามธรรม

7) หลักคุณภาพหรือมาตรฐาน การบริหารจัดการที่ดีต้องมีกลไกที่เกี่ยวข้องกับการประกันคุณภาพ คือต้องรู้ว่า จะต้องมีเกณฑ์อย่างไร มาตรฐานหรือกติกาอะไร ใครเป็นผู้รับผิดชอบ เพื่อจะได้สามารถตรวจสอบได้ว่ากลไกนั้นมีอยู่ และเป็นไปอย่างไรที่พึงประสงค์หรือไม่

8) หลักความพึงพอใจ เมื่อองค์กรเรียกร้องให้ผู้ที่เกี่ยวข้องอุทิศตนและเสียสละแก่องค์กร องค์กรก็จำเป็นต้องตอบสนองต่อความต้องการของบุคคลในองค์กรนั้นในระดับหนึ่งด้วยการสร้างความพึงพอใจให้ทุกฝ่าย กระทำได้โดยใช้หลักคุณภาพ การสร้างคุณภาพนี้ ต้องมีกลไกที่เป็นชัดเจน และถ้ามีความขัดแย้งกันของความพึงพอใจ ต้องมีกระบวนการควบคุมตรวจสอบดูแลมาตรฐานด้วย รายละเอียดในเรื่องนี้หน่วยงานแต่ละแห่งต้องกำหนดเอง

โดยรวมแล้ว หลักการของ Good Governance ประกอบด้วย การบริหารที่มีความโปร่งใส การบริหารแบบมีส่วนร่วม และมีกลไกควบคุมทุกจุด เพื่อนำไปสู่เป้าหมายที่ต้องการสามประการนี้ต้องไปด้วยกัน อาจจะเน้นในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง แต่ต้องมีครบทั้งสามองค์ประกอบ

ปฏิบัติงานราชการ: การบริหารกิจการบ้านเมืองและสังคมที่ดีของกระทรวงมหาดไทยคณะรัฐมนตรีได้มีมติเห็นชอบวาระแห่งชาติ สำหรับการสร้างระบบบริหารกิจการบ้านเมืองและสังคมที่ดี และยังได้มีการกำหนดระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยการบริหารกิจการบ้านเมืองและสังคมที่ดีขึ้น ซึ่งมีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ 11 สิงหาคม 2542 ที่ทุกส่วนราชการต้องถือปฏิบัติและต้องมีการรายงานผลการปฏิบัติซึ่งระเบียบดังกล่าวได้กำหนดดกลยุทธ์ของภาครัฐ ในการสร้างระบบการบริหารกิจการบ้านเมืองและสังคมที่ดีให้เกิดขึ้น โดยต้องมีการปฏิรูปบทบาทหน้าที่โครงสร้างและกระบวนการทำงานของหน่วยงาน และกลไกบริหารภาครัฐ ให้เป็นกลไกการบริหารทรัพยากรของสังคมที่โปร่งใส ซื่อตรง เป็นธรรม มีประสิทธิภาพ ประสิทธิผลและสมรรถนะสูง ในการนำบริการของรัฐที่มีคุณภาพไปสู่ประชาชน มุ่งเน้นการเปลี่ยนทัศนคติ ค่านิยมและวิธีการทำงานของเจ้าหน้าที่ของรัฐโดยถือเอาประโยชน์ของประชาชนเป็นจุดมุ่งหมายในการทำงาน และสามารถร่วมทำงานกับประชาชน และภาคเอกชนได้อย่างราบรื่น

2.2.2 มาตรการของรัฐ

1) เร่งรัดให้หน่วยงานของรัฐทุกแห่ง ทำความเข้าใจและตระหนักถึงความจำเป็นที่ต้องปฏิบัติหน้าที่ตามหลักการของระบบบริหารกิจการบ้านเมือง และสังคมที่ดี โดยทุกหน่วยงานต้องกำหนดแผน โครงการเพื่อปรับปรุงงานในความรับผิดชอบให้สอดคล้องกับหลักการของระเบียบนี้และรายงานผลการดำเนินงานในรอบปีต่อคณะรัฐมนตรี

2) เร่งรัดดำเนินการตามแผนปฏิรูประบบการบริหารภาครัฐ เพื่อพลิกฟื้นให้ภาครัฐเป็นพลังและอาวุธสำคัญในการนำชัยชนะมาสู่ประเทศ เพื่อสร้างระบบเศรษฐกิจและสังคมของประเทศให้พัฒนาอย่างแข็งแกร่งและยั่งยืน

3) เร่งรัดให้หน่วยงานของรัฐทุกแห่งดำเนินการให้เป็นไปตามเจตนารมณ์ของพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของทางราชการ พ.ศ. 2540

4) ส่งเสริมและกำกับให้หน่วยงานของรัฐทุกแห่ง กำหนดแผนการสร้างความปลอดภัย และป้องกันการทุจริตประพฤติดมิชอบในระบบราชการ และรายงานผลการดำเนินการในรอบปีต่อคณะรัฐมนตรี

2.2.3 หลักของการบริหารกิจการบ้านเมืองและสังคมที่ดี

1) หลักนิติธรรม ได้แก่ การตรากฎหมาย กฎข้อบังคับที่ทันสมัยและเป็นธรรมเป็นที่ยอมรับของสังคม และสังคมนิยมยินยอมพร้อมใจปฏิบัติตาม

2) หลักคุณธรรม ได้แก่ การยึดมั่นในความถูกต้องดีงาม โดยธรรมาภิบาลให้เจ้าหน้าที่ของรัฐยึดถือปฏิบัติ รวมทั้งส่งเสริมให้ประชาชนพัฒนาตนเองไปพร้อมกัน ด้วยการเป็นผู้มีความซื่อสัตย์สุจริต จริ่งใจ ขยัน มีระเบียบวินัยและอดทน

3) หลักความโปร่งใส ได้แก่ การสร้างความไว้วางใจซึ่งกันและกันของคนในชาติ โดยปรับปรุงกลไกการทำงานขององค์กรทุกวงการให้โปร่งใส เปิดเผยข้อมูลข่าวสารอย่างตรงไปตรงมา ประชาชนเข้าถึงข้อมูลอย่างสะดวก

4) หลักความมีส่วนร่วม ได้แก่ เปิดโอกาสให้ประชาชนรับรู้และเสนอข้อคิดเห็นในการตัดสินใจปัญหาสำคัญของชาติ

5) หลักความรับผิดชอบ ได้แก่ ตระหนักในสิทธิหน้าที่ ความสำนึกในการรับผิดชอบต่อสังคมกระตือรือร้นในการแก้ไขปัญหา และเคารพความเห็นที่แตกต่าง ตลอดจนกล้ารับผิดชอบ

6) หลักความคุ้มค่า ได้แก่ การบริหารจัดการทรัพยากรอันจำกัดให้เกิดประโยชน์สูงสุด แก่ส่วนรวม ยึดมั่นในค่านิยมประหยัด

สรุปแล้ว การบริหารและการบริหารจัดการมีแนวคิดมาจากธรรมชาติของมนุษย์ที่เป็นสัตว์สังคมซึ่งจะต้องอยู่รวมกันเป็นกลุ่ม โดยจะต้องมีผู้นำกลุ่มและมีแนวทางหรือวิธีการควบคุมดูแลกันภายในกลุ่มเพื่อให้เกิดความสุขและความสงบเรียบร้อย ซึ่งอาจเรียกว่าผู้บริหารและการบริหาร ตามลำดับ ดังนั้น ที่ใดมีกลุ่มที่นั้นย่อมมีการบริหาร

คำว่า การบริหารและการบริหารจัดการ รวมทั้งคำอื่นๆ อีก เป็นต้น ว่าการปกครอง (Government) การบริหารการพัฒนา การจัดการ และการพัฒนา (Development) หรือแม้กระทั่ง คำว่า การบริหารการบริการ (Service Administration) การบริหารจิตสำนึกหรือการบริหารความรู้ ฝึกรู้ชอบ (Politics Administration) ที่เป็นคำในอนาคตก็น่าจะอาจถูกนำมาใช้ได้ คำเหล่านี้ล้วนมีความหมายใกล้เคียงกัน ขึ้นอยู่กับผู้มีอำนาจในแต่ละยุคสมัยจะนำคำใดมาใช้โดยอาจมีจุดเน้นแตกต่างกันไปบ้าง อย่างไรก็ตาม ทุกคำที่กล่าวมานี้เฉพาะในภาครัฐ ล้วนหมายถึง (1) การดำเนินงาน การปฏิบัติงาน แนวทาง (Guideline) วิธีการ (Method) หรือมรรควิธี (Means) ไต ๆ (2) ที่หน่วยงานของรัฐและ/หรือ เจ้าหน้าที่ของรัฐนำมาใช้ในการบริหารราชการหรือปฏิบัติงาน (3) ตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ (4) เพื่อนำไปสู่จุดหมายปลายทาง (End หรือ Goal) หรือการเปลี่ยนแปลงในทิศทางที่ดีขึ้นกว่าเดิม เช่น มีวัตถุประสงค์เพื่อนำไปสู่จุดหมายปลายทางเบื้องต้น (Primary Goal) คือ ช่วยเพิ่มประสิทธิภาพในการบริหารราชการ หรือช่วยเปลี่ยนแปลงการปฏิบัติราชการให้เป็นไปในทิศทางที่ดีกว่าเดิม หรือมีวัตถุประสงค์เพื่อนำไปสู่จุดหมายปลายทางสูงสุด (Ultimate Goal) คือการพัฒนา

ประเทศที่ประเทศชาติและประชาชนอยู่เย็นเป็นสุขอย่างยั่งยืน เป็นต้น และทุกคำดังกล่าวนี้ อาจมองในลักษณะที่เป็นกระบวนการ (Process) ที่มีระบบและมีหลายขั้นตอนในการดำเนินงานก็ได้ นอกจากการบริหารจัดการที่ดีแล้วยังมีแนวคิดอื่นที่เกี่ยวข้องได้แก่

2.3 แนวคิดเกี่ยวกับประสิทธิภาพ

ประสิทธิภาพ หมายถึง การผลิตสินค้าหรือบริการให้ได้มากที่สุด โดยพิจารณาถึงการใช้ต้นทุนหรือปัจจัยการนำเข้าให้น้อยที่สุดและประหยัดเวลามากที่สุด ซึ่งมีนักวิชาการได้ให้ความหมายดังนี้

มิลเลท (Millet, 1954) ให้นิยามว่า ประสิทธิภาพ หมายถึง ผลงานปฏิบัติงานที่ทำให้เกิดความพึงพอใจและได้รับผลกำไรจากการปฏิบัติงาน ซึ่งความพึงพอใจหมายถึง ความพึงพอใจในการบริการให้กับประชาชน โดยพิจารณาจาก 1) การให้บริการอย่างเท่าเทียมกัน (Equitable Service) 2) การให้บริการอย่างรวดเร็วทันเวลา (Timely Service) 3) การให้บริการอย่างเพียงพอ (Ample Service) 4) การให้บริการอย่างต่อเนื่อง (Continuous Service) 5) การให้บริการอย่างก้าวหน้า (Progress Service)

ทิพาวดี เมฆสุวรรณ (2538) ชี้ให้เห็นว่าประสิทธิภาพในระบบราชการมีความหมายรวมถึงผลิตภาพและประสิทธิภาพ โดนประสิทธิภาพเป็นสิ่งที่วัดได้หลายมิติ ตามแต่วัตถุประสงค์ที่ต้องการพิจารณา คือ

- 1) ประสิทธิภาพในมิติของค่าใช้จ่ายหรือต้นทุนการผลิต (Input) ได้แก่ การใช้ทรัพยากรการบริหาร คือ คน เงิน วัสดุ เทคโนโลยีที่มีอยู่อย่างประหยัด คุ่มค่า และเกิดการสูญเสียน้อยที่สุด
- 2) ประสิทธิภาพในมิติของกระบวนการบริหาร (Process) ได้แก่ การทำงานที่ถูกต้องได้มาตรฐาน รวดเร็ว และใช้เทคโนโลยีที่สะดวกกว่าเดิม
- 3) ประสิทธิภาพในมิติของผลผลิตและผลลัพธ์ ได้แก่ การทำงานที่มีคุณภาพ เกิดประโยชน์ต่อสังคม เกิดผลกำไร ทันเวลา ผู้ปฏิบัติงานมีจิตสำนึกที่ดีต่อการทำงานและบริการ เป็นที่พอใจของลูกค้าหรือผู้มารับบริการ

ในการบริหารโครงการต่าง ๆ ของหน่วยงาน สิ่งที่สำคัญนอกเหนือจากการดำเนินงานให้บรรลุวัตถุประสงค์แล้ว ยังต้องคำนึงถึงการใช้ทรัพยากรในโครงการที่ต้องเกิดความคุ้มค่าประหยัดและเกิดประโยชน์สูงสุดด้วย การบริหารโครงการลักษณะนี้จึงนับว่า เป็นการบริหารโครงการที่มีประสิทธิภาพ คำว่าประสิทธิภาพในการบริหารโครงการสามารถแยกพิจารณาจากความหมายของแต่ละคำคือ คำว่า ประสิทธิภาพ และการบริหารโครงการ ซึ่งมีนักวิชาการได้ให้ความหมายไว้ในลักษณะต่าง ๆ กัน

ติน ปรัชญพฤทธิ (2535) ที่ให้ความเห็นว่าประสิทธิภาพ หมายถึง การสนับสนุนให้มีวิธีการบริหารที่จะได้รับผลดีมากที่สุด โดยสิ้นเปลืองค่าใช้จ่ายน้อยที่สุด

ชาญชัย อาจินสมมาตร (2539) กล่าวว่า ประสิทธิภาพ คือผลสัมฤทธิ์ของผลผลิตที่ใช้ทรัพยากรน้อยที่สุด

ธงชัย สันติวงษ์ (2532) ที่ให้ทัศนะว่าประสิทธิภาพ คือ การสามารถสร้างผลงานหรือผลสำเร็จออกมา โดยที่ผลงานที่ได้มีคุณค่ามากกว่าทรัพยากรที่ใช้ไป

วีระ ไชยธรรม (2536) ให้ความหมายว่า ประสิทธิภาพ หมายถึง การปฏิบัติงานใดๆ ให้สำเร็จตามวัตถุประสงค์อย่างรวดเร็ว ประหยัดต้นทุนทรัพยากรและแรงงาน และเกิดประโยชน์แก่ผู้เกี่ยวข้อง

จากความหมายที่กล่าวมาข้างต้นสรุปได้ว่า ประสิทธิภาพ หมายถึง ความสามารถในการปฏิบัติงานให้เกิดผลสำเร็จบรรลุวัตถุประสงค์และเป้าหมายโดยใช้เวลา และทรัพยากรเหมาะสมที่สุด

ตารางที่ 2.4 สรุปนักวิจัยหลักการและแนวคิดเกี่ยวกับประสิทธิภาพ

สรุปนักวิจัย	หลักการและแนวคิดเกี่ยวกับประสิทธิภาพ
Peterson & Plowman (1953)	- ความสามารถในการผลิตสินค้าหรือบริการในปริมาณและคุณภาพที่เหมาะสมและต้นทุนน้อยที่สุด โดยคำนึงถึงองค์ประกอบ 5 ประการ คือ ต้นทุน คุณภาพ ปริมาณ เวลา และวิธีการในการผลิต
Millet (1954)	- ผลปฏิบัติงานที่ทำให้เกิดความพึงพอใจและได้รับผลกำไรจากการปฏิบัติงาน ซึ่งหมายถึง ความพึงพอใจในการบริหารให้กับประชาชน โดยพิจารณาจากการให้บริการอย่างเท่าเทียมกันการให้บริการอย่างรวดเร็วทันเวลา การให้บริการอย่างเพียงพอ การให้บริการอย่างต่อเนื่อง และการให้บริการอย่าง ก้าวหน้า
Simon, Herbert A. (1960)	- ประสิทธิภาพสูงสุด ให้ดูจากความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยนำเข้ากับผลิตผล ที่ได้รับออกมา ซึ่งสรุปได้ว่า ประสิทธิภาพ เท่ากับ ผลิตผล
ทิพาวดี เมฆสุวรรณ (2538)	- ชี้ให้เห็นว่าประสิทธิภาพในระบบราชการมีความหมายรวมถึงผลิตภาพและประสิทธิภาพ โดยประสิทธิภาพเป็นสิ่งที่วัดได้หลายมิติตามแต่วัตถุประสงค์ที่ต้องการพิจารณา คือ ประสิทธิภาพในมิติของค่าใช้จ่ายหรือต้นทุนการผลิต ประสิทธิภาพในมิติของกระบวนการบริหาร และ ประสิทธิภาพในมิติของผลผลิตและผลลัพธ์
ติน ปรัชญพฤทธิ (2535)	- การสนับสนุนให้มีวิธีการบริหารที่จะได้รับผลดีมากที่สุด โดยสิ้นเปลืองค่าใช้จ่ายน้อยที่สุด
ชาญชัย อาจินสมาจาร (2539)	- ผลสัมฤทธิ์ของผลผลิตที่ใช้ทรัพยากรน้อยที่สุด
ธงชัย สันติวงษ์ (2532)	- การสามารถสร้างผลงานหรือผลสำเร็จออกมา โดยที่ผลงานที่ได้มีคุณค่ามากกว่าทรัพยากรที่ใช้ไป

ตารางที่ 2.4 (ต่อ)

สรุพนักวิจัย	หลักการและแนวคิดเกี่ยวกับประสิทธิภาพ
วีระ ไชยธรรม (2536)	- การปฏิบัติงานใดๆให้สำเร็จตามวัตถุประสงค์อย่างรวดเร็วประหยัดต้นทุนทรัพยากรแรงงาน และเกิดประโยชน์แก่ผู้เกี่ยวข้อง
O'Donnell & Wehrich (1986)	- ผลสำเร็จตามจุดมุ่งหมายกับการใช้ทรัพยากรน้อยที่สุด

2.4 แนวคิดเกี่ยวกับการประเมินและการบริหารแบบเครือข่าย

การประเมิน คือ กระบวนการประเมินผลสิ่งที่พนักงานประพฤติปฏิบัติให้แก่องค์กรหรือสิ่งที้องค์กรได้รับจากพนักงานภายในเวลาที่กำหนด จากนั้นย้อนกลับผลการประเมินการปฏิบัติงานเพื่อทำให้พนักงานได้ทราบว่าตนปฏิบัติงานได้ผลดีมากน้อยเพียงใด และแนะนำให้พนักงานรู้ถึงวิธีที่พวกเขาจะต้องปฏิบัติงานให้ได้ดี

2.4.1 ความหมายของการประเมิน

สมหวัง พิธิยานุวัฒน์ (2535) กล่าวว่า การประเมิน หมายถึง กระบวนการใช้ดุลยพินิจ และ/หรือค่านิยมและข้อจำกัดต่างๆ ในการพิจารณาตัดสินคุณค่าของสิ่งใดสิ่งหนึ่ง โดยการเปรียบเทียบผลที่วัดได้กับเกณฑ์ที่กำหนดไว้ และการประเมิน หมายถึง กระบวนการที่ก่อให้เกิดสารสนเทศ (เชิงคุณค่า) เพื่อช่วยให้ผู้มีอำนาจตัดสินใจได้ตัดสินใจเลือกทางเลือกอย่างมีประสิทธิภาพสูงสุด

ศิริชัย กาญจนวาสี (2537) กล่าวว่า การประเมินได้รับการพัฒนาอย่างต่อเนื่องการประเมินเป็นสิ่งเดียวกับการวัดผลการเรียนรู้ของผู้เรียน เป็นกระบวนการศึกษาสิ่งต่าง ๆ โดยใช้ระเบียบวิธีวิจัย เป็นการตรวจสอบการบรรลุผลตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ เป็นการช่วยเสนอสารสนเทศเพื่อการตัดสินใจ เป็นการสนองสารสนเทศแก่ผู้เกี่ยวข้องทั้งหลายด้วยการบรรยายอย่างลุ่มลึกและการประเมินเป็นการตัดสินคุณค่าของสิ่งที่มุ่งประเมิน

สมคิด พรหมจ้อย (2542) กล่าวว่า การประเมินเป็นกระบวนการที่ก่อให้เกิดสารสนเทศเพื่อช่วยให้ผู้บริหารตัดสินใจอย่างมีประสิทธิภาพ เป็นการตรวจสอบความก้าวหน้าของโครงการหรือแผนงาน ตลอดจนการพิจารณาผลสัมฤทธิ์ว่ามีมากน้อยเพียงใด เป็นกระบวนการบ่งชี้ถึงคุณค่าของโครงการ คือ โครงการที่ได้ดำเนินการไปแล้วได้ผลตามวัตถุประสงค์หรือไม่ เพียงใด

ตารางที่ 2.5 สรุพนักวิจัยหลักการและแนวคิดเกี่ยวกับการประเมิน

สรุพนักวิจัย	หลักการและแนวคิดเกี่ยวกับการประเมิน
สมหวัง พิธิยานุวัฒน์ (2544)	- กระบวนการใช้ดุลยพินิจ และหรือค่านิยมและข้อจำกัดต่าง ๆ ในการพิจารณาตัดสินคุณค่าของสิ่งใดสิ่งหนึ่ง โดยนการเปรียบเทียบผลที่วัดได้กับเกณฑ์ที่กำหนดไว้
ไพศาล หวังพานิช (2543)	- กระบวนการในการตรวจสอบหรือการพิจารณาตัดสินคุณลักษณะของสิ่งหนึ่งสิ่งใดหรือของกิจกรรมใด ๆ เพื่อกำหนดคุณค่า คุณภาพ ความถูกต้องเหมาะสม โดยอาศัยเกณฑ์เป็นหลัก

ตารางที่ 2.5 (ต่อ)

สรุปนักวิจัย	หลักการและแนวคิดเกี่ยวกับการประเมิน
ศิริชัย กาญจนวาสี (2537)	- การพัฒนาอย่างต่อเนื่อง เริ่มต้นจากความเข้าใจที่ว่า การประเมินเป็นสิ่งเดียวกับการวัดผลการเรียนรู้ของผู้เรียน การประเมินเป็นกระบวนการศึกษาสิ่งต่าง ๆ โดยใช้ระเบียบวิธีวิจัย วัดดูประสงค์ที่กำหนดไว้
สมคิด พรหมจักษ์ (2542)	- กระบวนการที่ก่อให้เกิดสารสนเทศ เพื่อช่วยให้ผู้บริหารตัดสินใจอย่างมีประสิทธิภาพ เป็นการตรวจสอบความก้าวหน้าของโครงการหรือแผนงานตลอดจนการพิจารณาผลสัมฤทธิ์ว่ามีมากน้อยเพียงใด เป็นกระบวนการบ่งชี้ถึงคุณค่าของโครงการ กล่าวคือ โครงการที่ได้ดำเนินการไปแล้วได้ผลตามวัตถุประสงค์หรือไม่ เพียงใด

การบริหารแบบเครือข่าย

ปัญหาวิกฤตของสังคมไทยเป็นปัญหาโครงสร้าง การแก้ปัญหาที่แท้จริงควรเน้นที่โครงสร้างชุมชน/สังคม และพบว่าชุมชนที่มีโครงสร้างเข้มแข็งของตนเอง สามารถยืนหยัดอยู่ได้ท่ามกลางวิกฤติเศรษฐกิจและสังคมที่เสื่อมโทรม และได้เสนอว่า การพัฒนาแบบมีส่วนร่วมของชุมชนเป็นยุทธวิธีสำคัญซึ่งนำไปสู่ความสำเร็จ ทั้งนี้ภาวะใหม่แห่งการพัฒนาจำเป็นต้องอาศัยฐานคิดที่เป็นแกนกลางและปฏิสัมพันธ์กันกับชุมชน มีชุมชนเป็นฐาน โครงสร้างการบริหารจัดการเครือข่ายองค์กรชุมชน เป็นฐานคิดสำคัญในการช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ยกย่องความรู้ข่าวสารและแลกเปลี่ยนบทเรียนกันตลอดทั้งร่วมกันวางแผนพัฒนาเศรษฐกิจในระดับสังคมอย่างสอดคล้องกับความต้องการของแต่ละชุมชนโดยมีเครือข่ายองค์กรชุมชนในแต่ละระดับมีส่วนร่วมในการบริหารจัดการอย่างเป็นทางการจากชุมชน หมู่บ้าน ตำบล อำเภอ จังหวัด ภาคและระดับชาติ โครงสร้างนี้เป็นโครงสร้างหลัก 1 ใน 6 ประการของฐานคิดทางยุทธศาสตร์ในภาวะใหม่แห่งการพัฒนาที่ทำให้ชุมชนสามารถยืนหยัดอยู่ได้ท่ามกลางวิกฤตเศรษฐกิจสังคม ซึ่งฐานคิดนี้มีอยู่จริงในสังคมไทย สามารถนำมาสังเคราะห์เป็นวิสัยทัศน์ทางยุทธศาสตร์การพัฒนาชุมชนไทยในอนาคต

ในรูปแบบระบบบริหารการพัฒนาของชุมชนนั้นควรมีกระบวนการของชุมชนที่ช่วยให้คนธรรมดาๆ ได้ปรับปรุงชุมชนของตนเองโดยการทำงานร่วมกัน กระบวนการดังกล่าวเปิดกว้างให้สมาชิกในชุมชนสามารถเข้าถึง รวมทั้งควบคุมทรัพยากรและโครงสร้างอำนาจในชุมชนได้อย่างทั่วถึงและเท่าเทียมกัน เป็นกระบวนการสร้างความเข้มแข็งให้กับแบบแผนความสัมพันธ์แนวราบของชุมชน ซึ่งเป็นความสัมพันธ์ระหว่างปัจเจก บุคคล กลุ่ม และองค์กรชุมชน เป็นโครงสร้างที่ส่งเสริมการมีส่วนร่วมแบบประชาธิปไตยในการตัดสินใจ และเป็นการสร้างทุนทางสังคมขึ้นในชุมชน ให้เหมือนคลังเก็บความปรารถนาดีและความร่วมมือ ซึ่งสามารถนำมาใช้ทำให้ประชาคมเข้มแข็ง ทุนทางสังคมถูกสร้างและสะสมขึ้นได้จากการทำงานร่วมกันของประชาชนในกลุ่มองค์กรชาวบ้าน และการเข้าร่วมในกิจกรรมต่างๆ ของชุมชนการลงทุนในกระบวนการสร้างชุมชนจะทำให้เกิดสังคมที่เข้มแข็ง ดังนั้นการลงทุนในกระบวนการสร้างชุมชนจึงเป็นการลงทุนเพื่อการเพิ่มทุนทางสังคม ซึ่งมีความจำเป็นต่อการพัฒนาไม่น้อยกว่ากับการเพิ่มทุนทางเศรษฐกิจ

จุดมุ่งหมายของการพัฒนาจึงไม่ใช่ความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจเท่านั้น แต่ต้องทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในสังคมด้วย และการเปลี่ยนแปลงก็ไม่ใช่เพียงทำให้เกิดขึ้นโดยการกระจายทรัพยากรให้ทั่วถึงเท่านั้น แต่ต้องมีการกระจายความมั่งคั่งและอำนาจภายในชุมชนและสังคมอีก ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงสภาพในสังคม เปิดกว้างให้กลุ่มองค์กรและประชาชนที่มีความสนใจหรือผลประโยชน์หลากหลายได้มีส่วนร่วมในกระบวนการพัฒนา สร้างระบบความสัมพันธ์ในสังคมเป็นแบบประชาธิปไตย และทำให้เกิดระบบที่คนต้องแสดงความรับผิดชอบในหน้าที่ต่อชุมชนอย่างชัดเจน มีระบบตรวจสอบกันเองภายในชุมชน เน้นการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานทางสังคมในชุมชนได้แก่ สิ่งเอื้ออำนวยให้การรวมกลุ่มทางสังคมเป็นกลไกนำไปสู่การทำงานร่วมกัน สร้างศักยภาพและลงทุนเพื่อการสร้างชุมชน มุ่งพัฒนาทุนทางสังคม สร้างเครือข่ายระหว่างการพัฒนาของชุมชนกับระบบการวางแผนเพื่อการพัฒนา เป็นการมองจุดแข็งและทุนในชุมชนมากกว่าความต้องการ ปัญหาและการขาดทรัพยากรของชุมชน

จากแนวคิดข้างต้น กล่าวได้ว่า การแก้ปัญหาวิกฤตของชาติ รวมทั้งการจะดำรงอยู่ของชาติในอนาคต ไม่สามารถกำหนดและดำเนินการได้โดยภาครัฐเพียงฝ่ายเดียว ภาคสังคมที่เข้มแข็งต่างหากที่จะเป็นผู้แสดงที่สำคัญ ซึ่งหมายความว่าความรวมถึงคนในทุกส่วนของสังคมไม่ว่าจะเป็นนักธุรกิจ นายทุน หรือประชาชนคนธรรมดา

Horton, Paul B. & C. Chester. Hunt L. (1976) ชี้ให้เห็นรูปธรรมของการร่วมมือกันของประชาชน โดยยกตัวอย่างสังคมอเมริกันว่า คนอเมริกันนิยมการจัดตั้งสมาคมไม่ใช่เฉพาะในกลุ่มของภาคธุรกิจเท่านั้น แต่มีสมาคมเกิดขึ้นนับพันประเภท ตั้งแต่ด้านนันทนาการถึงปัญหาสังคม ทั้งที่จำกัดสมาชิกในแวดวงแคบๆ และเปิดกว้างทั่วไปหรือสมาคมขนาดใหญ่โตมโหฬารถึงสมาคมขนาดเล็ก คนที่เข้าไปเป็นสมาชิกกลุ่มหรือสมาคมอาจมีความตั้งใจจะไปรวมกลุ่มเพื่อหาความรื่นเริง หาสถานที่สอนธรรมะ สร้างที่พักแรม สร้างโบสถ์ แจกจ่ายหนังสือ และอื่นๆ กลุ่ม/สมาคมเหล่านี้ไม่ได้มีเฉพาะในชุมชน แต่ยังมีมารวมกลุ่มกันในโรงพยาบาล เรือนจำ หรือแม้แต่โรงเรียน คนอเมริกันเรียกสิ่งที่กำลังทำอยู่นี้ว่า “การสร้างสังคม” สมาคมจะเข้ามาเป็นผู้นำในทุกเรื่อง สมาคมเป็นรูปแบบหนึ่งของการสร้างเครือข่ายระหว่างปัจเจกบุคคล

คำว่า “เครือข่าย” มีความสำคัญมากขึ้น ไม่ว่าจะเป็นระดับท้องถิ่น ระดับชาติและระดับนานาชาติ ผู้คนพูดถึงเครือข่ายของหน่วยงานการพัฒนา วิจัย ธุรกิจ และในสาขาวิชาชีพต่างๆ คนบางกลุ่มมอง “เครือข่าย” ว่าเป็นเพียงคำที่รู้จักเฉพาะในวงการหนึ่ง ปัจจุบันมีองค์กรจำนวนมากตระหนักว่า “เครือข่าย” เป็นเครื่องมือที่มีคุณค่าในการพัฒนา แต่เครือข่ายคืออะไร เครือข่ายทำงานอย่างไร ทำไมบางเครือข่ายประสบความสำเร็จ บางเครือข่ายไม่ประสบความสำเร็จ เจ้าหน้าที่พัฒนาชุมชนหน่วยงานต่างๆ ในพื้นที่ คนในชุมชน และองค์กรชุมชน จะร่วมกันสร้างและพัฒนาเครือข่ายเมื่อสร้างขึ้นมาแล้วจะทำหน้าที่อย่างไร ชุมชนจะได้ประโยชน์อะไรบ้าง ล้วนแต่เป็นคำถามที่ยังต้องการกระบวนการศึกษาวิจัยอีกมากนัก

ในทางสังคมวิทยา เครือข่ายเป็นรูปแบบความสัมพันธ์ทางสังคมอย่างหนึ่งที่แตกต่างไปจากกลุ่ม โดยที่กลุ่มจะมีขอบเขตที่ชัดเจน รู้ว่าใครเป็นสมาชิก ใครไม่ใช่สมาชิก มีความเป็นรูปธรรมมองเห็นได้มีโครงสร้างทางสังคมในระดับหนึ่ง แต่เครือข่ายเป็นรูปแบบความสัมพันธ์ทางสังคมที่ไม่มีขอบเขตการเชื่อมความสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกเครือข่ายอาจจะมองเห็นและมองไม่เห็นเป็นรูปธรรมก็

ได้ สารของการเชื่อมโยงระหว่างกันที่จะช่วยให้มองเห็นรูปธรรมของเครือข่ายมี 3 ลักษณะ คือ เครือข่ายการแลกเปลี่ยน เครือข่ายการติดต่อสื่อสาร และเครือข่ายความสัมพันธ์ในการอยู่ร่วมกัน เครือข่ายไม่มีโครงสร้างที่แน่นอนตายตัว อาจมีการออกแบบโครงสร้างขึ้นมาทำหน้าที่ประสานความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล/กลุ่มองค์กรให้ต่อเนื่อง แต่ในเครือข่ายไม่มีใครบังคับให้ใครทำอะไรได้ แต่ละคน/กลุ่มองค์กรต่างก็เป็นศูนย์กลางของเครือข่ายได้พอๆ กัน ดังนั้นรูปแบบความสัมพันธ์ทางสังคมของเครือข่ายจึงมีความซับซ้อนกว่ากลุ่ม/องค์กรมากนัก

Paul Starkey (1997) ให้ความหมายของ “เครือข่าย” ว่า คือ กลุ่มของคนหรือองค์กรที่สมัครใจแลกเปลี่ยนข่าวสารข้อมูลระหว่างกัน หรือทำกิจกรรมร่วมกัน ในลักษณะที่บุคคลหรือองค์กรสมาชิกยังคงมีความเป็นอิสระในการดำเนินกิจกรรมของตน การสร้างเครือข่ายเป็นการทำให้บุคคลและองค์กรที่กระจัดกระจายได้ติดต่อและแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร และการร่วมมือกันด้วยความสมัครใจ อีกทั้งให้สมาชิกในเครือข่ายมีความสัมพันธ์กันฉันเพื่อนที่ต่างก็มีความเป็นอิสระมากกว่าสร้างการคบค้าสมาคมแบบพืงพืง

ทิมวิจยสนามในโครงการสนับสนุนเครือข่ายองค์กรชุมชน ช่วยกันนิยามความหมายของคำว่า “เครือข่าย” สรุปได้ว่า เครือข่าย คือ กลุ่ม/องค์กรหลายๆ กลุ่มมารวมตัวกัน ประสานเชื่อมโยง สร้างความสัมพันธ์ ถักทอสร้างสรรค์กิจกรรมบนพื้นฐานของความเอื้ออาทร เกิดพลังในการทำงานให้บรรลุเป้าหมายทุกองค์กร และชุมชนเข้มแข็ง หัวใจของเครือข่าย คือ การเชื่อมความสัมพันธ์พลังของเครือข่าย คือ เป้าหมายและความพยายามที่จะทำให้บรรลุเป้าหมาย คำว่า องค์กรเครือข่าย กับเครือข่ายองค์กร มีความหมายต่างกัน องค์กรเครือข่าย คือ องค์กร ในขณะที่เครือข่ายองค์กร คือ เครือข่าย

องค์กรเครือข่าย อาจหมายถึงองค์กรบริหารเครือข่าย องค์กรสมาชิกของเครือข่าย หรือภาพรวมขององค์กรที่มีความสัมพันธ์กันในแวดวงอะไรสักอย่างหนึ่ง แต่เครือข่ายองค์กรไม่ได้เน้นที่รูปลักษณ์ขององค์กร แต่เน้นลักษณะความสัมพันธ์ระหว่างองค์กร

จากการสังเคราะห์เครือข่ายในหลายประเทศ Starkey พบว่า เครือข่ายอาจจะจัดตั้งขึ้นอย่างเป็นทางการจากหน่วยราชการหรือหน่วยงานพัฒนาเอกชน หรืออาจเกิดขึ้นแบบไม่เป็นทางการด้วยการวางแผนและการทำกิจกรรมร่วมกันของบุคคลหรือองค์กรที่สมัครใจ โครงสร้างของเครือข่ายมีได้หลายรูปแบบ แต่ก็มีความสำคัญน้อยกว่ากระบวนการติดต่อกันหลายทิศทางของสมาชิกภายในเครือข่าย เครือข่ายไม่ใช่การส่งจดหมายข่าวไปให้สมาชิกตามรายชื่อเท่านั้น แต่ต้องมีการแลกเปลี่ยนข่าวสารข้อมูลระหว่างกัน ช่องทางการแลกเปลี่ยนและร่วมมือภายในเครือข่ายสามารถจัดขึ้นในลักษณะการประชุม การประชุมเชิงปฏิบัติการหรือการทดลอง การสัมมนา การเผยแพร่เอกสาร และการทำกิจกรรมร่วมกัน

Burke (1999) กล่าวว่า การที่เครือข่ายดำรงอยู่ได้ก็ด้วยเหตุหลายประการ เช่น เพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร เพื่อเป็นศูนย์รวมของการสนับสนุน เพื่อให้เกิดประโยชน์จากการมีประสบการณ์แตกต่างกัน เพื่อเป็นช่องทางสำหรับแหล่งทุน เครือข่ายเป็นเวทีในการเจรจาต่อรองกับหน่วยงานหรือองค์กรอื่นๆ หน่วยงานส่งเสริมสนับสนุนการสร้างเครือข่ายด้วยเป้าหมาย 2 ประการคือ 1) เพื่อเสริมสร้างศักยภาพและสนับสนุนการเสริมสร้างอำนาจแก่ประชาชน และ 2) เพื่อเป็นช่องทางสำหรับการให้บริการแก่ประชาชน

Burke (1999) อธิบายว่า เครือข่ายกับการติดต่อสื่อสารมีความสัมพันธ์กัน กล่าวคือ ที่ระดับชุมชน การติดต่อสื่อสารทำได้อย่างรวดเร็วแบบปากต่อปากในกลุ่มคนรู้จักมักคุ้นโครงการพัฒนามีส่วนควบคุมกระบวนการดังกล่าวผ่านการจัดตั้งกลุ่ม/องค์กรชุมชน หรือประชาชนกลุ่มเป้าหมายของโครงการ วิธีการแบบปากต่อปากในกลุ่มคนรู้จักมักคุ้นถูกนำมาใช้และค่อนข้างประสบความสำเร็จ รูปแบบนี้เป็นลักษณะที่สำคัญของวิธีการติดต่อสื่อสารแบบมีส่วนร่วม บางที่ปัจจัยหลักที่เกี่ยวข้องคือ ความสมดุลระหว่างเครือข่ายหลวมๆ ที่มีอยู่ของชุมชน กับโครงสร้างแบบทางการที่ทำให้ข้อมูลข่าวสารไหลเวียนได้ดีขึ้น ที่นักพัฒนานำเข้ามา เช่น เครือข่ายระดับหมู่บ้าน ซึ่งรวมถึงการสร้างศักยภาพของประชาชนและกลุ่มองค์กร เพื่อให้โครงสร้างหรือองค์กรในท้องถิ่นสามารถดำเนินการกิจกรรมต่างๆ ในการสร้างเครือข่ายตั้งแต่การจูงใจเพื่อมาร่วมเครือข่ายจนถึงการเกลี้ยกล่อมระดับนโยบายให้สนับสนุนกิจกรรมของเครือข่าย การทำให้เกิดเครือข่ายระดับชุมชน กิจกรรมเสริมสร้างศักยภาพนั้นจะแตกต่างกันไป

ปัญหาของเครือข่าย ที่ Starkey พบ มีหลายประการดังนี้

1) เครือข่ายที่ไม่มีทิศทางวัตถุประสงค์ที่ชัดเจนยากที่จะพัฒนากิจกรรมของเครือข่ายให้ตอบสนองความต้องการของสมาชิกได้อย่างต่อเนื่อง

2) เครือข่ายที่มีสมาชิกหลากหลายประเภท หรือมีความแตกต่างมากระหว่างฐานะขนาด ความเข้มแข็งและสถานภาพอื่นๆ ของสมาชิก หน่วยงานใหญ่ มีทรัพยากรมาก และสถาบันที่เจ้าหน้าที่มีการศึกษาสูง เชื่อมั่นในตัวเอง มีแนวโน้มที่จะครอบงำองค์กรที่มีขนาดเล็กกว่า

3) การรวมศูนย์เกิดขึ้นเมื่อผู้ประสานงานของเครือข่าย เลขาธิการ คณะทำงาน และคณะกรรมการ เริ่มควบคุมและดำเนินการเครือข่ายในนามของตนเอง มากกว่าการประสานงานและอำนวยความสะดวกให้กับกิจกรรมของสมาชิก การตัดสินใจถูกรวมศูนย์และการติดต่อสื่อสารภายในเครือข่ายดำเนินการโดยเลขาธิการ

4) บ่อยครั้งที่เครือข่ายประสบปัญหาอันเนื่องจากการขาดเงินทุนสำหรับกิจกรรมและการประสานงานภายในเครือข่าย โดยเฉพาะค่าใช้จ่ายในการเดินทาง เพื่อให้สมาชิกมาร่วมในกิจกรรมของเครือข่าย ส่วนเครือข่ายที่มีทุนก็มักเกิดความเครียดเนื่องจากปัญหาในการจัดการและจัดสรรค่าใช้จ่ายกับสมาชิกให้ทั่วถึง

5) เนื่องจากภายในเครือข่ายข้อมูลข่าวสารจะแพร่กระจายไประหว่างคนหนึ่งไปให้กับคนอื่นๆ ได้อย่างเสรี ทำให้อาจมีการส่งข่าวสารข้อมูลที่ไม่ถูกต้อง เครือข่ายต้องสร้างบรรยากาศที่เอื้ออำนวยให้คนซักถามหรือวิพากษ์วิจารณ์ เพื่อตรวจสอบความถูกต้องของข้อมูลข่าวสารภายในเครือข่ายได้

6) เครือข่ายสามารถถูกกระทบจากการแข่งขันของเครือข่ายหรือองค์กรอื่นที่มีงานคาบเกี่ยวกันซึ่งอาจนำไปสู่การร่วมมือกัน แต่ก็อาจนำไปสู่การแข่งขันเพื่อให้ได้รับการยอมรับการสนับสนุนทรัพยากร และการเพิ่มจำนวนสมาชิกได้เช่นกัน แหล่งทุนสามารถใช้จำนวนเครือข่ายที่มีให้เลือกเป็นข้ออ้างที่จะไม่ให้ทุนสนับสนุนกิจกรรมของเครือข่ายที่คล้ายคลึงกัน

7) การแข่งขันระหว่างเครือข่ายที่มีขอบเขตการดำเนินงานเหลื่อมซ้อนกันอาจนำไปสู่ความร่วมมือกัน และการช่วงชิงเพื่อให้ได้รับการยอมรับ การสนับสนุน และการเข้าเป็นสมาชิก

ได้ ในขณะเดียวกัน ทั้งนี้พบว่า การแข่งขันเป็นตัวการสำคัญในการทำลายเครือข่ายที่อยู่ลำดับท้ายๆ และมีทรัพยากรน้อยอีกด้วย

8) การติดตามและประเมินผลเครือข่ายมีค่อนข้างน้อย เนื่องจากธรรมชาติของเครือข่าย คือ ความไม่เป็นระบบ และมีโครงสร้างหลวมที่มุ่งเน้นความก้าวหน้าในอนาคต ไม่ใช่ประสบการณ์ในอดีต นอกจากนี้ยังพบว่าเป็นการยากที่จะนิยามตัวชี้วัดความสำเร็จของเครือข่ายและคุณลักษณะของผลและประโยชน์ของการสร้างเครือข่ายให้มีความเที่ยง

9) เครือข่ายระดับชาติและเครือข่ายระหว่างประเทศหลายแห่งพบกับปัญหาอุปสรรคทางการเมือง ทำให้มีสภาพที่ไม่มั่นคงและถูกควบคุมอย่างเข้มงวด โดยเฉพาะการแลกเปลี่ยนข่าวสารและการวิจารณ์รัฐบาล

Starkey เสนอแนวทางในการสร้างเครือข่าย ว่าควรดำเนินการดังนี้

1) เชิญองค์กรและผู้มีส่วนได้ส่วนเสียมาร่วมประชุม โดยมีหัวข้อการประชุมที่น่าสนใจเกี่ยวกับผลประโยชน์ร่วม หรือเป้าประสงค์ที่เกี่ยวข้องกัน มอบหน้าที่ในการบริหารจัดการ การประชุมให้กับบรรดาผู้มีส่วนได้ส่วนเสียร่วมกันรับผิดชอบ การกำหนดข้อตกลงร่วมในกิจกรรมที่เป็นผลประโยชน์ร่วมดังกล่าว

2) กำหนดวัตถุประสงค์ของการจัดตั้งเครือข่าย ทิศทาง กิจกรรมหลัก และคุณสมบัติของสมาชิกให้ชัดเจน โดยให้สมาชิกส่วนใหญ่มีส่วนร่วมในกระบวนการกำหนดด้วย เพื่อป้องกันการครอบงำจากกลุ่มคนบางกลุ่มทั้งนี้ควรมีการทบทวนเป็นระยะๆ เพื่อปรับให้เหมาะสมกับสภาพการณ์ของสังคม และความต้องการของสมาชิก

3) จัดตั้งกลุ่มแกนของเครือข่ายที่ปวารณาตัวเข้ามาทำหน้าที่ประสานงาน จัดการ และส่งกำลังบำรุงให้กับสมาชิก ซึ่งต้องไม่ติดอยู่กับกิจกรรมประจำวันขององค์กรตัวเอง และกลุ่มแกนต้องดำเนินกิจกรรมของเครือข่ายให้บังเกิดประโยชน์สูงสุด ทั้งนี้ต้องมีการหมุนเวียนเปลี่ยนกลุ่มผู้นำเครือข่าย เพื่อพัฒนาภาวะผู้นำของสมาชิก และป้องกันการผูกขาดอำนาจ

4) ความรู้สึกมีส่วนร่วมเป็นเจ้าของและความผูกพันที่เหนียวแน่น มีส่วนอย่างสำคัญต่อความสำเร็จของเครือข่าย ควรเปิดโอกาสให้สมาชิกเข้ามีส่วนร่วมในกระบวนการตัดสินใจการเลือกกิจกรรมและวิธีการทำงานของเครือข่ายในลักษณะประชาธิปไตย

5) เครือข่ายต้องมีวิธีการจัดหาและจัดการทรัพยากร เพื่อความมีประสิทธิภาพในการเคลื่อนกิจการของเครือข่าย และความสามารถพึ่งตนเอง ทรัพยากรนี้ไม่ได้หมายถึงเงินทุนเท่านั้น แต่ยังหมายถึงความรวมไปถึงคุณภาพของสมาชิก วิธีการแบบมีส่วนร่วมเทคโนโลยีการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร

6) ทำให้เครือข่ายมีสถานภาพถูกต้องตามกฎหมาย เพื่อให้เครือข่ายและผู้นำเครือข่ายได้รับการสนับสนุน และความไว้วางใจจากสมาชิกเครือข่าย อีกทั้งยังได้สามารถดำเนินงานได้กว้างขวาง อาจมีชื่อและสัญลักษณ์ของเครือข่ายเพื่อให้เป็นที่จดจำได้ง่าย และอาจส่งข่าวสารไปให้กับบุคคลเป้าหมายที่สามารถให้การรับรองเครือข่ายได้

7) ควรสนับสนุนให้มีการเชื่อมโยงระหว่างเครือข่ายกับเครือข่าย เพื่อเสริมให้เครือข่ายมีความเข้มแข็งมากขึ้น ซึ่งมีได้ทั้งแบบแนวราบ แนวตั้งหรือในภูมิภาคต่างระดับกัน การเชื่อมเครือข่ายทำได้ทั้งอย่างเป็นทางการและไม่เป็นทางการ ด้วยการมีกิจกรรมร่วมกัน หรือเป็นตัวแทน

ร่วมกันในการจัดประชุมเชิงปฏิบัติการที่เกี่ยวข้อง และการร่วมกันหรือเป็นตัวแทนร่วมกันในการจัดประชุมเชิงปฏิบัติการที่เกี่ยวข้อง และการร่วมกันประสานงานการประชุม

8) ควรมีการติดตามผลและประเมินผลเป็นประจำสม่ำเสมอและถี่ถ้วนโดยดูความสอดคล้องของแผนการทำงานกับวัตถุประสงค์ ความก้าวหน้าและความสำเร็จของเครือข่ายในแต่ละระยะ ทั้งนี้ควรให้สมาชิกเข้ามามีส่วนร่วมในกระบวนการกำหนดวิธีและเครื่องชี้วัดประสิทธิภาพของกิจกรรมเครือข่าย และร่วมเรียนรู้ตลอดกระบวนการติดตามและประเมินผล

9) ควรมีการจัดหลักสูตรฝึกอบรมด้านการจัดการเครือข่ายให้กับองค์กรแกนและผู้นำเครือข่ายสม่ำเสมอถ้าวัตถุประสงค์ของเครือข่ายดี การเชื่อมโยงภายในเครือข่ายเหมาะสมเอื้อให้เกิดความเคลื่อนไหวของกิจกรรมและความแข็งขันของสมาชิก โครงการหรือกิจกรรมมีลักษณะกระจายอำนาจไปให้กับมวลสมาชิกที่ได้รับประโยชน์ การดำเนินงานของเครือข่ายจะนำไปสู่การพัฒนาที่ยั่งยืนได้ในที่สุด

Burke เสนอแนวทางการสร้างและพัฒนาเครือข่ายที่มุ่งรักษาความสมดุลระหว่างความต้องการของหน่วยงานสนับสนุนและเครือข่าย ดังนี้

1) ปัจจัยนำเข้าจากภายนอก ประเด็นสำคัญที่สุดคือ อันตรายอันเกิดจากทรัพยากรจากภายนอกที่ให้ผลเสียมากกว่าผลดี การเปิดกว้าง และกระบวนการวางแผนแบบมีส่วนร่วมสามารถช่วยได้ การรวมศูนย์จะมีมาก ผ่านการจัดหาเงินอุดหนุน และเป็นการทำลายเครือข่าย จึงเป็นเรื่องสำคัญที่ต้องให้ตัวแทนกลุ่มมีความรับผิดชอบในการระดมทรัพยากรแทนที่หน่วยงานสนับสนุนจะเป็นหัวเรี่ยวหัวแรงในเรื่องนี้

2) ความเป็นเอกภาพ รูปแบบที่ถูกออกแบบไว้ยากที่จะเติบโตได้ แต่ละเครือข่ายอาจไม่เหมือนกัน ต้องเปิดโอกาสให้เครือข่ายออกแบบของตัวเอง

3) คำนิยาม เครือข่ายต้องนิยาม/กำหนดวัตถุประสงค์ และขอบเขตประเด็นหรือขอบเขตพื้นที่ของตัวเอง เครือข่ายจำเป็นต้องแน่ใจว่าไม่ซ้ำซ้อนหรือแข่งขันกับเครือข่ายที่มีอยู่แล้วแต่จะพัฒนาความสัมพันธ์ไปเชื่อมโยงกับสถานที่เกี่ยวข้อง

4) ความเกี่ยวข้องในวงกว้าง ถ้าจะให้เครือข่ายอยู่รอด เครือข่ายต้องมีสมาชิกที่มีความมุ่งมั่นอยู่เป็นหลักในการดำเนินกิจกรรมของเครือข่ายมากกว่า 1 คน ต้องมีกลุ่มแกนของเครือข่ายที่คอยผลักดัน คนกลุ่มนี้ควรเป็นคนที่กระตุ้นให้ความสัมพันธ์ภายในเครือข่ายมีอยู่อย่างต่อเนื่องและควรติดต่อสื่อสารกับสมาชิกที่ห่างหายไปให้บ่อยครั้ง สม่ำเสมอ มีการแบ่งงานให้กับสมาชิกร่วมรับผิดชอบ

5) การมีส่วนร่วม ปกติเครือข่ายประกอบด้วย สมาชิกขององค์กรพัฒนาเอกชน นักวิจัย องค์กรชุมชน เป็นต้น ด้วยเหตุนี้จึงจำเป็นต้องมีการส่งเสริมการติดต่อสัมพันธ์กันระหว่าง ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียใกล้ชิด เพื่อให้แน่ใจว่าคนเหล่านี้ยังคงติดต่อและเอื้อประโยชน์ให้กันอยู่

6) ความขัดแย้งภายใน สมาชิกเครือข่ายมักจะสงสัยระแวงกัน หรือมีวาระแฝงแปลกๆ ออกไป การเปิดเผยและการติดต่อสื่อสารที่ดีภายในเครือข่าย จะช่วยลดความตึงเครียดได้ ความเป็นประชาธิปไตย และกระบวนการตัดสินใจแบบใสสะอาด มีความสำคัญสำหรับการจัดการกับเรื่องนี้

7) รางวัล การรับรู้ถึงความพยายามที่สมาชิกทุ่มเทให้กับเครือข่าย มีความสำคัญต่อการรักษาไว้ซึ่งความกระตือรือร้นของสมาชิก แต่ก็เป็นที่หลีกเลี่ยงไม่พ้นที่เครือข่ายอาจมีการเปลี่ยนแปลงเมื่อเวลาผ่านไป กลุ่มแยกตัวออกไปตั้งใหม่ วาระที่สนใจเปลี่ยนไป สมาชิกลาออกหรือเข้ามาใหม่ คุณค่าของเครือข่ายอาจมาจากสายสัมพันธ์แบบไม่เป็นทางการที่เกิดขึ้นบริเวณรอบๆ เครือข่าย

8) ความยืดหยุ่น เครือข่ายต้องการกฎและความรับผิดชอบ แต่ต้องไม่ตายตัวมากเกินไป ความสามารถในการปรับมีความสำคัญต่อความยั่งยืนของเครือข่าย ขณะที่วัตถุประสงค์ของเครือข่ายควรชัดเจน แต่ก็ต้องมีขอบเขตที่เครือข่ายสามารถเปลี่ยนแปลงได้

9) ทำประสบการณ์ให้เป็นเรื่องเป็นราว ถ้าเครือข่ายเป็นการใช้ประโยชน์จากประสบการณ์ การเรียนรู้ก็จำเป็นต้องถูกทำให้เป็นเรื่องเป็นราว เพื่อเป็นประโยชน์ต่อสมาชิกให้มากที่สุด เท่าที่จะมากได้

10) การให้เงินอุดหนุน เครือข่ายไม่อาจดำเนินกิจกรรมได้ด้วยตนเอง จำเป็นต้องใช้เงินและทรัพยากรอื่นที่ไม่ใช่ตัวเงินในการทำงานของเครือข่าย แหล่งอุดหนุนเงินที่หลากหลายเป็นสิ่งจำเป็นในการสร้างความยั่งยืนให้กับเครือข่าย

11) ความถูกต้องตามกฎหมาย เครือข่ายต้องมีชื่อและมีการติดต่อเพื่อจัดตั้งชื่อเสียงเรียงนามของเครือข่าย การได้รับการสนับสนุนจากหน่วยงานระดับสูง และประชาสัมพันธ์ทางสื่อต่างๆ จะช่วยสร้างความยั่งยืนและพลังอำนาจของเครือข่าย

หมู่บ้านต้องมีที่ให้แก่คนในหมู่บ้าน ซึ่งเป็นคนต่างกลุ่มต่างพวกกัน สามารถพูดคุยกันเกี่ยวกับปัญหาที่พวกเขาเผชิญอยู่ร่วมกัน อาจเป็นการประชุมอย่างเป็นทางการของหมู่บ้าน หรือการสนทนาในกลุ่มเล็กๆอย่างไม่เป็นทางการก็ได้ ที่ที่ประชาชนสามารถพูดคุยกันได้นี้มีส่วนสำคัญต่อการทำให้เกิดเจตนาธรรมทางการเมือง การแก้ปัญหาของส่วนรวม และการสร้างความเป็น “พลเมือง

ชุมชนที่เข้มแข็งเท่าที่ Mathews ศึกษามาแล้วล้วนได้ผ่านความพยายามสร้างโครงสร้างพื้นฐานข้างต้น โดยจำแนกระดับพัฒนาได้เป็น 3 ระดับ คือ

1) ระดับเบื้องต้น อยู่ในระยะแรกที่คนในหมู่บ้านเริ่มเข้ามาเกี่ยวข้องกับคนอื่น ๆ และในเรื่องราวของส่วนรวมผ่านช่องทางของการเป็นสมาชิกในกลุ่มองค์กรเฉพาะกิจเล็ก ๆ เช่นกลุ่มกิจกรรมพัฒนาหรือกลุ่มละแวกบ้าน

2) ระดับต่อมา คนในหมู่บ้านจะพัฒนาเฉพาะกิจขึ้นเป็นชมรมกลุ่มองค์กรที่มุ่งดำเนินกิจกรรมเพื่อส่วนรวมที่มั่นคงขึ้น มีการสร้างเครือข่ายกลุ่มไว้ภายใต้ร่มเงาเดียวกัน เพื่อยึดกลุ่มองค์กรต่าง ๆ ทั้งหมดไว้ด้วยกัน

3) ระดับสูงสุด ชมรมของประชาชน สมาคม และองค์กรเอกชน มีการพัฒนาโครงสร้างและระบบงานอย่างเป็นทางการ ไม่มีสภาพเป็นกลุ่มเฉพาะกิจอีกต่อไปองค์กรเหล่านี้เป็นช่องทางให้คนได้มีโอกาสพูดคุยอภิปรายกันทั้งชุมชน ยกกระดับความสัมพันธ์ระหว่างประชาชนเชื่อมเครือข่ายองค์กร และมีการแลกเปลี่ยนทรัพยากรซึ่งกันและกัน

เห็นได้ว่ากลุ่ม/องค์กร และเครือข่ายองค์กร ทำหน้าที่เป็นช่องทางติดต่อสื่อสาร ดังนั้น โครงสร้างพื้นฐานทางสังคม หรือประชาชน หรือเครือข่ายองค์กร ก็คือโครงสร้างพื้นฐานของการติดต่อสื่อสารระหว่างคนในชุมชนด้วยเช่นกัน

ตารางที่ 2.6 สรุปนักวิจัยหลักการและแนวคิดการบริหารแบบเครือข่าย

สรุปนักวิจัย	หลักการและแนวคิดเกี่ยวกับเครือข่าย
Starkey (1997)	- กลุ่มของคนหรือองค์กรที่สมัครใจแลกเปลี่ยนข่าวสารข้อมูลระหว่างกันหรือทำกิจกรรมร่วมกัน ในลักษณะที่บุคคลหรือองค์กรสมาชิกยังคงมีความเป็นอิสระในการดำเนินกิจกรรมของตน การสร้างเครือข่ายเป็นการทำให้บุคคลและองค์กรที่กระจัดกระจายได้ติดต่อและแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร และการร่วมมือกันด้วยความสมัครใจ อีกทั้งให้สมาชิกในเครือข่ายมีความสัมพันธ์กันฉันท์เพื่อนที่ต่างก็มีความเป็นอิสระมากกว่าสร้างการคบค้าสมาคมแบบฟุ้งเฟ้อ
Burke (1999)	- การที่เครือข่ายดำรงอยู่ได้ก็ด้วยเหตุผลหลายประการ เช่นเพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร เพื่อเป็นศูนย์รวมของการสนับสนุนเพื่อให้เกิดประโยชน์จากการมีประสบการณ์แตกต่างกันเพื่อเป็นช่องทางสำหรับแหล่งทุนเครือข่ายเป็นเวทีในการเจรจาต่อรองกับหน่วยงานหรือองค์กรอื่นๆ หน่วยงานส่งเสริมสนับสนุนการสร้างเครือข่ายด้วยเป้าหมาย 2 ประการ คือ 1) เพื่อเสริมสร้างศักยภาพและสนับสนุนการเสริมสร้างอำนาจแก่ประชาชนและ 2) เพื่อเป็นช่องทางสำหรับการให้บริการแก่ประชาชน

2.4.2 สถานการณ์ของชุมชนและเครือข่ายองค์กรไทยปัจจุบัน

ถ้าจะมองหาโครงสร้างพื้นฐานที่เอื้อต่อการพัฒนาให้คนในสังคมกลายเป็นประชาชนพลเมืองและให้สังคมกลายเป็นชุมชนหรือประชาคม ซึ่งประกอบด้วย โอกาส เวลา และสถานที่ ที่คนในชุมชนจะได้พบและทำกิจกรรมร่วมกัน และวิธีการจัดระเบียบในการติดต่อกันในเรื่องของส่วนรวมที่ดูได้จากช่องทางการติดต่อสื่อสารที่เชื่อมต่อถึงกันภายในเครือข่ายที่โยงใยไปทั่วทั้งชุมชน การจัดเวทีชาวบ้าน นับเป็นกิจกรรมที่ทำให้มีการปรึกษาหารือระหว่างประชาชน เพื่อจัดการกับประเด็นปัญหาวิกฤตของชุมชน ทำให้ประชาชนได้มีการติดต่อกันและพัฒนาความสัมพันธ์ระหว่างกันที่ไม่ใช่เป็นเพียงเพื่อมิตรภาพส่วนตัว แต่เพื่อเรื่องของส่วนรวม หมู่บ้านส่วนใหญ่ในทุกพื้นที่ไม่มีการจัดประชุมอย่างเป็นทางการเพื่อพูดคุยกันในเรื่องของส่วนรวมบ่อยนัก ส่วนใหญ่เป็นการสนทนากันในกลุ่มเล็กๆ อย่างไม่เป็นทางการ ตามร้านค้าในชุมชนหรือเมื่อพบปะกันในกิจกรรมและพิธีกรรมทางศาสนา งานประเพณีของหมู่บ้าน พิธีกรรมของท้องถิ่น งานสังคมโดยเฉพาะงานบวช(สำหรับสังคมชาวพุทธ) งานแต่งงาน งานศพ หรือระหว่างการแลกเปลี่ยนแรงงานกันในการทำนา ทำสวน ทำไร่ อย่างไรก็ตามในทุกตำบลอย่างน้อยจะมีอยู่ 1-2 หมู่บ้าน ที่พบว่ามีการจัดประชุมเป็นประจำ นอกจากนี้ทุกพื้นที่ได้กล่าวถึงความสัมพันธ์แบบญาติพี่น้องของคนในชุมชนว่าเป็นโครงสร้างพื้นฐานทางสังคมที่ทำให้คนมีความเอื้ออาทรและรักใคร่ปรองดองกัน

การวิเคราะห์ความเข้มแข็งของกลุ่ม/องค์กร พบว่า กลุ่มองค์กรที่เรียกว่าเข้มแข็งคือ กลุ่ม/องค์กรที่มีกิจกรรมต่อเนื่อง มีทรัพยากรสำหรับบริหาร มีประเด็นการพัฒนาที่ชัดเจน ดังนั้นกลุ่ม/องค์กรที่เกี่ยวข้องกับการเงิน(ทั้งที่หน่วยงานราชการส่งเสริม และชาวบ้านจัดตั้งกันเอง) จะมีความเข้มแข็งมากกว่ากลุ่ม/องค์กรประเภทอื่นๆ รองลงมา คือ กลุ่ม/องค์กรอาชีพ กลุ่มสตรี หากมีได้ดำเนินกิจกรรมด้านอาชีพหรือออมทรัพย์ ก็มักเป็นกลุ่มที่อยู่ระดับอ่อนแอ

ข้อคิดอีกประการหนึ่งคือ การบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่าของประชาชนในเขตองค์การบริหารส่วนตำบล ต้องพัฒนาให้ถูกจุด ถ้าจะปรับเปลี่ยนวิธีการทำงานหรือท่าทีของพัฒนากรต้องไม่ใช่การเปลี่ยนที่การแสดงออก เพราะการแสดงออกเปลี่ยนตามวิธีคิดของคน การแสดงออกหรือการพยายามแสดงออกที่ไม่สัมพันธ์หรือไม่เป็นไปตามวิธีคิดตัวเอง ก็เหมือนกับเล่นละคร พัฒนาก็จะทำงานอย่างไม่เป็นธรรมชาติ ดังนั้นทำอย่างไรจึงจะเปลี่ยนวิธีคิดก่อนว่า เครือข่ายเป็นของชุมชนไม่ใช่ของพัฒนาชุมชน เพราะถ้าเป็นของพัฒนาชุมชนก็ต้องเดินตามกรอบนโยบาย ถ้าจะทำต้องทำอย่างไรให้เจ้าหน้าที่เข้าถึงวิธีคิดใหม่ของการทำงานกับชุมชน

กระบวนการเรียนรู้ร่วมกันที่มุ่งการปะทะสังสรรค์ ถกเถียง ระดมความคิดเห็นลงมือปฏิบัติ สรุบบทเรียนร่วมกัน และปรับการทำงานเป็นระยะ ๆ เป็นการปลูกฝังความเชื่อที่ว่า ประสบการณ์ ความรู้ และทรัพยากรของแต่ละคนจะช่วยให้ทุกคนมีศักยภาพเพิ่มขึ้น บรรยากาศการทำงานเป็นทีมของกลุ่มคนที่เรียนรู้ร่วมกัน ทำให้คนร่วมงานมีความสนิทสนมและช่วยกันสร้างสรรค์บรรยากาศการทำงานร่วมกันให้ผ่านพ้นอุปสรรคต่าง ๆ ไปได้ด้วยดี แม้ว่าการทำงานร่วมระหว่างหน่วยงานเป็นเรื่องยาก เพราะแต่ละคนก็จะมีภาระหน้าที่เฉพาะตัวหากเวลาว่างตรงกันได้ยากแต่กระบวนการปรับตัวก็เกิดขึ้นตลอดเวลาของการทำงานร่วมกัน ส่วนใหญ่ที่ทีมงานในส่วนที่เป็นข้าราชการมักเห็นตรงกันที่จะให้ผู้นำชุมชนมีบทบาทในการทำงานมากกว่าตน ซึ่งแสดงว่ากระบวนการนี้ในการทำงานเริ่มมีการเปลี่ยนแปลง

บทบาทของผู้เอื้ออำนวยกระบวนการทำงานเป็นทีม ขึ้นอยู่กับภาวะผู้นำและทักษะความชำนาญเฉพาะตัวของผู้ร่วมทีม แต่ก็มี การถ่ายทอดกระบวนการเรียนรู้ให้กันและกันมากขึ้น อย่างไรก็ตาม การเรียนรู้เทคนิคเครื่องมือในการจัดกระบวนการประชุมและเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมรวมทั้งการพัฒนาทักษะด้วยกระบวนการฝึกอบรมอย่างเป็นเรื่องเป็นราวก็ยังคงมีความจำเป็น

ในขั้นตอนของการสร้างเครือข่าย นักพัฒนาและทีมงานจะต้องสำรวจสถานการณ์ของชุมชน องค์กร และเครือข่ายองค์กรในชุมชนให้เข้าใจอย่างถ่องแท้ โดยต้องทราบว่าสภาพความเข้มแข็งของชุมชนก่อนการสร้างและการพัฒนาเครือข่ายองค์กรชุมชนเป็นอย่างไร นอกจากนี้ยังต้องทราบว่าสถานการณ์ของชุมชนเป็นอย่างไร ชุมชนมีองค์กรอะไรบ้าง สถานการณ์ของแต่ละองค์กรเป็นอย่างไร มีความร่วมมือระหว่างองค์กรอย่างไร สถานการณ์ขององค์กรชุมชน และการรับรู้ของสมาชิกต่อสถานการณ์ดังกล่าวเป็นอย่างไร มีการดำเนินการอย่างไรบ้างในการจัดการกับปัญหา มีการใช้เครือข่ายบ้างหรือไม่ ประสิทธิภาพเกี่ยวกับเครือข่ายเป็นอย่างไร

2.5 แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวกับการบริการ การผลิตสินค้าชุมชนและการตลาด

2.5.1 แนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวกับการบริการ

ความสำคัญของการบริการ

การบริการเป็นสิ่งสำคัญยิ่งในงานด้านต่าง ๆ เพราะการบริการคือการให้ความช่วยเหลือหรือการดำเนินการที่เป็นประโยชน์ต่อผู้อื่น ไม่มีการดำเนินงานใดๆ ที่ปราศจากบริการ ทั้งในภาคราชการ และภาคธุรกิจเอกชน การขายสินค้า หรือผลิตภัณฑ์ใด ๆ ก็ต้องมีการบริการรวมอยู่ด้วยเสมอ ยิ่งธุรกิจบริการ ตัวบริการนั่นเองคือ สินค้า การขายจะประสบความสำเร็จได้ต้องมีบริการที่ดี ธุรกิจ

การค้าจะอยู่ได้ต้องทำให้เกิดการขายซ้ำ คือ ต้องรักษาลูกค้าเดิมและเพิ่มลูกค้าใหม่ การบริการที่ดีจะช่วยรักษาลูกค้าเดิมไว้ได้ ทำให้เกิดการขายซ้ำอีก และชักนำให้มีลูกค้าใหม่ ๆ ตามมา

สุนันทา ทวีผล (2550, น.13) กล่าวถึงการให้บริการ สรุปได้ดังนี้

1. หลักความสอดคล้องกับความต้องการของบุคคลส่วนใหญ่ กล่าวคือ ประโยชน์และบริการที่องค์การจัดให้นั้นจะต้องตอบสนองความต้องการของบุคคลเป็นส่วนใหญ่หรือทั้งหมดมิใช่เป็นการจัดให้แก่บุคคลกลุ่มใดกลุ่มหนึ่งโดยเฉพาะ มิฉะนั้นแล้วนอกจากจะไม่เกิดประโยชน์สูงสุดในการเอื้ออำนวยประโยชน์และบริการแล้วยังไม่คุ้มค่ากับการดำเนินงานนั้น ๆ

2. หลักความสม่ำเสมอ กล่าวคือ การให้บริการต้องดำเนินการอย่างต่อเนื่องและสม่ำเสมอมิใช่ทำ ๆ หยุด ๆ ตามความพอใจของผู้บริการหรือผู้ปฏิบัติ 10

3. หลักความเสมอภาค บริการที่จัดนั้นจะต้องให้แก่ผู้มาใช้บริการทุกคนอย่างเสมอภาคและเท่าเทียมกัน

4. หลักความประหยัด ค่าใช้จ่ายที่ต้องใช้ในการบริการจะต้องไม่มากจนเกินกว่าผลที่จะได้รับ

5. หลักความสะดวก บริการที่จัดให้แก่ผู้รับบริการจะต้องเป็นไปในลักษณะปฏิบัติได้ง่ายสะดวก สบาย สิ้นเปลืองทรัพยากรไม่มากนัก ทั้งยังไม่เป็นการสร้างภาระ ยุ่งยากใจให้แก่ผู้บริการหรือผู้ให้บริการมากจนเกินไป

2.5.2 แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับการผลิตสินค้าชุมชน

ความหมายของการผลิต

การผลิต หมายถึง การนำเอาปัจจัยการผลิตต่าง ๆ ได้แก่ ที่ดิน แรงงาน ทุนวัตถุดิบ และผู้ประกอบการ ไม่ผ่านกระบวนการผลิตหรือกรรมวิธีในการผลิต จนกระทั่งออกมาเป็นสินค้าหรือบริการสำเร็จรูปเพื่อตอบสนองความต้องการของผู้บริโภค เช่น อาหาร เสื้อผ้า ยารักษาโรค บริการขนส่ง เป็นต้น

กรรมวิธีในการผลิตเป็นการเพิ่มมูลค่าหรือประโยชน์ในการใช้สอยให้กับตัวสินค้าและบริการ ทำให้เกิดประโยชน์ทางเศรษฐกิจขึ้นมาใหม่ โดยทำให้สิ่งของหรือบริการมีมูลค่าเพิ่มมากขึ้นและสามารถบำบัดความต้องการของมนุษย์ได้ เช่น การนำไม้มาทำโต๊ะ เก้าอี้ การนำฝ้ายมาทำผืนผ้า หรือ การนำผืนผ้ามาทำเป็นเสื้อผ้าสำเร็จรูป การนำข้าวเปลือกมาสีเป็นข้าวสาร ทำให้ข้าวเปลือกมีประโยชน์ใช้สอยมากขึ้น เป็นต้น ซึ่งเป็นการเพิ่มประโยชน์ให้กับตัวสินค้านี้รูปแบบของการผลิตการผลิตอาจมีรูปแบบต่าง ๆ ดังนี้

1) การเปลี่ยนแปลง เป็นการนำเอาวัตถุดิบหรือปัจจัยการผลิตมาเปลี่ยนแปลงรูปเพื่อให้เกิดสินค้าและบริการชนิดใหม่ โดยใช้เครื่องมือเครื่องจักร หรือเทคโนโลยีการผลิต เช่น การนำถั่วเหลืองมาสกัดเป็นน้ำมัน การแปรรูปจากยางพาราเป็นยางรถยนต์ จากแป้งสาลีเป็นขนมประเภทต่างๆ จากเม็ดพลาสติก จากเหล็กและไม้เป็นเฟอร์นิเจอร์ ฯลฯ

2) การเปลี่ยนสถานที่ เป็นการขนส่งสินค้า หรือวัตถุดิบ จากสถานที่หนึ่งไปยังอีกสถานที่หนึ่ง เพื่อให้เกิดประโยชน์ในการผลิตสินค้าและบริการ หรือบำบัดความต้องการให้ผู้บริโภคมากขึ้นอย่างทั่วถึง เช่น การขนส่งยางดิบไปยังโรงงานผลิตยาง การขนส่งอ้อยไปยังโรงงานผลิตน้ำตาล

การขนส่งสินค้าจากผู้ผลิตมายังร้าน ค้าส่ง จากร้านค้าส่งมายังร้านค้าปลีก และจากร้านค้าปลีกมายังผู้บริโภค หรือการขนส่งผู้โดยสารจากสถานที่หนึ่งไปยังอีกสถานที่หนึ่ง ฯลฯ

3) การเปลี่ยนแปลงด้านเวลา เป็นการสร้างความพอใจให้แก่ผู้บริโภคอันเนื่องจากการแปรรูปปัจจัยการผลิตหรือสินค้าและบริการให้อายุการใช้งานนานขึ้น หรือให้ทันกับความต้องการใช้ของผู้บริโภค เช่น การถนอมอาหารเพื่อสามารถเก็บอาหารนั้นไว้บริโภคด้าน ๆ การเสนอข่าวที่ทันต่อเหตุการณ์ของสื่อมวลชนแขนงต่างๆ การผลิตสินค้าและบริการที่สอดคล้องกับฤดูกาล เช่น ฤดูหนาวมีการผลิตเสื้อกันหนาว หรือเครื่องทำน้ำอุ่นเพิ่มขึ้น ในฤดูฝนมีการผลิตร่มเพิ่มขึ้น เพื่อให้เพียงพอกับความต้องการที่สูงขึ้นในขณะนั้น ๆ

4) การเปลี่ยนแปลงกรรมสิทธิ์ การเปลี่ยนแปลงเป็นการก่อให้เกิดขึ้นโดยการโอนเปลี่ยนกรรมสิทธิ์จากบุคคลหนึ่ง เช่น กิจกรรมของนายหน้าซื้อขายที่ดิน เป็นต้น

5) การให้บริการ เป็นการสร้างประโยชน์ทางเศรษฐกิจหรือความพอใจอันเนื่องจากการให้บริการโดยตรงแก่ผู้บริโภค เช่น การให้บริการทางการแพทย์ การศึกษา การขนส่ง การธนาคาร การประกันภัย การบริการของบริษัทนำเที่ยว การบริการของร้านอาหาร ธุรกิจโรงแรม เป็นต้น

ลำดับขั้นการผลิต

การบวนการผลิตของมนุษย์ เริ่มจากกระบวนการผลิตง่าย ๆ ไม่ต้องอาศัยเครื่องมือ และวิวัฒนาการมาจนถึงการใช้เครื่องมือเครื่องจักรเพื่อให้ได้สินค้ามากขึ้น จนมาถึงการอำนวยความสะดวกในการใช้สินค้าต่างๆ การผลิตใดเกิดก่อนจะเรียงลำดับไว้ก่อน และการผลิตที่เกิดหลังจะเรียงไว้หลัง ซึ่งแบ่งเป็น 3 ขั้นดังนี้

1) การผลิตขั้นปฐมภูมิ (Primary Production) คือ การผลิตแบบดั้งเดิมเป็นการใช้ประโยชน์จากธรรมชาติโดยตรง กรรมวิธี กรรมวิธีการผลิตการผลิตไม่ยุ่งยากซับซ้อน เช่น การเกษตรกรรม การป่าไม้ การประมง การเลี้ยงสัตว์ การทำนา ซึ่งประเทศล้าหลังทางเศรษฐกิจจะมีการผลิตในขั้นนี้เป็นส่วนใหญ่

2) การผลิตขั้นทุติยภูมิ (Secondary Production) คือการนำผลผลิตขั้นปฐมภูมิมาดัดแปลงเป็นผลผลิตใหม่ ไม่ให้เกิดการเน่าเสียสิ้นเปลือง เช่น การนำสับปะรดมาผลิตเป็นสับปะรดกระป๋อง การนำฝ้ายมาทอเป็นผ้า การทำเหมืองแร่ การย่อยหิน การอุตสาหกรรมอื่น ๆ เป็นต้น

3) การผลิตขั้นตติยภูมิ (Tertiary Production) คือการนำผลผลิตขั้นปฐมภูมิและขั้นทุติยภูมิส่งไปถึงมือผู้บริโภคอย่างสะดวก ตลอดจนการให้บริการและการอำนวยความสะดวกในด้านการค้าอื่น ๆ ด้วย เช่น งานราชการ การค้าส่ง การค้าปลีก งานนายควม การแพทย์ การให้ความบันเทิง การประกันภัย การธนาคาร การบรรจุหีบห่อ เป็นต้น ประเทศที่พัฒนาแล้วจะมีการผลิตขั้นตติยภูมิมากกว่าขั้นอื่น ๆ

การผลิตขั้นตติยภูมิ หมายถึง การแปรรูป และ/หรือการประกอบวัตถุดิบและชิ้นส่วนประกอบเข้าด้วยกันเพื่อทำให้เกิดสินค้าขึ้นมาในกระบวนการผลิตนั้นจะมีการใช้แรงงาน เครื่องจักรกลเครื่องมือ และพลังงานขั้นตอนในการผลิตไม่ว่าจะเป็นการผลิตสินค้าชนิดใดก็ตาม มีขั้นตอนในการผลิตดังนี้

ขั้นที่ 1 การเก็บรวบรวม มีการตรวจสอบและจัดเก็บวัตถุดิบและชิ้นส่วนประกอบที่สั่งซื้อเข้ามาจนกว่าจะนำไปใช้ในการผลิต

ขั้นที่ 2 แปรรูป นำวัตถุดิบมาแปรรูป เช่น นำมาตัด เลื่อย เป็นต้น

ขั้นที่ 3 การประกอบชิ้นส่วนเข้าด้วยกัน นำแต่ละส่วนมาประกอบเข้าด้วยกันเพื่อทำให้เป็นชิ้นงานหรือสินค้าสำเร็จรูป

ขั้นที่ 4 ตกแต่ง การตกแต่งอาจทำได้หลายลักษณะ เช่น ทาสี ชัดผิว เคลือบ ล้าง หรือ อัดกา

ขั้นที่ 5 ตรวจสอบ ทำการตรวจสอบเพื่อที่จะดูว่ามีการผลิตสินค้าได้ถูกต้องตามความต้องการและพร้อมที่จะส่งให้ลูกค้า เป็นการตรวจคุณภาพของสินค้านั้นเอง

ขั้นที่ 6 บรรจุหีบห่อ นำสินค้าที่ตรวจสอบแล้วลงบรรจุหีบห่อ เพื่อให้พร้อมที่จะส่งให้ลูกค้าต่อไป

จะเห็นได้ว่า ในแต่ละขั้นตอนของการผลิตจำเป็นต้องมีต้นทุนในการผลิตสินค้าหากมีต้นทุนต่ำเพียงใด ก็ยังสามารถขายได้ถูกมากขึ้นและทำให้มีผู้ซื้อสินค้าของเรามากขึ้นและสามารถแข่งขันกับผู้ผลิตรายอื่น ๆ ได้มากขึ้น ดังนั้นเราต้องพยายามลดต้นทุนที่เกิดจากการสูญเสียเปล่าของวัตถุดิบ ของเวลาการทำงานของคนงาน ของเวลาการใช้เครื่องจักรกล และการสูญเสียเปล่าอันเนื่องมาจากมีเงินทุนหมุนเวียนจมอยู่มากเกินไป

การผลิตสินค้าชุมชน หมายถึง กิจกรรมทางเศรษฐกิจของชุมชน อันประกอบด้วยกิจกรรมทางการผลิต กิจกรรมทางการขายผลผลิต กิจกรรมการซื้อ และการบริโภคของชุมชน จากความหมายการผลิตสินค้าชุมชนจะเห็นได้ว่าชุมชนซึ่งเป็นรากฐานของชนบทไทยจะเข้มแข็งได้นั้นชุมชนจะต้องยืนหยัดด้วยลำแข้งของชุมชนเอง โดยอาศัยความร่วมมือหรือการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนในอันที่จะพัฒนากลุ่มธุรกิจของชุมชนที่จัดตั้งขึ้นให้มีความเจริญเติบโต ซึ่งเป็นพื้นฐานในการพัฒนาความเป็นอยู่ของประชาชนที่อยู่ในภาคชนบทให้มีชีวิตความเป็นอยู่ที่ดีขึ้นต่อไป

ดังนั้นขั้นตอนการดำเนินงานของกลุ่มชุมชนที่จะนำไปสู่การประสบความสำเร็จได้นั้น ควรมีขั้นตอนดังต่อไปนี้

1) ค้นหาความต้องการของตลาด ธุรกิจชุมชนจะต้องทราบถึงความต้องการสินค้าและบริการของตลาด ความได้เปรียบทางด้านผลผลิตหรือการแข่งขันเพราะชุมชนแต่ละพื้นที่มีความได้เปรียบทางด้านทรัพยากรที่แตกต่างกัน นั่นคือชุมชนควรตระหนักว่า จะนำทรัพยากรของชุมชนที่มีอยู่มาผลิตสินค้าอะไร ซึ่งในทางเศรษฐศาสตร์ ปัญหาดังกล่าวนี้เรียกว่าปัญหาพื้นฐานทางเศรษฐกิจที่ว่า ผลิตอะไร (What)

2) เลือกรูปแบบการผลิตที่เหมาะสม ธุรกิจชุมชนต้องทราบว่าผู้ที่จะลงมือผลิตมีใครบ้าง และผู้ที่เกี่ยวข้องกับการผลิตมีใครบ้าง จึงควรให้ผู้ที่มีความสามารถนี้เป็นผู้ลงมือผลิต ให้คำแนะนำในการผลิต ให้มีการระดมสมองของคนเหล่านี้ และยังสามารพพึ่งพาผู้ที่เกี่ยวข้องกับการผลิต เช่น หน่วยงานราชการ สถาบันวิชาการต่าง ๆ นอกจากนี้ในการผลิตที่เหมาะสมของธุรกิจจะต้องคำนึงถึงปัจจัยการผลิต อันประกอบด้วย ที่ดิน แรงงาน ทุนที่ใช้การดำเนินงานและผู้ประกอบการ ซึ่งในทางเศรษฐศาสตร์ ปัญหาพื้นฐานทางเศรษฐกิจที่ว่า ผลิตอย่างไร

3) ใครคือกลุ่มเป้าหมายธุรกิจชุมชนจะต้องทราบว่าควรขายสินค้าให้กับใครและลูกค้าจะซื้อสินค้าของเราได้อย่างไร ซึ่งลูกค้าอาจแบ่งเป็นลูกค้าท้องถิ่น และลูกค้านอกท้องถิ่น ซึ่งขึ้นอยู่กับตัวสินค้าและความต้องการสินค้าจะเป็นตัวกำหนดว่า ลูกค้าเป็นใคร เช่น กรณีผ้าทอเกาะยอ ลูกค้าเป็นคนนอกท้องถิ่น กรณีปืมน้ำมัน ลูกค้าจะเป็นคนในท้องถิ่น สำหรับการเข้าถึงลูกค้านั้นสามารถแบ่งลูกค้าออกเป็นอีก 2 ประเภท ประกอบด้วย ลูกค้าปลีก คือลูกค้ารายย่อยที่ซื้อสินค้าเพื่อนำไปบริโภคเอง และลูกค้าส่ง คือ ลูกค้าที่ซื้อสินค้าไปปริมาณมากเพื่อนำไปขายต่อ ซึ่งในทางเศรษฐศาสตร์ ปัญหานี้จะเรียกว่าพื้นฐานทางเศรษฐกิจที่ว่า ผลิตเพื่อใคร (For Whom)

4) กำหนดรูปแบบที่เหมาะสมของธุรกิจชุมชน แบ่งเป็น

4.1) กลุ่มที่ไม่เป็นทางการ (Informal Group) คือไม่มีการจดทะเบียนตามกรอบกฎหมายใดๆ มีความเป็นอิสระในการดำเนินงาน แต่ไม่สามารถทำนิติกรรมในนามของกลุ่มได้ ข้อเสียของการตั้งกลุ่มแบบนี้คือ ไม่สามารถระดมเงินทุนได้ และข้อดี คือ การบริหารงานภายในกลุ่มมีความคล่องตัวเนื่องจากสมาชิกสามารถจะบริหารงานภายในกลุ่ม

4.2) กลุ่มที่เป็นทางการ (Formal Group) คือ กลุ่มที่มีการจดทะเบียนตามกฎหมายไม่ว่าจะเป็นในรูปของสหกรณ์ หรือบริษัทจำกัด ข้อเสียของการจัดตั้งกลุ่มคือ การบริหารงานมีความซับซ้อนมากขึ้นและมีความล่าช้า สำหรับข้อดี คือ การระดมทุนสามารถทำได้รวดเร็ว

ปัจจัยที่กำหนดความสำเร็จของการตั้งอาชีพชุมชนนั้น มีดังต่อไปนี้

1) ความเข้าใจของสมาชิก สมาชิกจะต้องเข้าใจในความแตกต่าง ขอบเขต และข้อจำกัดของกลุ่มจัดตั้งขึ้น

2) ความต้องการและเป้าหมายของธุรกิจชุมชน ซึ่งบางชุมชนอาจทำการผลิตแค่พออยู่พอกิน รูปแบบของกลุ่มอาจเป็นเพียงกลุ่มเพื่อการผลิต เช่น กลุ่มทำนา หรือกลุ่มเลี้ยงสัตว์บางชุมชนอาจมีเป้าหมายคือกำไร เพื่อนำกำไรมายกระดับชีวิตความเป็นอยู่ของสมาชิกให้ดีขึ้น

3) เงินทุน เพราะเงินทุนเป็นปัจจัยหนึ่งที่กำหนดความสำเร็จของธุรกิจชุมชน ดังนั้นการดำเนินธุรกิจชุมชนจึงควรเริ่มจากกิจกรรมเล็กไปใหญ่ ค่อย ๆ สะสมเงินทุนจากชุมชนเพื่อสร้างความแข็งแกร่งให้เกิดกับธุรกิจ การรวมทุนที่เล็กน้อยอาจเข้ากันได้ ชุมชนอาจสามารถระดมทุนในรูปแบบของสหกรณ์หรือบริษัทก็ได้

4) ทรัพยากรบุคคล ซึ่งบุคลากรเหล่านี้จะต้องมีความรู้ความสามารถ ทั้งด้านภูมิปัญญาท้องถิ่นและวิทยาการใหม่ ๆ ทั้งนี้จะต้องเป็นคนที่รักงานของชุมชน ชอบงานท้าทาย มีความเสียสละ ไม่หวังผลตอบแทนมากเกินไป

5) การมีส่วนร่วมของชุมชน เป็นสิ่งที่สำคัญที่สุดในการจัดตั้งธุรกิจชุมชนถ้าสมาชิกไม่ร่วมมือธุรกิจชุมชนก็เกิดขึ้นไม่ได้ โดยที่สมาชิกควรมี 4 ร่วมคือ ร่วมคิด ร่วมตัดสินใจ ร่วมทำ และร่วมรับผิดชอบ

ธุรกิจชุมชนเป็นแนวทางหนึ่งในการยกระดับรายได้ ชีวิตความเป็นอยู่ และคุณภาพชีวิตของชาวบ้านหรือเกษตรกรในชนบทที่เป็นคนส่วนใหญ่ของประเทศ แต่เป็นกลุ่มคนที่ยากจนที่สุดของประเทศ หากกลุ่มชาวบ้านหรือกลุ่มเกษตรกรเหล่านี้มีรายได้สูงขึ้นจะส่งผลกระทบต่อภาวะเศรษฐกิจโดยรวมของประเทศ โดยในการประกอบธุรกิจชุมชนควรมุ่งเน้นสร้างความเข้มแข็งของชุมชน ส่งเสริมให้เกิดเศรษฐกิจชุมชนแบบพึ่งตนเอง ใช้ภูมิปัญญาท้องถิ่นและวัตถุดิบในชุมชนโดยคน

ในชุมชน เพื่อคนในชุมชน สรูป ธุรกิจชุมชนหรือวิสาหกิจชุมชน คือกิจการของชุมชนเกี่ยวกับการผลิตสินค้า

การให้บริการ หรือการอื่นๆ ที่ดำเนินการโดยบุคคลที่มีความผูกพันมีวิถีชีวิตร่วมกัน และรวมตัวกันประกอบกิจกรรมดังกล่าว

2.5.3 แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวกับการตลาด

การตลาด คือ การทำให้คนเกิดความต้องการสินค้าของเรา มีการขาย การนำสินค้าไปส่งให้แก่ผู้ซื้อ และได้รับค่าตอบแทนจากการขายสินค้านั้นๆ จึงต้องพยายามทุกวิถีทางที่จะช่วยทำให้การขายสินค้าหรือบริการเพิ่มมากขึ้น โดยการดำเนินการดังนี้

- 1) ค้นให้พบว่าลูกค้าต้องการอะไร แล้ว
- 2) เลือกสินค้าหรือบริการที่นำไปเสนอขาย แล้วสนองความต้องการของลูกค้าได้
- 3) ตั้งราคาขายและดำเนินการขาย
- 4) ทำการโฆษณาสินค้า และส่งเสริมให้ผู้สนใจซื้อเพิ่มขึ้น
- 5) นำสินค้าออกเสนอขายและจัดจำหน่ายให้ทั่วถึง
- 6) ทำให้เกิดมีผลกำไรจากการขายสินค้าหรือบริการขึ้นมา

ในการเลือกสินค้าที่จะผลิตและขายนั้น จำเป็นต้องตัดสินใจใน 3 เรื่อง คือ เรื่องรูปลักษณะของสินค้าเรื่องคุณภาพและเรื่องปริมาณที่คิดว่าจะสามารถขายได้ ดังนั้นจึงต้องไตร่ตรองให้ได้ว่าสินค้าลักษณะใดที่เป็นที่ต้องการของลูกค้าผู้ทำธุรกิจจะต้องรู้จักลูกค้า และจะต้องตอบคำถามต่อไปนี้ได้ชัดเจน เช่น

- 1) จะขายสินค้าให้ใคร
- 2) ลูกค้าต้องการสินค้าที่มีรูปลักษณะอย่างไร ขนาดเท่าใด เป็นต้น
- 3) ลูกค้าอยู่ที่ไหน อยู่ในเมืองใด ในเขตเทศบาล ในท้องถิ่นชนบท หรืออยู่ต่างประเทศ เป็นต้น
- 4) ลูกค้าจะซื้อเมื่อไร ตลอดทั้งปี หรือเฉพาะบางฤดูกาล หรือเฉพาะช่วงวันหยุด เป็นต้น
- 5) ลูกค้าต้องการมากน้อยเพียงใด มีเงินพอซื้อได้หรือไม่ และเราจะสามารถขายได้หรือไม่

การพยายามตอบคำถามเหล่านี้ให้ได้ เรียกว่า การศึกษาวิเคราะห์ตลาด ซึ่งเราอาจศึกษาข้อเท็จจริงได้จากสมุดบันทึกการสั่งซื้อสินค้าของลูกค้าจากตัวแทนการขาย จากลูกค้าที่ใช้สินค้าของเราเป็นประจำ จากสมุดแจ้งรายการสินค้าของผู้ผลิตรายอื่นๆ หรือจากหอการค้าในท้องถิ่น เป็นต้น

การส่งเสริมการขาย คือ กระบวนการต่าง ๆ ในการทำให้เกิดการติดต่อสื่อสารระหว่างผู้ผลิตคนกลางกับผู้บริโภค เพื่อก่อให้เกิดการขายสินค้าและบริการดีขึ้นโดยอาจจะใช้หรือไม่ใช้บุคคลก็ได้ การส่งเสริมการขายที่รู้จักกันดี แบ่งออกได้ ดังนี้

- 1) การใช้พนักงานขาย โดยการใช้พนักงานขายนำสินค้าไปเสนอขายต่อผู้บริโภค
- 2) การโฆษณา เป็นการทำให้ข่าวสารของผู้ขายสินค้าไปสู่ผู้บริโภค โดยผ่านสื่อโฆษณาแบบต่างๆ เช่น หนังสือพิมพ์ นิตยสาร วิทยุ โทรทัศน์ ป้ายโฆษณา เป็นต้น
- 3) การส่งเสริมการขายโดยวิธีอื่นๆ ซึ่งทำได้หลายวิธี ได้แก่

- (1) การบรรจุหีบห่อให้สวยงามแตกต่างจากผลิตภัณฑ์อื่นๆ
- (2) การติดต่อทางไปรษณีย์
- (3) การแสดงสินค้า ณ แหล่งซื้อ
- (4) การใช้ของแถม ของตัวอย่าง ซิงโซค ซิงรางวัล

ส่วนประสมทางการตลาด เป็นแนวความคิดที่สำคัญอย่างหนึ่งทางการตลาด เพราะการบริหารการตลาดเพื่อสร้างความพอใจให้กับลูกค้า นักการตลาดจะใช้ส่วนประสมทางการตลาดเป็นเครื่องมือหลักสำคัญ ซึ่งจะต้องพัฒนาให้สอดคล้องกับตลาดเป้าหมาย(Target Market) ที่ได้เลือกสรรไว้ (พิบูล ทีปะपाल, 2545)

สำหรับค่านิยมของส่วนประสมการตลาด มีผู้ให้นิยามไว้ต่าง ๆ กัน ดังนี้ Lamb, Mcdaniel (2000) ได้ให้ค่านิยมของส่วนประสมการตลาดว่า ส่วนประสมการตลาด หมายถึง การนำกลยุทธ์เกี่ยวกับผลิตภัณฑ์ การจัดจำหน่าย การส่งเสริมการตลาดและการกำหนดราคา มาประสมกันเป็นหนึ่งเดียว จัดทำขึ้นโดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อก่อให้เกิดการแลกเปลี่ยนกับตลาดเป้าหมายและทำให้เกิดความพึงพอใจซึ่งกันและกันทั้ง 2 ฝ่าย

พิชญ จงสถิตวัฒนา (2542) กล่าวว่า ปัจจัยแปรผันทางการตลาด เป็นเครื่องมือโดยตรงสำหรับการวางแผนงานทางการตลาดและเป็นศูนย์กลางของกิจกรรมทางการตลาด เพราะเป็นสิ่งแปรผันที่ผู้บริหารสามารถบริหารและควบคุมได้ ปัจจัยแปรผันทางการตลาดเป็นปัจจัยที่อยู่ภายใต้การควบคุมของบริษัท และบริษัทสามารถใช้ได้อย่างเต็มที่ในการสร้างสรรค์การขาย

เสรี วงษ์มณฑา (2542) กล่าวว่า การมีสินค้าที่ตอบสนองความต้องการของลูกค้า กลุ่มเป้าหมายและขายในราคาที่ผู้บริโภคยอมรับได้ ผู้บริโภคยินดีจ่ายเพราะเห็นว่าคุ้ม รวมถึงมีการจัดจำหน่ายกระจายสินค้าสอดคล้องกับพฤติกรรมซื้อเพื่อให้สะดวกแก่ลูกค้า ความพยายามจงใจให้เกิดความชอบในสินค้าเรียกว่าส่วนผสมทางการตลาด ประกอบด้วยปัจจัยดังนี้ คือ

- 1) ผลิตภัณฑ์ (Product) หมายถึง การมีสินค้าที่ตอบสนองความต้องการของลูกค้า กลุ่มเป้าหมายได้
- 2) ราคา (Price) หมายถึง การมีราคาที่ผู้บริโภคยอมรับได้และยินดีจ่ายเพราะมองเห็นว่าคุ้มค่า
- 3) การจัดจำหน่าย (Place) หมายถึง การจัดจำหน่าย กระจายสินค้าให้สอดคล้องกับพฤติกรรมซื้อหา และให้ความสะดวกแก่ลูกค้า
- 4) การส่งเสริมการตลาด (Promotion) หมายถึง การใช้ความพยายามจงใจให้เกิดความชอบในสินค้าและพฤติกรรมอย่างถูกต้อง

ศิริวรรณ เสรีรัตน์ และคนอื่นๆ (2543) กล่าวว่า ปัจจัยทางการตลาด (Marketing Factors) หรือส่วนประสมทางการตลาด หมายถึง กลยุทธ์ทางการตลาดที่ธุรกิจจะต้องใช้ร่วมกันในการตัดสินใจทางการตลาดเพื่อสนองความพึงพอใจของตลาดเป้าหมาย ประกอบด้วย ผลิตภัณฑ์ (Product) ราคา (Price) การจัดจำหน่าย (Place) และการส่งเสริมการขาย (Promotion) ซึ่งรวมเรียกสั้น ๆ ว่า 4P's

สรุปได้ว่าแนวคิดเกี่ยวกับส่วนประสมทางการตลาดจะเป็นเครื่องมือทางการตลาด ได้แก่ ผลิตภัณฑ์ ราคา ช่องทางการจัดจำหน่าย และการส่งเสริมการตลาด ที่บริษัทจะต้องปรับใช้ เพื่อให้สามารถเข้าถึงกลุ่มผู้บริโภคที่ต้องการ

ภายหลังจากที่ได้มีการยอมรับแนวคิดมุงการตลาดแล้ว ต่อจากนั้นการทำงานของแผนการตลาดก็ต้องพัฒนาหรือสร้างสรรค์ส่วนประสมทางการตลาดขึ้นมา เพื่อใช้เป็นกลยุทธ์สำหรับการทำงานด้านการตลาด ส่วนผสมทางการตลาด หมายถึง การผสมที่เข้ากันได้เป็นอย่างดีเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของการกำหนดราคา การส่งเสริมการขาย ผลิตภัณฑ์ที่เสนอขาย และระบบการจัดจำหน่าย ซึ่งได้มีการจัดออกแบบเพื่อใช้สำหรับการเข้าถึงกลุ่มผู้บริโภคที่ต้องการ ซึ่งจะเห็นได้ว่าทุกปัจจัยต่างก็มีความสำคัญต่อความสำเร็จทางเป้าหมายทางการตลาดของหน่วยงาน ผลิตภัณฑ์แม้จะดีเพียงใดก็ตาม ถ้าหากว่าการจัดจำหน่ายกระโถนกระแค้นแล้ว ความล้มเหลวย่อมจะเกิดขึ้นความไม่ถูกต้องของส่วนผสมทางการตลาดนี้มักจะก่อปัญหาต่อธุรกิจส่วนมากกล่าวคือ หลังจากที่ใช้เงินมหาศาลไปแล้ว จนสามารถพัฒนาผลิตภัณฑ์ใหม่ขึ้นมาสำเร็จแล้วแต่ปรากฏว่าไม่สามารถสร้างสายในการจัดจำหน่ายขึ้นมาเพื่อการจำหน่ายสินค้าดังกล่าวได้

ถ้าจะกล่าวโดยย่อโดยวิธีวิเคราะห์แบบง่ายๆแล้วส่วนผสมทางการตลาดทั้งหลายที่มีอยู่นั้น ย่อมอาจสามารถพิจารณาแบ่งแยกเป็นหมวดหมู่เป็น 4 ด้านสำคัญ คือ

- 1) ด้านผลิตภัณฑ์ (Product)
- 2) ด้านสถานที่ (Place)
- 3) ด้านการส่งเสริมการจัดจำหน่าย (Promotion)
- 4) ด้านราคา (Price)

หรือก็คือ 4P's ของส่วนผสมการตลาด 4 ด้านที่จำต้องนำมาเกี่ยวข้องสัมพันธ์กันเพื่อมุ่งสนใจตอบสนองลูกค้า ส่วนผสมทางการตลาดแต่ละด้านมีความหมายและรายละเอียดดังนี้

1) Product หรือผลิตภัณฑ์ ที่จะต้องมีการพิจารณาออกแบบหรือพัฒนาขึ้นมาได้ตรงกับความต้องการของตลาดและลูกค้า ความหมายของผลิตภัณฑ์นี้จะหมายถึงแบบรูปร่างของผลิตภัณฑ์และ/หรือรวมไปถึงบริการที่เกี่ยวข้องกับผลิตภัณฑ์นั้น ๆ ส่วนสำคัญที่สุดของเรื่องผลิตภัณฑ์นี้ คือ การมุ่งพยายามพัฒนาให้มีสิ่งซึ่งสามารถตอบสนองความต้องการของลูกค้าได้

การศึกษาในหัวข้อผลิตภัณฑ์นี้ เรื่องราวที่ศึกษาจะเกี่ยวข้องกับปัญหาของการพัฒนาผลิตภัณฑ์และสายผลิตภัณฑ์ (Product Lines) รวมถึงการพิจารณาถึงรูปร่างลักษณะต่างๆ ของผลิตภัณฑ์ชนิดต่าง ๆ กัน เพื่อที่จะได้มีการจำแนกและจัดกลุ่มหรือประเภทผลิตภัณฑ์ (Product Classes) ซึ่งจะช่วยให้การพัฒนาส่วนผสมทางการตลาดดำเนินไปได้สะดวกและง่ายขึ้น

ผลิตภัณฑ์แม้จะเป็นเพียงด้านเดียวของส่วนผสมทางการตลาดก็ตาม แต่นับว่ามีความสำคัญที่สุดหยิบขึ้นมาศึกษาหรือพิจารณาก่อน เพราะตัวผลิตภัณฑ์จะเป็นสิ่งที่ลูกค้าสนใจพิจารณามากที่สุดกว่าส่วนผสมการตลาดอื่นๆ

2) Place หรือสถานที่ หรือการไปให้ถึงเป้าหมาย กล่าวคือ ผลิตภัณฑ์ที่ดีหากไม่สามารถไปถึงทันเวลาและในสถานที่ที่ซึ่งมีความต้องการแล้ว ผลิตภัณฑ์นั้น ๆ ก็จะไม่มีความหมาย ดังนั้น ในด้านของสถานที่จึงต้องมีการพิจารณาถึงสถานที่ เวลา และบุคคลที่สินค้าและบริการควรจะถูกนำไปเสนอขายให้

โดยปกติการเคลื่อนตัวของสินค้าและบริการจะไม่ดำเนินไปได้ด้วยดีด้วยตัวเองแต่จะขึ้นอยู่กับช่องทางการจัดจำหน่ายที่มีกิจกรรมทางการตลาดต่าง ๆ มากมายเกี่ยวข้องอยู่ทั้งจากสถาบันที่ทำหน้าที่ค้าขาย (Institutions) และคนกลาง (Middle Men) หลายฝ่ายด้วยกันกว่าจะถึงมือผู้บริโภคสุดท้าย ทั้งสถาบันการค้าและคนกลางต่างก็เป็นช่องทางการจัดจำหน่าย (Channel of Distribution) ซึ่งนักการตลาดต้องเกี่ยวข้องอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ และโดยเฉพาะอย่างยิ่งหัวข้อนี้จะ เป็นหัวข้อสำคัญที่สุดของผู้จัดการขายและผู้จัดการฝ่ายจัดส่ง รวมทั้งพ่อค้าคนกลางจำนวนไม่น้อยที่ต้องสนใจเป็นพิเศษ

ในทางปฏิบัติบางครั้งอาจมีบ้างที่ระบบการจำหน่ายอาจมีขั้นตอนสั้นนิดเดียว โดยอาจเป็นเพียงขั้นตอนเดียว คือ จากผู้ผลิตไปถึงผู้บริโภคเลยก็ว่าได้ แต่ส่วนมากแล้วการขาย มักจะต้องเกี่ยวข้องกับคนกลางจำนวนมากเสมอ และตามสภาพความเป็นจริง ถ้าผู้บริหารการตลาด ได้มีจุดมุ่งหมายในเป้าหมายตลาดหลาย ๆ แห่งพร้อมกันแล้ว การต้องอาศัยช่องทางการจัดจำหน่าย หลาย ๆ ทางก็นับว่าเป็นสิ่งจำเป็น

กล่าวโดยสรุป การพิจารณาส่วนผสมการตลาดว่าด้วย สถานที่ คือ จะเกี่ยวข้องกับ ปัญหาทั้งหลาย ตลอดจนหน้าที่และชนิดของสถาบันต่าง ๆ ที่เข้าเกี่ยวข้องกับการ นำผลิตภัณฑ์ที่ ออกแบบแล้วไปยังตลาดเป้าหมาย นั้นเอง

3) Promotion หรือการส่งเสริมการจำหน่าย หรือการแจ้ง การบอกกล่าวและการ ขายความคิดความเข้าใจให้ลูกค้าได้รู้ การส่งเสริมการจำหน่ายจะเกี่ยวข้องกับวิธีการต่าง ๆ ที่ใช้ สำหรับสื่อความ (Communicate) ให้ถึงตลาดเป้าหมายให้ได้ทราบถึงผลิตภัณฑ์ที่ต้องการว่าให้มี จำหน่าย ณ ที่ใด ณ ราคาใด

การส่งเสริมการจำหน่ายจะประกอบด้วยการขายโดยพนักงานขาย (Personal Selling) การขายโดยทั่วไป (Mass Selling) และการส่งเสริมการขาย (Sales Promotion) ซึ่ง ผู้บริหารการตลาดจะต้องพิจารณาเลือก ใช้วิธีต่าง ๆ เหล่านี้ประกอบเข้าด้วยกัน ให้เป็นการส่งเสริม การจำหน่ายที่มีประสิทธิภาพมากที่สุด

สำหรับการขายโดยพนักงานขาย (Personal Selling) จะหมายถึงความสัมพันธ์ ที่เกี่ยวข้องโดยตรงแบบต่อตัว (Direct Face-To-Face Relationships) ระหว่างผู้ขายและลูกค้าแต่ การขายแบบทั่วไป หรือ Mass Selling นั้นกลับจะเป็นวิธีที่ออกแบบเพื่อสำหรับการสื่อความกับลูกค้า จำนวนมาก ๆ พร้อมกันในเวลาเดียวกัน ซึ่งหากพิจารณาดูจะเห็นได้ว่า การขายโดยพนักงานจะมีความสำคัญที่สุดในส่วนผสมทางการตลาดทั้งปวง เพราะตามวิธีนี้พนักงานขายจะคล่องตัว โดย สามารถปรับส่วนผสมของการตลาดบริษัททำให้สอดคล้องกับลูกค้าแต่ละคนได้อย่างดี แต่ต้นทุนการ ขายก็มักจะสูงตาม จึงมักจะต้องใช้เฉพาะกรณีสำคัญหรือใช้เฉพาะเป็นส่วนเสริมหรือเพิ่มเติมหลังจาก ที่ได้มีการใช้วิธีการขายแบบทั่วไปและการส่งเสริมการขายแล้ว

วิธีการโฆษณา (Advertising) นับว่าเป็นแบบของการขายแบบทั่วไป (Mass Selling) ที่สำคัญที่สุด แต่การส่งเสริมการขาย (Sales Promotion) จะเป็นเครื่องมือที่พยายามใช้ เสริมหรือสนับสนุนการขายตามวิธีการขายโดยพนักงานและวิธีการขายแบบทั่วไป

4) Price หรือราคา ที่ต้องการมีการกำหนดให้ถูกต้องเหมาะสม ในเรื่องราคานี้จะเป็นใจกลางของส่วนผสมการตลาดทั้งหมด และเป็นตัวกลไกที่สามารถดึงดูดความสนใจให้เกิดขึ้นมา

ได้ในการกำหนดราคานี้จะต้องพิจารณาทั้งลักษณะของการแข่งขันในตลาด เป้าหมายและปฏิกริยาของลูกค้าต่อราคาที่แตกต่างกัน วิธีการที่เกี่ยวข้องในการกำหนดส่วนเพิ่ม (Markups) ส่วนลด (Discounts) และเงื่อนไขในการขาย (Terms of Sale) จะต้องพิจารณากำหนดให้ถูกต้อง หากลูกค้าไม่ยอมรับในเรื่องราคาเมื่อใด ปัญหาที่จะเกิดขึ้น โดยแผนงานต่าง ๆ ที่กำหนดไว้แล้วจะเสียหายหมดนำไปใช้ปฏิบัติไม่ได้ ถึงแม้ว่าราคาจะเป็นเพียงส่วนเดียวของส่วนผสมทางการตลาดก็ตาม แต่ก็เป็นส่วนสำคัญที่ลูกค้าจะจ่ายออกมาเมื่อเขาได้พอใจในส่วนผสมทางการตลาดของบริษัทแล้วราคาจึงเป็นตัวตัดสินใจที่สำคัญที่ผู้บริหารการตลาดต้องสนใจเป็นพิเศษ

กล่าวโดยสรุป ราคา จะเกี่ยวข้องกับกำหนดราคาให้เหมาะสมที่สุดที่จะใช้ผลักดันผลิตภัณฑ์ที่ดีอยู่แล้วให้ออกไปสู่ที่ที่มีความต้องการ โดยวิธีการส่งเสริมการจำหน่ายที่ดีเหมาะสมกับตลาดเป้าหมายส่วนผสมทางการตลาดทั้ง4ที่กล่าวมานี้ให้สภาพที่เป็นจริงจะเกี่ยวข้องซึ่งกันและกันโดยไม่แยกเป็นอิสระจากกัน และแต่ละส่วนต่างก็มีความสำคัญไม่น้อยไปกว่ากันในการกำหนดหรือจัดส่วนผสมทางการตลาดนี้เมื่อได้ส่วนผสมทางการตลาดที่ต้องการก็จะต้องมีการตัดสินใจเกี่ยวกับส่วนผสมแต่ละอย่างให้เสร็จสิ้นลงไปพร้อมกันด้วย

การลำดับส่วนผสมทางการตลาดข้างต้นนี้แม้จะมีใช่เป็นลำดับที่แท้จริง แต่ก็ช่วยให้เกิดข้อดีสำหรับพิจารณาได้ง่าย คือ ทุกอย่างน่าจะเริ่มต้นด้วยผลิตภัณฑ์ที่คิดว่าดีที่สุดที่น่าจะเป็นความต้องการของลูกค้าเป้าหมาย จากนั้นก็ควรจะเป็นเรื่องของการหา ช่องทางหรือวิถีทางที่จะถึงลูกค้าเป้าหมาย แล้วก็ต้องมีการบอกกล่าว ส่งเสริม ให้ลูกค้าเป้าหมายให้ได้ทราบถึงผลิตภัณฑ์ที่ได้ออกแบบมาเฉพาะ เพื่อสำหรับเขาเหล่านั้นที่ได้นำออกมาวางเสนอขายแล้ว จากนั้นก็ต้องมีการกำหนดราคาของทั้งหมดตามไปด้วย โดยราคาที่กำหนดนี้ควรอยู่ในขอบเขตของลูกค้าที่จะสนใจและยอมรับที่เป็นราคาของการคิดค้นผลิตภัณฑ์ออกมาเสนอขายรวมทั้งต้นทุนการขายและนำสินค้าไปให้ถึงผู้บริโภคในที่สุด

บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย

ในการศึกษาเรื่อง “ผลการบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่าขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน อำเภอบางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา” เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) โดยมีวิธีการดำเนินการวิจัย ดังเสนอตามลำดับนี้

- 3.1 ประชากร และกลุ่มตัวอย่าง
- 3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
- 3.3 การสร้างและการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ
- 3.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล
- 3.5 การวิเคราะห์ข้อมูล
- 3.6 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

การเลือกกลุ่มประชากรในการศึกษาครั้งนี้ เป็นประชากรที่อาศัยอยู่ในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน อำเภอบางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ตามรายละเอียดดังนี้

3.1.1 ประชากรที่ศึกษา

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ เป็นประชากรในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน อำเภอบางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา จำนวน 3,547 คน

3.1.2 กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษา

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ ประชาชนในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน อำเภอบางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ผู้วิจัยได้กำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่างที่เหมาะสม โดยใช้สูตรของ ยามาเน่ (Taro Yamane, 1973) โดยกำหนดระดับค่าของความคลาดเคลื่อนที่ยอมรับได้ที่ระดับ 0.05

1. คำนวณขนาดตัวอย่างจากสูตร Yamane

$$\text{สูตร} \quad n = \frac{N}{1+Ne^2}$$

เมื่อ n คือ จำนวนตัวอย่าง หรือขนาดของกลุ่มตัวอย่าง

N คือ จำนวนหน่วยทั้งหมด หรือ ขนาดของประชากรทั้งหมด

e คือ ความคลาดเคลื่อนในการสุ่มตัวอย่าง

(Sampling Error) ในที่นี้จะกำหนดเท่ากับ +/-0.05 ภายใต้ความเชื่อมั่น 95 เปอร์เซนต์ จึงแทนค่าสูตรได้ดังนี้

$$\begin{aligned} \text{แทนค่าสูตร} \quad n &= \frac{3,547}{1 + 3,547(0.05)^2} \\ &= 359.04 \text{ คน} \end{aligned}$$

ได้ขนาดตัวอย่าง 359.04 คน

เมื่อแทนค่าในสูตรจะได้จำนวนกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนตัวอย่าง จำนวน 359.04 คน ซึ่งผู้วิจัยทำการเก็บข้อมูลสำหรับการศึกษาคั้งนี้ จำนวนทั้งสิ้น 359 คน จึงได้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 359 คน และได้กลุ่มตัวอย่างแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling) และกลุ่มตัวอย่างแบบบังเอิญ ดังนี้

$$\text{จำนวนกลุ่มตัวอย่างแต่ละหมู่บ้าน} = \frac{\text{จำนวนประชากรแต่ละหมู่บ้าน} \times \text{จำนวนกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด}}{\text{จำนวนประชากรทั้งหมด}}$$

ดังนั้นขนาดของกลุ่มตัวอย่างที่ผู้วิจัยจะทำการวิจัยแต่ละหมู่บ้านมีรายละเอียดดังนี้

ตารางที่ 3.1 จำนวนประชากรและกลุ่มตัวอย่างจำแนกเป็นรายองค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน อำเภอบางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา

ชื่อหมู่บ้านขององค์การบริหารส่วนตำบล สามเรือน	จำนวนประชากร (คน)	จำนวนกลุ่มตัวอย่าง (คน)
บ้านหลวง หมู่ที่ 1	340	34
บ้านสามเรือน หมู่ที่ 2	665	67
บ้านสามเรือน หมู่ที่ 3	610	61
บ้านขอม หมู่ที่ 4	345	34
บ้านเทพโพธิ์ หมู่ที่ 5	380	38
บ้านโรงเจ้า หมู่ที่ 6	660	67
บ้านคู้ระกำ หมู่ที่ 7	380	38
บ้านเสาวังคา หมู่ที่ 8	207	20
รวม	3,547	359

เพื่อเพิ่มเติมความสมบูรณ์ของข้อมูลแบบสอบถามผู้วิจัยจึงได้ดำเนินการสัมภาษณ์รายงาน บุคคลโดยสังเคราะห์ข้อมูลจากผู้ให้ข้อมูลหลัก (Key Informants) โดยเลือกแบบเจาะจงผู้บริหาร องค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน อำเภอบางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา จำนวน 5 คน ประกอบด้วย

1. นายกองค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน
2. รองนายกองค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน
3. เลขานุการองค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน
4. ปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน
5. รองปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน

3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ผู้ศึกษาสร้างขึ้นตามวัตถุประสงค์การศึกษา โดยค้นคว้าจากเอกสารวิชา ตำรา บทความ แนวคิดและทฤษฎี รวมทั้งวิทยานิพนธ์และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง การค้นคว้าอิสระ โดยนำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นมาให้ ครอบคลุมเนื้อหาและตรงตามวัตถุประสงค์ของการศึกษา ให้สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน อำเภอบางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา เป็นผู้กรอกข้อมูล ซึ่งแบบสอบถามแบ่งออกเป็น 4 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลด้านบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา สถานภาพสมรส อาชีพ รายได้

ตอนที่ 2 เป็นคำถามเกี่ยวกับ ปัจจัยการบริหารจัดการขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน จำนวน 7 ด้าน ประกอบด้วย ด้านการวางแผนโครงสร้างกลุ่มเกษตรกรรมและกลุ่มอาชีพในชุมชน ด้านการจัดโครงสร้าง ด้านการจัดคน ด้านการจัดกลุ่มเกษตรกรรมและอาชีพในชุมชน ด้านการประสานงาน ด้านการรายงาน ด้านการจัดการงบประมาณ จำนวน 30 ข้อ ลักษณะข้อคำถามในตอน ที่ 2 กำหนดเป็นมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) โดยคำถามแต่ละข้อจะมีคำตอบให้เลือก 5 ระดับ คือ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย น้อยที่สุด ซึ่งมีคะแนน 5,4,3,2,1 ตามลำดับ

จากนั้น นำมาคำนวณหาค่าเฉลี่ยและแปลความหมายระดับค่าเฉลี่ยที่มีต่อผลการบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่าขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน โดยแบ่งเป็น 5 ระดับ ซึ่งมีสูตร ในการคำนวณ ค่าเฉลี่ย ดังนี้

$$\frac{(\text{คะแนนสูงสุด} - \text{คะแนนต่ำสุด})}{\text{จำนวนระดับ}} = \frac{5-1}{5} = 0.80$$

จากหลักเกณฑ์ดังกล่าว สามารถแปลความหมายของคะแนนเฉลี่ยรายข้อ หรือคะแนนเฉลี่ยรวมได้ดังนี้

ตารางที่ 3.2 ระดับผลการบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่า

ระดับผลการบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่า	
เกณฑ์ระดับคะแนน	ระดับผลการบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่า
1.00 -1.80	น้อยที่สุด
1.81-2.60	น้อย
2.61-3.40	ปานกลาง
3.41-4.20	มาก
4.20-5.00	มากที่สุด

ตอนที่ 3 ผลการบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่าขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน อำเภอบางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ประกอบด้วย ด้านคุณภาพของผลผลิต ด้านความพึงพอใจของผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย ด้านความคุ้มค่าในการลงทุน ด้านการเรียนรู้และนวัตกรรม จำนวน 18 ข้อ

ตอนที่ 4 เป็นคำถามเกี่ยวกับ ปัญหาอุปสรรคและข้อเสนอแนะในเรื่องการบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่าขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน อำเภอบางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา จำนวน 2 ข้อ ลักษณะคำถามเป็นแสดงความคิดเห็น

3.3 การสร้างและการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ

ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นสำหรับการศึกษาวิจัยครั้งนี้ไปทำการตรวจสอบเครื่องมือ ดังนี้

3.3.1 นำแบบสอบถามที่ได้รับการปรับปรุงแก้ไขสมบูรณ์แล้วและผ่านการตรวจสอบจากผู้ทรงคุณวุฒิโดยการวิเคราะห์เนื้อหาและตรวจสอบเครื่องมือวิจัยคือค่าความสอดคล้องตามวัตถุประสงค์ (Item Objective Congruence, IOC) แล้วนำไปลองใช้ (Try Out) กับนักท่องเที่ยวที่เดินทางมาท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติภูกระดึง จังหวัดเลย จำนวน 30 คน และนำข้อมูลจากแบบสอบถามมาวิเคราะห์ความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบสอบถามนำแบบสอบถามที่ผ่านการตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Validity) แล้วไปทดสอบหาค่าความเชื่อมั่นเป็นรายข้อ และค่าความเชื่อมั่นรวม โดยใช้วิธีการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's Alpha Coefficient) ค่าที่ได้เท่ากับ 0.95

3.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลดำเนินขั้นตอน ดังต่อไปนี้

3.4.1 ศึกษาทฤษฎี เอกสาร ข้อมูลและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องสำหรับเป็นกรอบแนวคิดในการศึกษา

3.4.2 สร้างเครื่องมือแบบสอบถาม

3.4.3 ทดสอบแบบสอบถามโดยกลุ่มอาชีพขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน อำเภอบางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา จำนวน 359 คน

3.4.4 ผู้วิจัยได้ติดต่อขอข้อมูลในส่วนของจำนวนสมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน อำเภอบางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา เพื่อใช้คำนวณขนาดของกลุ่มตัวอย่าง

3.4.5 นำแบบสอบถามที่สมบูรณ์แล้วไปขอความร่วมมือจากสมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน อำเภอบางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ได้ตอบแบบสอบถามตามจำนวนที่คำนวณได้หลังจากนั้นไปขอรับคืนในภายหลัง

3.4.6 นำแบบสอบถามและแบบวัดทุกฉบับที่ได้รับกลับคืนมาตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้

3.4.7 บันทึกข้อมูลในกระดาษบันทึกหัตถ์ เพื่อเตรียมนำไปวิเคราะห์

3.4.8 นำข้อมูลที่ลงรหัสไว้แล้วไปวิเคราะห์ด้วยวิธีการทางสถิติต่อไป

3.5 การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยค้นคว้ารวบรวมแบบสอบถามและได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

1. ตรวจสอบความสมบูรณ์ในการตอบแบบสอบถามของประชากรที่ศึกษา สมบูรณ์ทุกฉบับ
2. วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมสถิติสำเร็จรูป ซึ่งมีขั้นตอนต่อไปนี้

2.1 วิเคราะห์ระดับผลการบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่าขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน อำเภอบางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา การวิเคราะห์ใช้เกณฑ์คะแนนดังนี้

ระดับผลการบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่า	คะแนน
น้อยที่สุด	1 คะแนน
น้อย	2 คะแนน
ปานกลาง	3 คะแนน
มาก	4 คะแนน
มากที่สุด	5 คะแนน

นำคะแนนมาหาค่าเฉลี่ยแล้วกำหนดเกณฑ์ในการแปลความหมายค่าเฉลี่ยใช้วิธีการอิงเกณฑ์ในการแปลความข้อมูลออกเป็น 5 ระดับ

(บุญชม ศรีสะอาด, 2543) โดยเปรียบเทียบกับเกณฑ์ที่แบ่งมาตราส่วนประมาณค่าระดับออกเป็น 5 ช่วง โดยอาศัยหลักการพิจารณา ดังนี้

$$\frac{\text{ค่าคะแนนสูงสุด} - \text{ค่าคะแนนต่ำสุด}}{\text{ช่วงระดับคะแนน}} = \frac{5-1}{5} = 0.80$$

ค่าเฉลี่ย	ความหมาย
4.21 – 5.00	มีระดับผลการบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพ ผู้ผลิตเห็ดตับเต่าอยู่ในระดับมากที่สุด
3.41 – 4.20	มีระดับผลการบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่าอยู่ในระดับมาก
2.61 – 3.40	มีระดับผลการบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่าอยู่ในระดับปานกลาง
1.81 – 2.60	มีระดับผลการบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่าอยู่ในระดับน้อย
1.00 – 1.80	มีระดับผลการบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่าอยู่ในระดับน้อยที่สุด

2.2 ศึกษาเปรียบเทียบผลการบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่าขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน อำเภอบางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล

3.6 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

หาค่าสถิติพื้นฐานเพื่อใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังต่อไปนี้

3.6.1 สถานภาพส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพ สถานภาพสมรส รายได้ ใช้สถิติร้อยละ (Percentage)

3.6.2 ผลการบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่าขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน อำเภอบางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ใช้สถิติ ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

3.6.3 ใช้ T-test เพื่อทดสอบความแตกต่างระหว่างตัวแปรอิสระที่จำแนกได้ 2 กลุ่ม

3.6.4 ใช้ F-test สำหรับทดสอบความแตกต่างระหว่างตัวแปรอิสระที่จำแนกได้มากกว่า 2 กลุ่ม โดยการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One way ANOVA)

3.6.5 ใช้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เพียร์สันอย่างง่าย (Pearson Correlation Coefficient) เพื่อหาค่าความสัมพันธ์ระหว่าง 2 ตัวแปร โดยทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยการบริหารจัดการขององค์การบริหารส่วนสามเรือนและผลการบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่าขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน อำเภอบางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา

บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการวิจัยถึงผลการบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่าขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน อำเภอบางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ในการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์โดยแบ่งการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลออกเป็นส่วนๆ ดังต่อไปนี้

ส่วนที่ 1 ข้อมูลด้านปัจจัยส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง

ส่วนที่ 2 ข้อมูลด้านปัจจัยการบริหารจัดการ ประกอบด้วย

- 1) ด้านการวางแผนโครงสร้างกลุ่มเกษตรกรและอาชีพในชุมชน
- 2) ด้านการจัดโครงสร้าง
- 3) ด้านการจัดคน
- 4) ด้านการจัดการกลุ่มเกษตรกรและอาชีพในชุมชน
- 5) ด้านการประสานงาน
- 6) ด้านการรายงาน
- 7) ด้านการจัดการงบประมาณ

ส่วนที่ 3 ข้อมูลด้านผลการบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่าขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน อำเภอบางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ประกอบด้วย

- 1) ด้านคุณภาพของผลผลิต
- 2) ด้านความคุ้มค่าในการลงทุน
- 3) ด้านการเรียนรู้และนวัตกรรม
- 4) ด้านความพึงพอใจของผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย

ส่วนที่ 4 ข้อมูลเกี่ยวกับ ปัญหาอุปสรรคและข้อเสนอแนะในเรื่องผลการบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่าขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน อำเภอบางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

n	แทน	จำนวนกลุ่มประชาชน
\bar{x}	แทน	ค่าคะแนนเฉลี่ย
S.D.	แทน	ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน
t	แทน	ค่าสถิติทดสอบ ที (t - test)
df	แทน	ค่าระดับชั้นแห่งความเป็นอิสระ (Degrees of Freedom)
F	แทน	ค่าสถิติที่ใช้ในการพิจารณา (F-Distribution)
r	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์อย่างง่าย
Sig.	แทน	มีนัยสำคัญทางสถิติ

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล (ต่อ)

*	แทน	มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05
**	แทน	มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

4.1. ส่วนที่ 1 ข้อมูลด้านปัจจัยส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง

ข้อมูลด้านปัจจัยส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพ สถานภาพสมรส รายได้ต่อเดือน

ตารางที่ 4.1 จำนวนและร้อยละของข้อมูลด้านปัจจัยส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่างผู้ตอบแบบสอบถาม

ลักษณะของกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษา	จำนวน (n=359)	ร้อยละ
เพศ		
ชาย	190	52.92
หญิง	169	47.08
รวม	359	100
อายุ		
น้อยกว่า 30 ปี	105	29.25
30-39 ปี	175	48.75
40-49 ปี	60	16.71
50 ปีขึ้นไป	19	5.29
รวม	359	100
ระดับการศึกษา		
มัธยมศึกษาหรือต่ำกว่า	249	69.36
อนุปริญญาหรือเทียบเท่า	55	15.32
ปริญญาตรี	55	15.32
สูงกว่าปริญญาตรี	0	0.00
รวม	359	100
อาชีพ		
รับราชการ	40	11.14
รับจ้าง	180	50.14
ค้าขาย/ธุรกิจ	129	35.93
อื่น ๆ	10	2.79
รวม	359	100
สถานภาพสมรส		
โสด	90	25.07
สมรส	199	55.43

ตารางที่ 4.1 (ต่อ)

ลักษณะของกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษา	จำนวน(n=359)	ร้อยละ
หม้าย	40	11.14
หย่าร้าง/แยกกันอยู่	30	8.36
รวม	359	100
รายได้ต่อเดือน		
ต่ำกว่า 10,000 บาท	205	57.10
10,000-29,999 บาท	125	34.82
30,000-49,999 บาท	20	5.57
50,000 บาท ขึ้นไป	9	2.51
รวม	359	100

จากตาราง 4.1 แสดงให้เห็นข้อมูลด้านปัจจัยส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่างที่ใช้สำหรับการศึกษามีลักษณะดังต่อไปนี้

เพศ สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือนที่ศึกษาเป็นเพศชายและเพศหญิง มีจำนวนที่ไม่แตกต่างกันมากนัก คือ เป็นเพศชายจำนวน 190 คน คิดเป็นร้อยละ 52.92 และเป็นเพศหญิงจำนวน 169 คน คิดเป็นร้อยละ 47.08

อายุ สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือนเมื่อแยกเป็นกลุ่ม พบว่ากลุ่มใหญ่ที่สุด มีอายุระหว่าง 30-39 ปี เป็นจำนวน 175 คน คิดเป็นร้อยละ 48.75 รองลงมา คือ กลุ่มที่มีอายุน้อยกว่า 30 ปี เป็นจำนวน 105 คน คิดเป็นร้อยละ 29.25 ซึ่งทั้งสองกลุ่มอยู่ในวัยทำงานมีประสบการณ์ในชีวิตพอสมควร รวมทั้งยังมีร่างกายแข็งแรงและมีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์

ระดับการศึกษา สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน ส่วนใหญ่มีการศึกษาไม่เกินมัธยมศึกษา เป็นจำนวน 249 คน คิดเป็นร้อยละ 69.36 รองลงมาคืออนุปริญญาหรือเทียบเท่าและปริญญาตรีมีจำนวนเท่ากัน เป็นจำนวน 55 คน คิดเป็นร้อยละ 15.32 สูงกว่าปริญญาตรีไม่มี

อาชีพ สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน ส่วนใหญ่มีอาชีพรับจ้าง เป็นจำนวน 180 คน คิดเป็นร้อยละ 50.14 รองลงมา คือ อาชีพค้าขาย/ธุรกิจ เป็นจำนวน 129 คน คิดเป็นร้อยละ 35.93

สถานภาพสมรส สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน ส่วนใหญ่มีสถานภาพสมรส เป็นจำนวน 199 คน คิดเป็นร้อยละ 55.43 รองลงมา คือ โสด เป็นจำนวน 99 คน คิดเป็นร้อยละ 25.07

รายได้ต่อเดือน สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มอาชีพวิสาหกิจชุมชนขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน ส่วนใหญ่มีรายได้ต่อเดือนต่ำกว่า 10,000 บาท เป็นจำนวน 205 คน คิดเป็นร้อยละ 57.10 มีรายได้สูงสุดมากกว่า 50,000 บาทขึ้นไป เป็นจำนวน 9 คน คิดเป็นร้อยละ 2.51

4.2 ส่วนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยการบริหารจัดการ

ในส่วนนี้เป็นการวิเคราะห์ข้อมูลจากปัจจัยการบริหารจัดการ ใน 7 ด้าน คือ

1. ด้านการวางแผนโครงสร้างกลุ่มเกษตรกรและอาชีพในชุมชน
2. ด้านการจัดโครงสร้าง
3. ด้านการจัดคน
4. ด้านการจัดการกลุ่มเกษตรกรและอาชีพในชุมชน
5. ด้านการประสานงาน
6. ด้านการรายงาน
7. ด้านการจัดการงบประมาณ โดยเป็นไปตามลำดับ ดังนี้

ตารางที่ 4.2 ค่าเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับความคิดเห็นของประชาชนต่อปัจจัยการบริหารจัดการ ด้านการวางแผนโครงสร้างกลุ่มเกษตรกรและกลุ่มอาชีพในชุมชนขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน อำเภอบางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ดังนี้

ด้านการวางแผนโครงสร้างกลุ่มเกษตรกรและกลุ่มอาชีพในชุมชน	n = 359		ระดับความคิดเห็น
	\bar{x}	S.D.	
1. องค์การบริหารส่วนตำบลมีการวางแผนองค์การกิจกรรมการส่งเสริมอาชีพ	4.47	0.75	มาก
2. องค์การบริหารส่วนตำบลมีการดำเนินการตามแผนที่กำหนด	4.64	0.58	มากที่สุด
3. องค์การบริหารส่วนตำบลมีการวิเคราะห์ จุดแข็ง จุดอ่อน ปัญหาอุปสรรคและโอกาสของท้องถิ่น	4.48	0.79	มาก
4. องค์การบริหารส่วนตำบลมีหลักเกณฑ์การให้ความช่วยเหลือสนับสนุนด้านการส่งเสริมอาชีพ	4.30	0.80	มาก
5. องค์การบริหารส่วนตำบลมีการส่งเสริมให้มีการนำทรัพยากรของท้องถิ่นมาใช้อย่างมีเหตุผลและเกิดประโยชน์สูงสุดและคุ้มค่า	4.34	0.78	มาก
รวม	4.44	0.74	มาก

จากตารางที่ 4.2 แสดงให้เห็นถึงศักยภาพของสมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน ที่ส่งผลถึงปัจจัยการบริหารจัดการ โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 4.44$, S.D. = 0.74) ดังนี้

ด้านการวางแผนโครงสร้างกลุ่มเกษตรกรและกลุ่มอาชีพในชุมชน

(1) องค์การบริหารส่วนตำบลมีการวางแผนองค์การ กิจกรรมการส่งเสริมอาชีพ สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชน มีความเห็นในระดับ มากที่สุด จำนวน 220 คน คิดเป็นร้อยละ 61.28 สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชน มีความเห็นในระดับ มาก จำนวน 90 คน คิดเป็นร้อยละ 25.07 สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชน มีความเห็นในระดับ ปานกลาง จำนวน 45 คน คิดเป็นร้อยละ 12.53 สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชน มีความเห็นในระดับ น้อย จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 1.11 สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชน มีความเห็นในระดับ น้อยที่สุด จำนวน 0 คน คิดเป็นร้อยละ 0.00 มีค่าความเบี่ยงเบน

มาตรฐานของปัจจัยการบริหารจัดการ ($\bar{x} = 4.47$, S.D. = 0.75) ความหมายว่า องค์การบริหารส่วนตำบลมีการวางแผนองค์การ กิจกรรมการส่งเสริมอาชีพอยู่ในระดับมาก

(2) องค์การบริหารส่วนตำบลมีการดำเนินการตามแผนที่กำหนด สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชน และกลุ่มวิสาหกิจชุมชน มีความเห็นในระดับ มากที่สุด จำนวน 250 คน คิดเป็นร้อยละ 69.64 สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชน มีความเห็นในระดับ มาก จำนวน 90 คน คิดเป็นร้อยละ 25.07 สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชน มีความเห็นในระดับ ปานกลาง จำนวน 19 คน คิดเป็นร้อยละ 5.29 สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชน มีความเห็นในระดับ น้อย จำนวน 0 คน คิดเป็นร้อยละ 0.00 สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชน มีความเห็นระดับ น้อยที่สุด จำนวน 0 คน คิดเป็นร้อยละ 0.00 มีค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัจจัยการบริหารจัดการ ($\bar{x} = 4.64$, S.D. = 0.58) หมายความว่า องค์การบริหารส่วนตำบลมีการดำเนินการตามแผนที่กำหนดอยู่ในระดับมากที่สุด

(3) องค์การบริหารส่วนตำบลมีการวิเคราะห์ จุดแข็ง จุดอ่อน ปัญหาอุปสรรคและโอกาสของท้องถิ่น สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชน มีความเห็นในระดับ มากที่สุด จำนวน 230 คน คิดเป็นร้อยละ 64.07 สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความเห็นในระดับ มาก จำนวน 80 คน คิดเป็นร้อยละ 22.28 สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความเห็นในระดับ ปานกลาง จำนวน 40 คน คิดเป็นร้อยละ 11.14 สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความเห็นในระดับ น้อย จำนวน 9 คน คิดเป็นร้อยละ 2.51 สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความเห็นในระดับ น้อยที่สุด จำนวน 0 คน คิดเป็นร้อยละ 0.00 มีค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัจจัยการบริหารจัดการ ($\bar{x} = 4.48$, S.D. = 0.79) หมายความว่า องค์การบริหารส่วนตำบลมีการวิเคราะห์ จุดแข็ง จุดอ่อน ปัญหาอุปสรรคและโอกาสของท้องถิ่นอยู่ในระดับมาก

(4) องค์การบริหารส่วนตำบลมีหลักเกณฑ์การให้ความช่วยเหลือสนับสนุนด้านการส่งเสริมอาชีพ สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความเห็นในระดับ มากที่สุด จำนวน 180 คน คิดเป็นร้อยละ 50.14 สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความเห็นในระดับ มาก จำนวน 110 คน คิดเป็นร้อยละ 30.64 สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความเห็นในระดับ ปานกลาง จำนวน 65 คนคน คิดเป็นร้อยละ 18.11 สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความเห็นในระดับ น้อย จำนวน 4 คน คน คิดเป็นร้อยละ 1.11 สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความเห็นในระดับ น้อยที่สุด จำนวน 0 คน คิดเป็นร้อยละ 0.00 มีค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัจจัยการบริหารจัดการ ($\bar{x} = 4.30$, S.D. = 0.80) หมายความว่า องค์การบริหารส่วนตำบลมีหลักเกณฑ์การให้ความช่วยเหลือสนับสนุนด้านการส่งเสริมอาชีพอยู่ในระดับมาก

(5) องค์การบริหารส่วนตำบลมีการส่งเสริมให้มีการนำทรัพยากรของท้องถิ่นมาใช้อย่างมีประสิทธิภาพและเกิดประโยชน์สูงสุดและคุ้มค่า สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความเห็นในระดับ มากที่สุด จำนวน 180 คน คิดเป็นร้อยละ 50.14 สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความเห็นในระดับ มาก จำนวน 130 คน คิดเป็นร้อยละ 36.21 สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความเห็นในระดับ ปานกลาง จำนวน 39 คนคน คิดเป็นร้อยละ 10.86 สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความเห็นในระดับ น้อย จำนวน 10 คน คน คิดเป็น

ร้อยละ 2.79 สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความเห็นในระดับ น้อยที่สุด จำนวน 0 คน คิดเป็นร้อยละ 0.00 มีค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัจจัยการบริหารจัดการ ($\bar{x} = 4.34$, S.D. = 0.78) หมายความว่า องค์การบริหารส่วนตำบลมีการส่งเสริมให้มีการนำทรัพยากรของท้องถิ่นมาใช้อย่างมีประสิทธิภาพและเกิดประโยชน์สูงสุดและคุ้มค่าอยู่ในระดับมาก

ตารางที่ 4.3 ค่าเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับความคิดเห็นของประชาชนต่อปัจจัยการบริหารจัดการ ด้านการจัดโครงสร้างขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน อำเภอบางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ดังนี้

ด้านการจัดโครงสร้าง	n = 359		ระดับ ความคิดเห็น
	\bar{x}	S.D.	
1. ผู้บริหารมีการสร้างความร่วมมือในทุกภาคส่วนที่ส่งเสริมและพัฒนาในพื้นที่	4.67	0.57	มากที่สุด
2. องค์การบริหารส่วนตำบลมีการสร้างค่านิยม การพัฒนาอาชีพที่ยึดประชาชนเป็นศูนย์กลาง	4.38	0.88	มาก
3. องค์การบริหารส่วนตำบลมีการจัดลำดับความสำคัญแผนยุทธศาสตร์การส่งเสริมอาชีพที่สอดคล้องกับกลุ่มเป้าหมาย พื้นที่ ระยะเวลาและงบประมาณ	4.48	0.81	มาก
4. องค์การบริหารส่วนตำบลมีแผนงานโครงการที่มีผลต่อการเปลี่ยนแปลงและการพัฒนาอาชีพของประชาชน	4.40	0.82	มาก
5. องค์การบริหารส่วนตำบลมีการวางแผนแพร่ประชาสัมพันธ์แผนปฏิบัติการและแนวทางการดำเนินงานด้านการส่งเสริมอาชีพให้เจ้าหน้าที่หน่วยงานที่เกี่ยวข้องและประชาชนเป้าหมายทราบ	4.69	0.49	มากที่สุด
รวม	4.52	0.71	มากที่สุด

จากตารางที่ 4.3 แสดงให้เห็นถึงศักยภาพของสมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน ที่ส่งผลถึงปัจจัยการบริหารจัดการ ในภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{x} = 4.52$, S.D. = 0.71) ดังนี้

ด้านการจัดการโครงสร้าง

(1) ผู้บริหารมีการสร้างความร่วมมือในทุกภาคส่วนที่ส่งเสริมและพัฒนาในพื้นที่ สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความเห็นในระดับ มากที่สุด จำนวน 260 คน คิดเป็นร้อยละ 72.42 สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความเห็นในระดับ มาก

จำนวน 80 คน คิดเป็นร้อยละ 22.28 สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความเห็นในระดับ ปานกลาง จำนวน 19 คน คิดเป็นร้อยละ 5.29 สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความเห็นในระดับ น้อย จำนวน 0 คน คิดเป็นร้อยละ 0.00 สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความเห็นในระดับ น้อยที่สุด จำนวน 0 คน คิดเป็นร้อยละ 0.00 มีค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัจจัยการบริหารจัดการ ($\bar{x} = 4.67, S.D. = 0.57$) หมายความว่า ผู้บริหารมีการสร้างความร่วมมือในทุกภาคส่วนที่ส่งเสริมและพัฒนาในพื้นที่อยู่ในระดับมากที่สุด

(2) องค์การบริหารส่วนตำบลมีการสร้างค่านิยม การพัฒนาอาชีพที่ยึดประชาชนเป็นศูนย์กลาง สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความเห็นในระดับ มากที่สุด จำนวน 215 คน คิดเป็นร้อยละ 59.89 สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความเห็นในระดับ มาก จำนวน 85 คน คิดเป็นร้อยละ 23.68 สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความคิดเห็นในระดับ ปานกลาง จำนวน 40 คน คิดเป็นร้อยละ 11.14 สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความเห็นในระดับ น้อย จำนวน 19 คน คิดเป็นร้อยละ 5.29 สมาชิกกลุ่มอาชีพมีความเห็นในระดับ น้อยที่สุด จำนวน 0 คน คิดเป็นร้อยละ 0.00 มีค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัจจัยการบริหารจัดการ ($\bar{x} = 4.38, S.D. = 0.88$) หมายความว่า องค์การบริหารส่วนตำบลมีการสร้างค่านิยม การพัฒนาอาชีพที่ยึดประชาชนเป็นศูนย์กลางอยู่ในระดับมาก

(3) องค์การบริหารส่วนตำบลมีการจัดลำดับความสำคัญแผนยุทธศาสตร์การส่งเสริมอาชีพที่สอดคล้องกับกลุ่มเป้าหมาย พื้นที่ ระยะเวลาและงบประมาณ สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความเห็นในระดับ มากที่สุด จำนวน 230 คน คิดเป็นร้อยละ 64.07 สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความเห็นในระดับ มาก จำนวน 85 คน คิดเป็นร้อยละ 23.68 สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความเห็นในระดับ ปานกลาง จำนวน 30 คน คิดเป็นร้อยละ 8.36 สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความเห็นในระดับ น้อย จำนวน 14 คน คิดเป็นร้อยละ 3.90 สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความเห็นในระดับ น้อยที่สุด จำนวน 0 คน คิดเป็นร้อยละ 0.00 มีค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัจจัยการบริหารจัดการ ($\bar{x} = 4.48, S.D. = 0.81$) หมายความว่า องค์การบริหารส่วนตำบลมีการจัดลำดับความสำคัญแผนยุทธศาสตร์การส่งเสริมอาชีพที่สอดคล้องกับกลุ่มเป้าหมาย พื้นที่ ระยะเวลาและงบประมาณอยู่ในระดับมาก

(4) องค์การบริหารส่วนตำบลมีแผนงานโครงการที่มีผลต่อการเปลี่ยนแปลงและการพัฒนาอาชีพของประชาชน สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความเห็นในระดับ มากที่สุด จำนวน 205 คน คิดเป็นร้อยละ 57.10 สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความเห็นในระดับ มาก จำนวน 108 คน คิดเป็นร้อยละ 30.08 สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความเห็นในระดับ ปานกลาง จำนวน 30 คน คิดเป็นร้อยละ 8.36 สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความเห็นในระดับ น้อย จำนวน 16 คน คิดเป็นร้อยละ 4.46 สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความเห็นในระดับ น้อยที่สุด จำนวน 0 คน คิดเป็นร้อยละ 0.00 มีค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัจจัยการบริหารจัดการ ($\bar{x} = 4.40, S.D. = 0.82$) หมายความว่า องค์การบริหารส่วนตำบลมีแผนงานโครงการที่มีผลต่อการเปลี่ยนแปลงและการพัฒนาอาชีพของประชาชนอยู่ในระดับมาก

(5) องค์การบริหารส่วนตำบลมีการวางแผนเผยแพร่ประชาสัมพันธ์แผนปฏิบัติการและแนวทางการดำเนินงานด้านการส่งเสริมอาชีพให้เจ้าหน้าที่ หน่วยงานที่เกี่ยวข้องและประชาชนเป้าหมายทราบ สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความเห็นในระดับ มากที่สุด จำนวน 250 คน คิดเป็นร้อยละ 69.64 สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความเห็นในระดับ มาก จำนวน 105 คน คิดเป็นร้อยละ 29.25 สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความเห็นในระดับ ปานกลาง จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 1.11 สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความเห็นในระดับ น้อย จำนวน 0 คน คิดเป็นร้อยละ 0.00 สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความเห็นในระดับ น้อยที่สุด จำนวน 0 คน คิดเป็นร้อยละ 0.00 มีค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัจจัยการบริหารจัดการ ($\bar{x} = 4.69$, S.D. = 0.49) หมายความว่า องค์การบริหารส่วนตำบลมีการวางแผนเผยแพร่ประชาสัมพันธ์แผนปฏิบัติการและแนวทางการดำเนินงานด้านการส่งเสริมอาชีพให้เจ้าหน้าที่ หน่วยงานที่เกี่ยวข้องและประชาชนเป้าหมายทราบอยู่ในระดับมากที่สุด

ตารางที่ 4.4 ค่าเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับความคิดเห็นของประชาชนต่อปัจจัยการบริหารจัดการ ด้านการจัดคนขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน อำเภอบางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ดังนี้

ด้านการจัดคน	n = 359		ระดับความคิดเห็น
	\bar{x}	S.D.	
1. องค์การบริหารส่วนตำบลได้มีการคัดเลือกและบรรจุคนเข้าทำงานอย่างเหมาะสม	4.28	0.88	มาก
2. องค์การบริหารส่วนตำบลได้จัดฝึกอบรมพนักงานเพื่อให้สามารถปฏิบัติงานได้ดียิ่งขึ้นอยู่เสมอ	4.49	0.74	มาก
3. องค์การบริหารส่วนตำบลจัดฝึกอบรมส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตให้ระดับเท่าให้ความรู้ให้ทันกับสถานการณ์ที่เกิดขึ้นได้อย่างเหมาะสม	4.58	0.78	มากที่สุด
รวม	4.45	0.80	มาก

จากตารางที่ 4.4 แสดงให้เห็นถึงศักยภาพของสมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน ที่ส่งผลถึงปัจจัยการบริหารจัดการ ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 4.45$, S.D. = 0.80) ดังนี้

ด้านการจัดคน

(1) องค์การบริหารส่วนตำบลได้มีการคัดเลือกและบรรจุคนเข้าทำงานอย่างเหมาะสม สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความเห็นในระดับ มากที่สุด จำนวน 180 คน คิดเป็นร้อยละ 50.14 สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความเห็นในระดับ มาก จำนวน 125 คน คิดเป็นร้อยละ 29.25 สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความเห็นในระดับ ปานกลาง จำนวน 30 คน คิดเป็นร้อยละ 8.36 สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจ

ชุมชนมีความเห็นในระดับ น้อย จำนวน 24 คน คิดเห็นร้อยละ 6.69 สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความเห็นในระดับ น้อยที่สุด จำนวน 0 คน คิดเป็นร้อยละ 0.00 มีค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัจจัยการบริหารจัดการ ($\bar{x} = 4.28$, S.D. = 0.88) หมายความว่า มีองค์การบริหารส่วนตำบลได้มีการคัดเลือกและบรรจุคนเข้าทำงานอย่างเหมาะสมอยู่ในระดับมาก

(2) องค์การบริหารส่วนตำบลได้จัดฝึกอบรมพนักงานเพื่อให้สามารถปฏิบัติงานได้ดียิ่งขึ้น อยู่เสมอ สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความเห็นในระดับ มากที่สุด จำนวน 220 คน คิดเป็นร้อยละ 61.28 สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความเห็นในระดับ มาก จำนวน 105 คน คิดเป็นร้อยละ 29.25 สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความเห็นในระดับ ปานกลาง จำนวน 24 คน คิดเป็นร้อยละ 6.69 สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความเห็นในระดับ น้อย จำนวน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 2.79 สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความเห็นในระดับ น้อยที่สุด จำนวน 0 คน คิดเป็นร้อยละ 0.00 มีค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัจจัยการบริหารจัดการ ($\bar{x} = 4.49$, S.D. = 0.74) หมายความว่า องค์การบริหารส่วนตำบลได้จัดฝึกอบรมพนักงานเพื่อให้สามารถปฏิบัติงานได้ดียิ่งขึ้นอยู่เสมออยู่ในระดับมาก

(3) องค์การบริหารส่วนตำบลจัดฝึกอบรมส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่าให้ความรู้ให้ทันกับสถานการณ์ที่เกิดขึ้นได้อย่างเหมาะสม สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความเห็นในระดับ มากที่สุด จำนวน 260 คน คิดเป็นร้อยละ 72.42 สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความเห็นในระดับ มาก จำนวน 64 คน คิดเป็นร้อยละ 17.83 กลุ่มสมาชิกอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความเห็นในระดับ ปานกลาง จำนวน 20 คน คิดเป็นร้อยละ 5.57 กลุ่มสมาชิกอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความเห็นในระดับ น้อย จำนวน 15 คน คิดเป็นร้อยละ 4.18 กลุ่มสมาชิกอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความเห็นในระดับ น้อยที่สุด จำนวน 0 คน คิดเป็นร้อยละ 0.00 มีค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของ ปัจจัยการบริหารจัดการ ($\bar{x} = 4.58$, S.D. = 0.78) หมายความว่า องค์การบริหารส่วนตำบลจัดฝึกอบรมส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่าให้ความรู้ให้ทันกับสถานการณ์ที่เกิดขึ้นได้อย่างเหมาะสมอยู่ในระดับมากที่สุด

ตารางที่ 4.5 ค่าเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับความคิดเห็นของประชาชนต่อปัจจัยการบริหารจัดการ ด้านการจัดการกลุ่มเกษตรกรและอาชีพในชุมชนขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน อำเภอบางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ดังนี้

ด้านการจัดการกลุ่มเกษตรกรและอาชีพในชุมชน	n = 359		ระดับ ความคิดเห็น
	\bar{x}	S.D.	
1. องค์การบริหารส่วนตำบลมีแผนงานโครงการส่งเสริมและพัฒนาความรู้ด้านอาชีพแก่ประชาชนในท้องถิ่น	4.65	0.63	มากที่สุด
2. องค์การบริหารส่วนตำบลมีการฝึกอบรมพัฒนาทักษะการอาชีพของท้องถิ่น	4.56	0.76	มากที่สุด
3. องค์การบริหารส่วนตำบลมีการสำรวจ และ/หรือ รวบรวมข้อมูลความต้องการ การพัฒนาความรู้ด้านอาชีพของประชาชน	4.48	0.79	มาก
4. องค์การบริหารส่วนตำบลมีโครงการร่วมมือด้านวิชาการในท้องถิ่นในสถาบันการศึกษาภาคเอกชน	4.36	0.75	มาก
5. องค์การบริหารส่วนตำบลมีการที่ความรู้ทักษะการพัฒนาอาชีพอย่างเป็นระบบและสามารถตรวจสอบได้	4.33	0.71	มาก
6. องค์การบริหารส่วนตำบลมีการให้ความรู้ด้านการบริหารจัดการกลุ่มอาชีพอย่างมีแบบแผน	4.52	0.79	มากที่สุด
รวม	4.48	0.74	มาก

จากตารางที่ 4.5 แสดงให้เห็นถึงศักยภาพของสมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน ที่ส่งผลถึงปัจจัยการบริหารจัดการ ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 4.48$, S.D. = 0.74) ดังนี้

ด้านการจัดการกลุ่มเกษตรกรและอาชีพในชุมชน

(1) องค์การบริหารส่วนตำบลมีแผนงานโครงการส่งเสริมและพัฒนาความรู้ด้านอาชีพแก่ประชาชนในท้องถิ่น สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความเห็นในระดับ มากที่สุด จำนวน 260 คน คิดเป็นร้อยละ 72.42 สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความเห็นในระดับ มาก จำนวน 79 คน คิดเป็นร้อยละ 22.01 สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความเห็นในระดับ ปานกลาง จำนวน 15 คน คิดเป็นร้อยละ 4.18 สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความเห็นในระดับ น้อย จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 1.39 สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความเห็นในระดับ น้อยที่สุด จำนวน 0 คน คิดเป็นร้อยละ 0.00 มีค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัจจัยการบริหารจัดการ ($\bar{x} = 4.65$, S.D. = 0.63) หมายความว่า องค์การ

บริหารส่วนตำบลมีแผนงานโครงการส่งเสริมและพัฒนาความรู้ด้านอาชีพแก่ประชาชนในท้องถิ่นอยู่ในระดับมากที่สุด

(2) องค์การบริหารส่วนตำบลมีการฝึกอบรมพัฒนาทักษะการอาชีพของท้องถิ่น สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความเห็นในระดับ มากที่สุด จำนวน 250 คน คิดเป็นร้อยละ 69.64 สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความเห็นในระดับ มาก จำนวน 70 คน คิดเป็นร้อยละ 22.01 สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความเห็นในระดับ ปานกลาง จำนวน 29 คน คิดเป็นร้อยละ 8.08 สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความเห็นในระดับ น้อย จำนวน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 2.79 สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความเห็นในระดับ น้อยที่สุด จำนวน 0 คน คิดเป็นร้อยละ 0.00 มีค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัจจัยการบริหารจัดการ ($\bar{x} = 4.56$, S.D. = 0.76) หมายความว่า องค์การบริหารส่วนตำบลมีการฝึกอบรมพัฒนาทักษะการอาชีพของท้องถิ่นอยู่ในระดับมากที่สุด

(3) องค์การบริหารส่วนตำบลมีการสำรวจ และ/หรือ รวบรวมข้อมูลมีความเห็นในความต้องการ การพัฒนาความรู้ด้านอาชีพของประชาชน สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชน ระดับ มากที่สุด จำนวน 230 คน คิดเป็นร้อยละ 64.07 สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความเห็นในระดับ มาก จำนวน 80 คน คิดเป็นร้อยละ 22.28 สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความเห็นในระดับ ปานกลาง จำนวน 40 คน คิดเป็นร้อยละ 11.14 สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความเห็นในระดับ น้อย จำนวน 9 คน คิดเป็นร้อยละ 2.51 สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความเห็นในระดับ น้อยที่สุด จำนวน 0 คน คิดเป็นร้อยละ 0.00 มีค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของ ปัจจัยการบริหารจัดการ ($\bar{x} = 4.48$, S.D. = 0.79) หมายความว่า องค์การบริหารส่วนตำบลมีการสำรวจ และ/หรือ รวบรวมข้อมูลความต้องการ การพัฒนาความรู้ด้านอาชีพของประชาชนอยู่ในระดับมาก

(4) องค์การบริหารส่วนตำบลมีโครงการร่วมมือด้านวิชาการในท้องถิ่นในสถาบันการศึกษาภาคเอกชน สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความเห็นในระดับ มากที่สุด จำนวน 180 คน คิดเป็นร้อยละ 50.14 สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความเห็นในระดับ มาก จำนวน 140 คน คิดเป็นร้อยละ 39.00 สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความเห็นในระดับ ปานกลาง จำนวน 29 คน คิดเป็นร้อยละ 8.08 สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความเห็นในระดับ น้อย จำนวน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 2.79 สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความเห็นในระดับ น้อยที่สุด จำนวน 0 คน คิดเป็นร้อยละ 0.00 มีค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัจจัยการบริหารจัดการ ($\bar{x} = 4.36$, S.D. = 0.75) หมายความว่า องค์การบริหารส่วนตำบลมีโครงการร่วมมือด้านวิชาการในท้องถิ่นในสถาบันการศึกษาภาคเอกชนอยู่ในระดับมาก

(5) องค์การบริหารส่วนตำบลมีการให้ความรู้ทักษะการพัฒนากลุ่มอาชีพอย่างเป็นระบบ และสามารถตรวจสอบได้ สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความเห็นในระดับ มากที่สุด จำนวน 165 คน คิดเป็นร้อยละ 45.96 สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความเห็นในระดับ มาก จำนวน 150 คน คิดเป็นร้อยละ 41.78 สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความเห็นในระดับ ปานกลาง จำนวน 40 คน คิดเป็นร้อยละ 11.14 สมาชิกกลุ่ม

อาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความเห็นในระดับ น้อย จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 1.11 สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความเห็นในระดับ น้อยที่สุด จำนวน 0 คน คิดเป็นร้อยละ 0.00 มีค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัจจัยการบริหารจัดการ ($\bar{x} = 4.33$, S.D. = 0.71) หมายความว่า องค์การบริหารส่วนตำบลมีการให้ความรู้ทักษะการพัฒนากลุ่มอาชีพอย่างเป็นระบบ และสามารถตรวจสอบได้ อยู่ในระดับมาก

(6) องค์การบริหารส่วนตำบลมีการให้ความรู้ด้านการบริหารจัดการกลุ่มอาชีพอย่างมีแบบแผน สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความเห็นในระดับ มากที่สุด จำนวน 240 คน คิดเป็นร้อยละ 66.85 สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความเห็นในระดับ มาก จำนวน 80 คน คิดเป็นร้อยละ 22.28 สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความเห็นในระดับ ปานกลาง จำนวน 25 คน คิดเป็นร้อยละ 6.96 สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความเห็นในระดับ น้อย จำนวน 14 คน คิดเป็นร้อยละ 3.90 สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความเห็นในระดับ น้อยที่สุด จำนวน 0 คน คิดเป็นร้อยละ 0.00 มีค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัจจัยการบริหารจัดการ ($\bar{x} = 4.52$, S.D. = 0.79) หมายความว่า องค์การบริหารส่วนตำบลมีการให้ความรู้ด้านการบริหารจัดการกลุ่มอาชีพอย่างมีแบบแผนสมาชิกอยู่ในระดับมากที่สุด

ตารางที่ 4.6 ค่าเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับความคิดเห็นของประชาชนต่อปัจจัยการบริหารจัดการ ด้านการประสานงานขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน อำเภอ บางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ดังนี้

ด้านการประสานงาน	n = 359		ระดับ ความคิดเห็น
	\bar{x}	S.D.	
1. ทำเลที่ตั้งสะดวกในการเดินทาง	4.73	0.55	มากที่สุด
2. มีที่จอดรถเพียงพอ	4.89	0.31	มากที่สุด
3. ภายในร้านมีความสะอาดทันสมัย	4.70	0.51	มากที่สุด
4. มีการจัดสินค้าเป็นหมวดหมู่ สะดวกในการซื้อ	4.34	0.74	มาก
5. มีป้ายแสดงสินค้า	4.37	0.78	มาก
รวม	4.60	0.58	มากที่สุด

จากตารางที่ 4.6 แสดงให้เห็นถึงศักยภาพของสมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน ที่ส่งผลถึงปัจจัยการบริหารจัดการ ในภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{x} = 4.60$, S.D. = 0.58) ดังนี้

ด้านการประสานงาน

(1) ทำเลที่ตั้งสะดวกในการเดินทาง สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความเห็นในระดับ มากที่สุด จำนวน 280 คน คิดเป็นร้อยละ 77.99 สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความเห็นในระดับ มาก จำนวน 60 คน คิดเป็นร้อยละ 16.71 สมาชิกกลุ่มอาชีพ

ร้อยละ 0.00 มีค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของ ปัจจัยการบริหารจัดการ ($\bar{x} = 4.37$, S.D. = 0.78) หมายความว่า มีป้ายแสดงสินค้าอยู่ในระดับมาก

ตารางที่ 4.7 ค่าเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับความคิดเห็นของประชาชนต่อปัจจัยการบริหารจัดการ ด้านการรายงานขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน อำเภอบางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ดังนี้

ด้านการรายงาน	n = 359		ระดับ ความคิดเห็น
	\bar{x}	S.D.	
1. องค์การบริหารส่วนตำบลได้ติดตามและประเมินผล ผลการบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่า หลังจากได้ดำเนินการตามโครงการเสร็จสิ้นแล้ว	4.81	0.54	มากที่สุด
2. องค์การบริหารส่วนตำบล รายงานผลการสำรวจ ข้อมูลพื้นที่ผลการบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพผู้ผลิต เห็ดตับเต่าของประชาชนในชุมชนเพื่อช่วยกันพัฒนาให้ ดียิ่งขึ้นไป	4.73	0.69	มากที่สุด
3. องค์การบริหารส่วนตำบล รายงานผลการใช้ งบประมาณในโครงการเกี่ยวกับผลการบริหารจัดการ ส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่าแก่ประชาชนในชุมชน นั้นๆทราบ	4.86	0.47	มากที่สุด
รวม	4.80	0.57	มากที่สุด

จากตารางที่ 4.7 แสดงให้เห็นถึงศักยภาพของสมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน ที่ส่งผลถึงปัจจัยการบริหารจัดการ ในภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{x} = 4.80$, S.D. = 0.57) ดังนี้

ด้านการรายงาน

(1) องค์การบริหารส่วนตำบลได้ติดตามและประเมินผล ผลการบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่า หลังจากได้ดำเนินการตามโครงการเสร็จสิ้นแล้ว สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความเห็นในระดับ มากที่สุด จำนวน 310 คน คิดเป็นร้อยละ 86.35 สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความเห็นในระดับ มาก จำนวน 34 คน คิดเป็นร้อยละ 9.47 สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความเห็นในระดับ ปานกลาง จำนวน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 2.79 สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความเห็นในระดับ น้อย จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 1.39 สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความเห็นในระดับ น้อยที่สุด จำนวน 0 คน คิดเป็นร้อยละ 0.00 มีค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัจจัยการบริหารจัดการ ($\bar{x} = 4.81$, S.D. = 0.54) หมายความว่า องค์การบริหารส่วนตำบลได้ติดตามและ

ประเมินผล ผลการบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่า หลังจากได้ดำเนินการตามโครงการเสร็จสิ้นแล้วอยู่ในระดับมากที่สุด

(2) องค์การบริหารส่วนตำบล รายงานผลการสำรวจข้อมูลพื้นที่ผลการบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่าของประชาชนในชุมชนเพื่อช่วยกันพัฒนาให้ดียิ่งขึ้นไป สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความเห็นในระดับ มากที่สุด จำนวน 300 คน คิดเป็นร้อยละ 83.75 สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความเห็นในระดับ มาก จำนวน 30 คน คิดเป็นร้อยละ 8.36 สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความเห็นในระดับ ปานกลาง จำนวน 19 คน คิดเป็นร้อยละ 5.29 สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความเห็นในระดับ น้อย จำนวน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 2.79 สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความเห็นในระดับ น้อยที่สุด จำนวน 0 คน คิดเป็นร้อยละ 0.00 มีค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัจจัยการบริหารจัดการ ($\bar{x} = 4.43$, S.D. = 0.69) หมายความว่า องค์การบริหารส่วนตำบล รายงานผลการสำรวจข้อมูลพื้นที่ผลการบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่าของประชาชนในชุมชนเพื่อช่วยกันพัฒนาให้ดียิ่งขึ้นไปอยู่ในระดับมากที่สุด

(3) องค์การบริหารส่วนตำบล รายงานผลการใช้งบประมาณในโครงการเกี่ยวกับผลการบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่าแก่ประชาชนในชุมชนนั้นๆทราบ สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความเห็นในระดับ มากที่สุด จำนวน 320 คน คิดเป็นร้อยละ 89.14 สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความเห็นในระดับ มาก จำนวน 30 คน คิดเป็นร้อยละ 8.36 สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความเห็นในระดับ ปานกลาง จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 1.39 สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความเห็นในระดับ น้อย จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 1.11 สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความเห็นในระดับ น้อยที่สุด จำนวน 0 คน คิดเป็นร้อยละ 0.00 มีค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัจจัยการบริหารจัดการ ($\bar{x} = 4.86$, S.D. = 0.47) หมายความว่า องค์การบริหารส่วนตำบล รายงานผลการใช้งบประมาณในโครงการเกี่ยวกับผลการบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่าแก่ประชาชนในชุมชนนั้น ๆ ทราบอยู่ในระดับมากที่สุด

ตารางที่ 4.8 ค่าเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับความคิดเห็นของประชาชนต่อปัจจัยการบริหารจัดการ ด้านการจัดการงบประมาณขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน อำเภอบางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ดังนี้

ด้านการจัดการงบประมาณ	n = 359		ระดับความคิดเห็น
	\bar{x}	S.D.	
1. องค์การบริหารส่วนตำบลสนับสนุนงบประมาณให้ชุมชนได้จัดกิจกรรมหลักและเข้าร่วมกิจกรรมตลอดจนส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่าในชุมชน	4.79	0.58	มากที่สุด

ตารางที่ 4.8 (ต่อ)

ด้านการจัดการงบประมาณ	n = 359		ระดับ ความคิดเห็น
	\bar{x}	S.D.	
2. องค์การบริหารส่วนตำบลสนับสนุนงบประมาณจัดเวทีประชาคมร่วมฟังปัญหาและความต้องการของประชาชนในชุมชน	4.79	0.53	มากที่สุด
3. องค์การบริหารส่วนตำบลสนับสนุนวัสดุอุปกรณ์ที่ใช้ในการบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่าในชุมชน	4.75	0.55	มากที่สุด
รวม	4.78	0.55	มากที่สุด

จากตารางที่ 4.8 แสดงให้เห็นถึงศักยภาพของสมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน ที่ส่งผลถึงปัจจัยการบริหารจัดการ ในภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{x} = 4.78$, S.D. = 0.55) ดังนี้

ด้านการจัดการงบประมาณ

(1) องค์การบริหารส่วนตำบลสนับสนุนงบประมาณให้ชุมชนได้จัดกิจกรรมหลักและเข้าร่วมกิจกรรมตลอดจนส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่าในชุมชน สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความเห็นในระดับ มากที่สุด จำนวน 310 คน คิดเป็นร้อยละ 86.35 สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความเห็นในระดับ มาก จำนวน 29 คน คิดเป็นร้อยละ 8.08 สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความเห็นในระดับ ปานกลาง จำนวน 15 คน คิดเป็นร้อยละ 4.18 สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความเห็นในระดับ น้อย จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 1.39 สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความเห็นในระดับ น้อยที่สุด จำนวน 0 คน คิดเป็นร้อยละ 0.00 มีค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัจจัยการบริหารจัดการ ($\bar{x} = 4.79$, S.D. = 0.58) หมายความว่า องค์การบริหารส่วนตำบลสนับสนุนงบประมาณให้ชุมชนได้จัดกิจกรรมหลักและเข้าร่วมกิจกรรมตลอดจนส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่าในชุมชนอยู่ในระดับมากที่สุด

(2) องค์การบริหารส่วนตำบลสนับสนุนงบประมาณ จัดเวทีประชาคมร่วมฟังปัญหาและความต้องการของประชาชนในชุมชน สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความเห็นในระดับ มากที่สุด จำนวน 305 คน คิดเป็นร้อยละ 84.96 สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความเห็นในระดับ มาก จำนวน 34 คน คิดเป็นร้อยละ 9.47 สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความเห็นในระดับ ปานกลาง จำนวน 20 คน คิดเป็นร้อยละ 5.57 สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความเห็นในระดับ น้อย จำนวน 0 คน คิดเป็นร้อยละ 0.00 สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความเห็นในระดับ น้อยที่สุด จำนวน 0 คน คิดเป็นร้อยละ 0.00 มีค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัจจัยการบริหารจัดการ ($\bar{x} = 4.79$, S.D. = 0.53) หมายความว่า องค์การบริหารส่วนตำบลสนับสนุนงบประมาณ จัดเวทีประชาคมร่วมฟังปัญหาและความต้องการของประชาชนในชุมชนอยู่ในระดับมากที่สุด

(3) องค์การบริหารส่วนตำบลสนับสนุนวัสดุอุปกรณ์ที่ใช้ในการบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่าในชุมชน สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความเห็นในระดับ มากที่สุด จำนวน 290 คน คิดเป็นร้อยละ 8.78 สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความเห็นในระดับ มาก จำนวน 49 คน คิดเป็นร้อยละ 13.65 สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความเห็นในระดับ ปานกลาง จำนวน 20 คน คิดเป็นร้อยละ 5.57 สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความเห็นในระดับ น้อย จำนวน 0 คน คิดเป็นร้อยละ 0.00 สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความเห็นในระดับ น้อยที่สุด จำนวน 0 คน คิดเป็นร้อยละ 0.00 มีค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัจจัยการบริหารจัดการ ($\bar{x} = 4.75$, S.D. = 0.55) หมายความว่า องค์การบริหารส่วนตำบลสนับสนุนวัสดุอุปกรณ์ที่ใช้ในการบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่าในชุมชนอยู่ในระดับมากที่สุด

4.3 ส่วนที่ 3 ข้อมูลเกี่ยวกับผลการบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่าขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน อำเภอบางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา

ตารางที่ 4.9 ค่าเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับความคิดเห็นของประชาชนต่อผลการบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่า ด้านคุณภาพผลผลิตขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน อำเภอบางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ดังนี้

ด้านคุณภาพผลผลิต	n = 359		ระดับ ความคิดเห็น
	\bar{x}	S.D.	
1. มีการกำหนดโครงสร้างด้านการจัดการผลผลิตบางกลุ่มอาชีพมีการแบ่งหน้าที่ฝ่ายต่างๆสอดคล้องกับการปฏิบัติงานที่เล็งถึงประโยชน์ให้เกิดแก่สมาชิก	4.63	0.47	มากที่สุด
2. การกำหนดแผนการผลิตและแบ่งหน้าที่ตามผลผลิตปริมาณงานให้เหมาะสมกับความรู้ความสามารถและประสบการณ์ของสมาชิกกลุ่มอาชีพ	4.67	0.68	มากที่สุด
3. มีการแบ่งฝ่ายต่างๆมีการกำหนดผู้รับผิดชอบการวางแผน การควบคุมตามนโยบายของกลุ่มในการจัดการผลผลิต เพื่อความรวดเร็วตามหน้าที่ของกลุ่มโดยไม่ซ้ำซ้อนหรือเกิดช่องว่าง	4.63	0.62	มากที่สุด
รวม	4.64	0.68	มากที่สุด

จากตารางที่ 4.9 พบว่า ด้านคุณภาพผลผลิตผลการบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่าขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน อำเภอบางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ในภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{x} = 4.64$, S.D. = 0.68) ดังนี้

ด้านคุณภาพของผลผลิต

(1) มีการกำหนดโครงสร้างด้านการจัดการผลผลิตบางกลุ่มอาชีพมีการแบ่งหน้าที่ฝ่ายต่าง ๆ สอดคล้องกับการปฏิบัติงานที่เล็งถึงประโยชน์ให้เกิดแก่ สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความเห็นในระดับ มากที่สุด จำนวน 270 คน คิดเป็นร้อยละ 75.21 กลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความเห็นในระดับ มาก จำนวน 54 คน คิดเป็นร้อยละ 15.04 สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความเห็นในระดับ ปานกลาง จำนวน 25 คน คิดเป็นร้อยละ 6.96 สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความเห็นในระดับ น้อย จำนวน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 2.79 สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความเห็นในระดับ น้อยที่สุด จำนวน 0 คน คิดเป็นร้อยละ 0.00 มีค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของผลการบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่า ($\bar{x} = 4.63$, S.D. = 0.47) หมายความว่า มีการกำหนดโครงสร้างด้านการจัดการผลผลิตบางกลุ่มกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีการแบ่งหน้าที่ฝ่ายต่างๆสอดคล้องกับการปฏิบัติงานที่เล็งถึงประโยชน์ให้เกิดแก่สมาชิกอยู่ในระดับมากที่สุด

(2) มีการกำหนดแผนการผลิตและแบ่งหน้าที่ตามผลผลิตปริมาณงานให้เหมาะสมกับความรู้อาจสามารถและประสบการณ์ของสมาชิกกลุ่มอาชีพ สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความเห็นในระดับ มากที่สุด จำนวน 275 คน คิดเป็นร้อยละ 76.60 สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความเห็นในระดับ มาก จำนวน 60 คน คิดเป็นร้อยละ 16.71 สมาชิกกลุ่มอาชีพมีความเห็นในระดับ ปานกลาง จำนวน 14 คน คิดเป็นร้อยละ 3.90 สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความเห็นในระดับ น้อย จำนวน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 2.79 สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความเห็นในระดับ น้อยที่สุด จำนวน 0 คน คิดเป็นร้อยละ 0.00 มีค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของผลการบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่า ($\bar{x} = 4.67$, S.D. = 0.68) หมายความว่า มีการกำหนดแผนการผลิตและแบ่งหน้าที่ตามผลผลิตปริมาณงานให้เหมาะสมกับความรู้อาจสามารถและประสบการณ์ของสมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนอยู่ในระดับมากที่สุด

(3) มีการแบ่งฝ่ายต่างๆมีการกำหนดผู้รับผิดชอบการวางแผน การควบคุมตามนโยบายของกลุ่มในการจัดการผลผลิต เพื่อความรวดเร็วตามหน้าที่ของกลุ่มโดยไม่ซ้ำซ้อนหรือเกิดช่องว่าง สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความเห็นในระดับ มากที่สุด จำนวน 250 คน คิดเป็นร้อยละ 69.64 สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความเห็นในระดับ มาก จำนวน 90 คน คิดเป็นร้อยละ 25.07 สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความเห็นในระดับ ปานกลาง จำนวน 15 คน คิดเป็นร้อยละ 4.18 สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความเห็นในระดับ น้อย จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 1.10 สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความเห็นในระดับ น้อยที่สุด จำนวน 0 คน คิดเป็นร้อยละ 0.00 มีค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของผลการบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่า ($\bar{x} = 4.63$, S.D. = 0.62) หมายความว่า การแบ่งฝ่ายต่างๆมีการกำหนดผู้รับผิดชอบการวางแผน การควบคุมตามนโยบายของกลุ่มในการจัดการผลผลิต เพื่อความรวดเร็วตามหน้าที่ของกลุ่มโดยไม่ซ้ำซ้อนหรือเกิดช่องว่างอยู่ในระดับมากที่สุด

ตารางที่ 4.10 ค่าเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับความคิดเห็นของประชาชนต่อผลการบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่า ด้านความคุ้มค่าในการลงทุนขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน อำเภอบางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ดังนี้

ด้านความคุ้มค่าในการลงทุน	n = 359		ระดับ ความคิดเห็น
	\bar{x}	S.D.	
1. องค์การบริหารส่วนตำบลมีการเสนอแผนงานโครงการเกี่ยวกับการส่งเสริมอาชีพจากกลุ่มอาชีพหรือประชาชนในพื้นที่	4.56	0.62	มากที่สุด
2. องค์การบริหารส่วนตำบลมีการร่วมกลุ่มอาชีพที่เข้มแข็งและดำเนินงาน/กิจกรรมของกลุ่มอย่างต่อเนื่องในชุมชน	4.48	0.68	มาก
3. องค์การบริหารส่วนตำบลมีการสนับสนุน/ช่วยเหลือจากผู้นำชุมชนหรือองค์การเอกชนในการดำเนินงานหรือกิจกรรมของกลุ่มอาชีพภายในชุมชน	4.50	0.67	มากที่สุด
4. องค์การบริหารส่วนตำบล มีการจัดเก็บรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับกลุ่มอาชีพอย่างเป็นระบบ	4.45	0.72	มาก
5. องค์การบริหารส่วนตำบล มีการติดตามประเมินผล การพัฒนาอาชีพโดยผู้นำในการบริหารจัดการในชุมชน	4.56	0.62	มากที่สุด
รวม	4.51	0.66	มากที่สุด

จากตารางที่ 4.10 พบว่า ด้านความคุ้มค่าในการลงทุนผลการบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่าขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน อำเภอบางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ในภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{x} = 4.51$, S.D. = 0.66) ดังนี้

ด้านความคุ้มค่าในการลงทุน

(1) องค์การบริหารส่วนตำบลมีการเสนอแผนงานโครงการเกี่ยวกับการส่งเสริมอาชีพจากกลุ่มอาชีพหรือประชาชนในพื้นที่ สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความเห็นในระดับมากที่สุด จำนวน 220 คน คิดเป็นร้อยละ 61.28 สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความเห็นในระดับ มาก จำนวน 125 คน คิดเป็นร้อยละ 34.82 สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความเห็นในระดับ ปานกลาง จำนวน 9 คน คิดเป็นร้อยละ 2.51 สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความเห็นในระดับ น้อย จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 1.39 สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความเห็นในระดับ น้อยที่สุด จำนวน 0 คน คิดเป็นร้อยละ 0.00 มีค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของผลการบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่า ($\bar{x} = 4.56$, S.D. = 0.62) หมายความว่า องค์การบริหารส่วนตำบลมีการเสนอแผนงานโครงการเกี่ยวกับการส่งเสริมอาชีพจากกลุ่มอาชีพหรือประชาชนในพื้นที่อยู่ในระดับมากที่สุด

วิสาหกิจชุมชนมีความเห็นในระดับ น้อย จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 1.39 สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชน และกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความเห็นในระดับ น้อยที่สุด จำนวน 0 คน คิดเป็นร้อยละ 0.00 มีค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของผลการบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่า ($\bar{x} = 4.56$, S.D. = 0.62) หมายความว่า องค์การบริหารส่วนตำบล มีการติดตามประเมินผล การพัฒนาอาชีพโดยผู้นำในการบริหารจัดการในชุมชนอยู่ในระดับมากที่สุด

ตารางที่ 4.11 ค่าเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับความคิดเห็นของประชาชนต่อผลการบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่า ด้านการเรียนรู้และนวัตกรรมของ องค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน อำเภอบางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ดังนี้

ด้านการเรียนรู้และนวัตกรรม	n = 359		ระดับ ความคิดเห็น
	\bar{x}	S.D.	
1. องค์การบริหารส่วนตำบล มีการนำเครื่องมือและเทคโนโลยีมาใช้ในการปฏิบัติงานด้านการส่งเสริมอาชีพแก่ประชาชน	4.53	0.68	มากที่สุด
2. องค์การบริหารส่วนตำบลมีการจัดกิจกรรมและโครงการด้านการส่งเสริมอาชีพร่วมกับหน่วยงานภายนอก	4.49	0.86	มาก
3. องค์การบริหารส่วนตำบลมีการพัฒนาปรับปรุงองค์กรให้เป็นศูนย์กลางแห่งการเรียนรู้ความสามารถให้ประชาชนพึ่งตนเองได้	4.48	0.72	มาก
4. องค์การบริหารส่วนตำบล มีการบริหารจัดการภูมิปัญญาท้องถิ่นอย่างเป็นระบบ	4.49	0.70	มาก
5. องค์การบริหารส่วนตำบลมีการจัดอบรมด้านอาชีพเพื่อเพิ่มทักษะความรู้ความสามารถให้ประชาชนพึ่งตนเองได้	4.52	0.71	มากที่สุด
รวม	4.50	0.73	มากที่สุด

จากตารางที่ 4.11 พบว่า ด้านการเรียนรู้และนวัตกรรมผลการบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่าขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน อำเภอบางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ในภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{x} = 4.50$, S.D. = 0.73) ดังนี้

การเรียนรู้และนวัตกรรม

(1) องค์การบริหารส่วนตำบล มีการนำเครื่องมือและเทคโนโลยีมาใช้ในการปฏิบัติงานด้านการส่งเสริมอาชีพแก่ประชาชน สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความเห็นในระดับมากที่สุด จำนวน 220 คน คิดเป็นร้อยละ 61.28 สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความเห็นในระดับ มาก จำนวน 120 คน คิดเป็นร้อยละ 33.43 สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความเห็นในระดับ ปานกลาง จำนวน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 2.79 สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความเห็นในระดับ น้อย จำนวน 9 คน คิดเป็นร้อยละ 2.51 สมาชิก

กลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความเห็นในระดับ น้อยที่สุด จำนวน 0 คน คิดเป็นร้อยละ 0.00 มีค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของผลการบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่า ($\bar{x} = 4.53$, S.D. = 0.68) หมายความว่า องค์การบริหารส่วนตำบล มีการนำเครื่องมือและเทคโนโลยีมาใช้ในการปฏิบัติงานด้านการส่งเสริมอาชีพแก่ประชาชนอยู่ในระดับมากที่สุด

(2) องค์การบริหารส่วนตำบลมีการจัดกิจกรรมและโครงการด้านการส่งเสริมอาชีพร่วมกับหน่วยงานภายนอก สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความเห็นในระดับ มากที่สุด จำนวน 250 คน คิดเป็นร้อยละ 69.64 สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความเห็นในระดับ มาก จำนวน 50 คน คิดเป็นร้อยละ 13.93 สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความเห็นในระดับ ปานกลาง จำนวน 45 คน คิดเป็นร้อยละ 12.53 สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความเห็นในระดับ น้อย จำนวน 14 คน คิดเป็นร้อยละ 3.90 สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความเห็นในระดับ น้อยที่สุด จำนวน 0 คน คิดเป็นร้อยละ 0.00 มีค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของผลการบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่า ($\bar{x} = 4.49$, S.D. = 0.86) หมายความว่า องค์การบริหารส่วนตำบลมีการจัดกิจกรรมและโครงการด้านการส่งเสริมอาชีพร่วมกับหน่วยงานภายนอกอยู่ในระดับมาก

(3) องค์การบริหารส่วนตำบลมีการพัฒนาปรับปรุงองค์กรให้เป็นศูนย์กลางแห่งการเรียนรู้ความสามารถให้ประชาชนพึ่งตนเองได้ สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความเห็นในระดับ มากที่สุด จำนวน 210 คน คิดเป็นร้อยละ 58.50 สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความเห็นในระดับ มาก จำนวน 120 คน คิดเป็นร้อยละ 33.43 สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความเห็นในระดับ ปานกลาง จำนวน 19 คน คิดเป็นร้อยละ 5.29 สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความเห็นในระดับ น้อย จำนวน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 2.79 สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความเห็นในระดับ น้อยที่สุด จำนวน 0 คน คิดเป็นร้อยละ 0.00 มีค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของผลการบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่า ($\bar{x} = 4.48$, S.D. = 0.72) หมายความว่า องค์การบริหารส่วนตำบลมีการพัฒนาปรับปรุงองค์กรให้เป็นศูนย์กลางแห่งการเรียนรู้ความสามารถให้ประชาชนพึ่งตนเองได้อยู่ในระดับมาก

(4) องค์การบริหารส่วนตำบล มีการบริหารจัดการภูมิปัญญาท้องถิ่นอย่างเป็นระบบ สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความเห็นในระดับ มากที่สุด จำนวน 210 คน คิดเป็นร้อยละ 58.50 สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความเห็นในระดับ มาก จำนวน 125 คน คิดเป็นร้อยละ 34.82 สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความเห็นในระดับ ปานกลาง จำนวน 14 คน คิดเป็นร้อยละ 3.90 สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความเห็นในระดับ น้อย จำนวน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 2.79 สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความเห็นในระดับ น้อยที่สุด จำนวน 0 คน คิดเป็นร้อยละ 0.00 มีค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของผลการบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่า ($\bar{x} = 4.49$, S.D. = 0.70) หมายความว่า องค์การบริหารส่วนตำบล มีการบริหารจัดการภูมิปัญญาท้องถิ่นอย่างเป็นระบบอยู่ในระดับมาก

(5) องค์การบริหารส่วนตำบลมีการจัดอบรมด้านอาชีพเพื่อเพิ่มทักษะความรู้ความสามารถให้ประชาชนพึ่งตนเองได้ สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความเห็นในระดับ

มากที่สุด จำนวน 220 คน คิดเป็นร้อยละ 61.28 สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความเห็นในระดับ มาก จำนวน 114 คน คิดเป็นร้อยละ 31.75 สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความเห็นในระดับ ปานกลาง จำนวน 15 คน คิดเป็นร้อยละ 4.18 สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความเห็นในระดับ น้อย จำนวน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 2.79 สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความเห็นในระดับ น้อยที่สุด จำนวน 0 คน คิดเป็นร้อยละ 0.00 มีค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของผลการบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่า ($\bar{x} = 4.52$, S.D. = 0.71) หมายความว่า องค์การบริหารส่วนตำบลมีการจัดอบรมด้านอาชีพเพื่อเพิ่มทักษะความรู้ความสามารถให้ประชาชนพึ่งตนเองได้อยู่ในระดับมากที่สุด

ตารางที่ 4.12 ค่าเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับความคิดเห็นของประชาชนต่อผลการบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่า ด้านความพึงพอใจของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน อำเภอบางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ดังนี้

ด้านความพึงพอใจของผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย	n = 359		ระดับ ความคิดเห็น
	\bar{x}	S.D.	
1. ได้รับการส่งเสริมอาชีพสร้างรายได้เพิ่ม	4.50	0.67	มากที่สุด
2. เรียกร้องให้แก้ไขปัญหาเรื่องต่างๆตามที่ต้องการ	4.49	0.57	มาก
3. สนับสนุนกิจกรรมต่างๆของกลุ่มตัวเอง	4.49	0.70	มาก
4. จำนวนความสะดวกโครงการต่างๆที่กลุ่มตนเองได้ประโยชน์	4.53	0.69	มากที่สุด
5. ประชาชนได้รับผลประโยชน์โดยตรง	4.59	0.54	มากที่สุด
รวม	4.52	0.64	มากที่สุด

จากตารางที่ 4.12 พบว่า ด้านความพึงพอใจของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียผลการบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่าขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน อำเภอบางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ในภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{x} = 4.52$, S.D. = 0.64) ดังนี้

ด้านความพึงพอใจของผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย

(1) ได้รับการส่งเสริมอาชีพสร้างรายได้เพิ่ม สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความเห็นในระดับ มากที่สุด จำนวน 210 คน คิดเป็นร้อยละ 58.50 สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความเห็นในระดับ มาก จำนวน 124 คน คิดเป็นร้อยละ 34.54 สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความเห็นในระดับ ปานกลาง จำนวน 20 คน คิดเป็นร้อยละ 2.57 สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความเห็นในระดับ น้อย จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 1.39 สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความเห็นในระดับ น้อยที่สุด จำนวน 0 คน คิดเป็นร้อยละ 0.00 มีค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของผลการบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่า ($\bar{x} = 4.50$, S.D. = 0.67) หมายความว่า ได้รับการส่งเสริมอาชีพสร้างรายได้เพิ่มอยู่ในระดับมากที่สุด

ตารางที่ 4.13 ค่าเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานและเปรียบเทียบระดับความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อผลการบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่าขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน อำเภอบางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา จำแนกตามเพศ รายด้าน และภาพรวม

ผลการบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่า	เพศ (n = 359)							t	Sig.
	ชาย (n = 190)			หญิง (n = 169)					
	\bar{X}	S.D.	ระดับ	\bar{X}	S.D.	ระดับ			
1.ด้านคุณภาพของผลผลิต	4.66	0.45	มากที่สุด	4.62	0.46	มากที่สุด	0.874	0.383	
2. ด้านความคุ้มค่าในการลงทุน	4.52	0.29	มากที่สุด	4.50	0.33	มากที่สุด	0.532	0.595	
3. ด้านการเรียนรู้และนวัตกรรม	4.53	0.35	มากที่สุด	4.47	0.35	มากที่สุด	1.771	0.077	
4. ด้านความพึงพอใจของผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย	4.53	0.27	มากที่สุด	4.51	0.31	มากที่สุด	0.822	0.412	
รวม	4.56	0.34	มากที่สุด	4.53	0.37	มากที่สุด	1.000	0.367	

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ในระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.13 พบว่า ประชาชนเป็นเพศชายมีความคิดเห็นเกี่ยวกับผลการบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่าขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน อำเภอบางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ในภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด และเมื่อพิจารณาแต่ละด้าน พบว่า ผลการบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่าขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน อำเภอบางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด คือ ด้านคุณภาพของผลผลิต ($\bar{X} = 4.66$, S.D. = 0.45) รองลงมา คือ ด้านการเรียนรู้และนวัตกรรม คือ ($\bar{X} = 4.53$, S.D. = 0.35) และ ด้านความพึงพอใจของผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย คือ ($\bar{X} = 4.53$, S.D. = 0.27) ด้านความคุ้มค่าในการลงทุน น้อยที่สุด คือ ($\bar{X} = 4.52$, S.D. = 0.29)

ประชาชนเป็นเพศหญิงมีความคิดเห็นเกี่ยวกับผลการบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่าขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน อำเภอบางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ในภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด และเมื่อพิจารณาแต่ละด้าน พบว่า ผลการบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่าขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน อำเภอบางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด คือ ด้านคุณภาพของผลผลิต ($\bar{X} = 4.62$, S.D. = 0.46) รองลงมา คือ ด้านความพึงพอใจของผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย คือ ($\bar{X} = 4.51$, S.D. = 0.31) ด้านความ

ค้ำค่าในการลงทุน น้อย คือ ($\bar{X} = 4.50$, S.D. = 0.33) ด้านการเรียนรู้และนวัตกรรม น้อยที่สุด คือ ($\bar{X} = 4.47$, S.D. = 0.35)

ผลการเปรียบเทียบระดับการคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อผลการบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่าขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน อำเภอบางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา จำแนกตามเพศ มีระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับ ผลการบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่าขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน อำเภอบางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ในภาพรวมไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ($t = 1.000$, sig.= 0.367) ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐาน เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ด้านคุณภาพผลผลิต แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ($t = 0.874$, sig.= 0.383) ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐาน ด้านความค้ำค่าในการลงทุน แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ($t = 0.532$, sig.= 0.595) ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐาน ด้านการเรียนรู้และนวัตกรรม ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ($t = 1.771$, sig.= 0.077) ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐาน ด้านความพึงพอใจของผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ($t = 0.822$, sig.= 0.412) ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐาน

ตารางที่ 4.14 ค่าเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานและเปรียบเทียบระดับความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อผลการบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพผู้ผลิต
เห็ดตับเต่าขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน อำเภอบางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา จำแนกตามอายุ รายด้านและภาพรวม

ผลการบริหาร จัดการส่งเสริม อาชีพผู้ผลิตเห็ด ตับเต่า	อายุ (n = 359)												F	Sig.
	น้อยกว่า 30 ปี (n = 105)			30-39 ปี (n = 175)			40-49 ปี (n = 60)			50 ปีขึ้นไป (n = 19)				
	\bar{x}	(S.D.)	ระดับ	\bar{x}	(S.D.)	ระดับ	\bar{x}	(S.D.)	ระดับ	\bar{x}	(S.D.)	ระดับ		
1.ด้านคุณภาพของ ผลผลิต	4.70	0.43	มากที่สุด	4.61	0.47	มากที่สุด	4.64	0.47	มากที่สุด	4.65	0.39	มากที่สุด	0.808	0.490
2.ด้านความคุ้มค่าใน การลงทุน	4.49	0.29	มาก	4.53	0.32	มากที่สุด	4.51	0.33	มากที่สุด	4.51	0.31	มากที่สุด	0.524	0.666
3.ด้านการเรียนรู้และ นวัตกรรม	4.51	0.34	มากที่สุด	4.51	0.34	มากที่สุด	4.43	0.39	มาก	4.59	0.37	มากที่สุด	1.415	0.238
4.ด้านความพึงพอใจ ของผู้มีส่วนได้ส่วน เสีย	4.54	0.31	มากที่สุด	4.51	0.27	มากที่สุด	4.5	0.30	มากที่สุด	4.51	0.24	มากที่สุด	0.289	0.833
รวม	4.56	0.34	มากที่สุด	4.54	0.35	มากที่สุด	4.52	0.37	มากที่สุด	4.57	0.33	มากที่สุด	0.759	0.557

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ในระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.14 พบว่า ประชาชนที่มีอายุน้อยกว่า 30 ปี มีความคิดเห็นเกี่ยวกับ ผลการบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่าขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน อำเภอบางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ในภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด และเมื่อพิจารณาในแต่ละด้าน พบว่า ผลการบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่าขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน อำเภอบางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ด้านคุณภาพของผลผลิต ($\bar{X} = 4.70$, S.D. = 0.43) รองลงมา คือ ด้านความพึงพอใจของผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย ($\bar{X} = 4.54$, S.D. = 0.31) ด้านการเรียนรู้และนวัตกรรม น้อย คือ ($\bar{X} = 4.51$, S.D. = 0.34) ด้านความคุ้มค่าในการลงทุน น้อยที่สุด คือ ($\bar{X} = 4.49$, S.D. = 0.29)

ประชาชนที่มีอายุน้อยกว่า 30-39 ปี มีความคิดเห็นเกี่ยวกับ ผลการบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่าขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน อำเภอบางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ในภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด และเมื่อพิจารณาในแต่ละด้าน พบว่า ผลการบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่าขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน อำเภอบางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ด้านคุณภาพของผลผลิต ($\bar{X} = 4.61$, S.D. = 0.47) รองลงมา คือ ด้านความคุ้มค่าในการลงทุน ($\bar{X} = 4.53$, S.D. = 0.32) และน้อยที่สุดด้านการเรียนรู้และนวัตกรรม คือ ($\bar{X} = 4.51$, S.D. = 0.34) ด้านความพึงพอใจของผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย คือ ($\bar{X} = 4.51$, S.D. = 0.27)

ประชาชนที่มีอายุ 40-49 ปี มีความคิดเห็นเกี่ยวกับ ผลการบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่าขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน อำเภอบางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ในภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด และเมื่อพิจารณาในแต่ละด้าน พบว่า ผลการบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่าขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน อำเภอบางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ด้านความพึงพอใจของผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย ($\bar{X} = 4.50$, S.D. = 0.30) รองลงมา คือ ด้านความคุ้มค่าในการลงทุน ($\bar{X} = 4.49$, S.D. = 0.29) ด้านคุณภาพของผลผลิต น้อย คือ ($\bar{X} = 4.46$, S.D. = 0.47) ด้านการเรียนรู้และนวัตกรรม น้อยที่สุด คือ ($\bar{X} = 4.43$, S.D. = 0.39)

ประชาชนที่มีอายุ 50 ปีขึ้นไป มีความคิดเห็นเกี่ยวกับ ผลการบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่าขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน อำเภอบางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ในภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด และเมื่อพิจารณาในแต่ละด้าน พบว่า ผลการบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่าขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน อำเภอบางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ด้านคุณภาพของผลผลิต ($\bar{X} = 4.65$, S.D. = 0.39) รองลงมา คือ ด้านการเรียนรู้และนวัตกรรม ($\bar{X} = 4.59$, S.D. = 0.37) และน้อยที่สุด ด้านความคุ้มค่าในการลงทุน คือ ($\bar{X} = 4.51$, S.D. = 0.31) ด้านความพึงพอใจของผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย คือ ($\bar{X} = 4.51$, S.D. = 0.24)

ผลการเปรียบเทียบระดับความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อผลการบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่าขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน อำเภอบางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา จำแนกตามอายุ มีระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับ ผลการบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่าขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน อำเภอบางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา

ในภาพรวมไม่แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ($F = 0.759$, $\text{sig.} = 0.557$) ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐาน เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ด้านคุณภาพของผลผลิต ไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ($F = 0.808$, $\text{sig.} = 0.490$) ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐาน ด้านความคุ้มค่าทางการลงทุน ไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ($F = 0.524$, $\text{sig.} = 0.666$) ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐาน ด้านการเรียนรู้และนวัตกรรม ไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ($F = 1.415$, $\text{sig.} = 0.238$) ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐาน ด้านความพึงพอใจของผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย ไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ($F = 0.289$, $\text{sig.} = 0.833$) ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐาน ทุกด้าน

ตารางที่ 4.15 ค่าเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานและเปรียบเทียบระดับความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อผลการบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่า ขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน อำเภอบางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา จำแนกตามระดับ การศึกษา รายด้านและภาพรวม

ผลการบริหารจัดการ ส่งเสริมอาชีพ ผู้ผลิตเห็ดตับเต่า	ระดับการศึกษา (n = 359)												F	Sig.
	มัธยมศึกษาหรือต่ำกว่า (n = 249)			อนุปริญญาหรือ เทียบเท่า (n = 55)			ปริญญาตรี (n = 55)			สูงกว่าปริญญาตรี (n = 0)				
	\bar{x}	(S.D.)	ระดับ	\bar{x}	(S.D.)	ระดับ	\bar{x}	(S.D.)	ระดับ	\bar{x}	(S.D.)	ระดับ		
1.ด้านคุณภาพของ ผลผลิต	4.66	0.44	มากที่สุด	4.55	0.59	มากที่สุด	4.67	0.35	มากที่สุด	-	-	-	1.366	0.256
2.ด้านความคุ้มค่าใน การลงทุน	4.52	0.31	มากที่สุด	4.46	0.32	มาก	4.51	0.28	มากที่สุด	-	-	-	0.292	0.396
3.ด้านการเรียนรู้และ นวัตกรรม	4.49	0.36	มาก	4.55	0.33	มากที่สุด	4.49	0.34	มาก	-	-	-	0.687	0.504
4.ด้านความพึงพอใจ ของผู้มี ส่วนได้ส่วนเสีย	4.53	0.29	มากที่สุด	4.44	0.28	มาก	4.58	0.28	มาก	-	-	-	3.524	0.031
รวม	4.55	0.35	มากที่สุด	4.50	0.38	มากที่สุด	4.56	0.31	มากที่สุด	-	-	-	1.467	0.297

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ในระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.15 พบว่า ประชาชนที่มีระดับการศึกษามัธยมศึกษาหรือต่ำกว่า มีความคิดเห็นเกี่ยวกับ ผลการบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่าขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน อำเภอบางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ในภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด และเมื่อพิจารณาในแต่ละด้าน พบว่า ผลการบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่าขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน อำเภอบางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ด้านคุณภาพของผลผลิต ($\bar{X} = 4.66$, S.D. = 0.44) รองลงมา คือ ด้านความพึงพอใจของผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย ($\bar{X} = 4.53$, S.D. = 0.29) ด้านความคุ้มค่าในการลงทุน น้อย คือ ($\bar{X} = 4.52$, S.D. = 0.31) ด้านการเรียนรู้และนวัตกรรม น้อยที่สุด คือ ($\bar{X} = 4.49$, S.D. = 0.36)

ประชาชนที่มีระดับการศึกษานุปริญญาหรือเทียบเท่า มีความคิดเห็นเกี่ยวกับ ผลการบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่าขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน อำเภอบางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ในภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด และเมื่อพิจารณาในแต่ละด้าน พบว่า ผลการบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่าขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน อำเภอบางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ด้านคุณภาพของผลผลิต ($\bar{X} = 4.55$, S.D. = 0.59) และด้านการเรียนรู้และนวัตกรรม ($\bar{X} = 4.55$, S.D. = 0.33) รองลงมา คือ ด้านความคุ้มค่าในการลงทุน ($\bar{X} = 4.46$, S.D. = 0.32) ด้านความพึงพอใจของผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย น้อยที่สุด คือ ($\bar{X} = 4.44$, S.D. = 0.28)

ประชาชนที่มีระดับการศึกษาปริญญาตรี มีความคิดเห็นเกี่ยวกับ ผลการบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่าขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน อำเภอบางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ในภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด และเมื่อพิจารณาในแต่ละด้าน พบว่า ผลการบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่าขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน อำเภอบางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ด้านคุณภาพของผลผลิต ($\bar{X} = 4.67$, S.D. = 0.35) รองลงมา คือ ด้านความพึงพอใจของผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย ($\bar{X} = 4.58$, S.D. = 0.28) ด้านความคุ้มค่าในการลงทุน น้อย คือ ($\bar{X} = 4.51$, S.D. = 0.28) ด้านการเรียนรู้และนวัตกรรมน้อยที่สุด คือ ($\bar{X} = 4.49$, S.D. = 0.34)

ประชาชนที่มีระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี มีความคิดเห็นเกี่ยวกับ ผลการบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่าขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน อำเภอบางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ในภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด และเมื่อพิจารณาในแต่ละด้าน พบว่า ผลการบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่าขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน อำเภอบางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ด้านคุณภาพของผลผลิต ($\bar{X} = 0.00$, S.D. = 0.00) ด้านความคุ้มค่าในการลงทุน ($\bar{X} = 0.00$, S.D. = 0.00) ด้านการเรียนรู้และนวัตกรรม คือ ($\bar{X} = 0.00$, S.D. = 0.00) ด้านความพึงพอใจของผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย คือ ($\bar{X} = 0.00$, S.D. = 0.00)

ผลการเปรียบเทียบระดับการคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อผลการบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่าขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน อำเภอบางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา จำแนกตามระดับการศึกษา มีระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับ ผลการบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่าขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน อำเภอบางปะอิน

จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ในภาพรวมไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ($F = 1.627$, $sig. = 0.297$) ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐาน เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ด้านคุณภาพของผลผลิต ไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ($F = 1.366$, $sig. = 0.256$) ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐาน ด้านความคุ้มค่าทางการลงทุน ไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ($F = 0.292$, $sig. = 0.396$) ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐาน ด้านการเรียนรู้และนวัตกรรม ไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ($F = 0.687$, $sig. = 0.504$) ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐาน ด้านความพึงพอใจของผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ($F = 3.524$, $sig. = 0.031$) ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐาน

ตารางที่ 4.16 ค่าเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานและเปรียบเทียบระดับความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อผลการบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่าขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน อำเภอบางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา จำแนกตาม อาชีพ รายด้านและภาพรวม

ผลการบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่า	อาชีพ (n = 359)												F	Sig.
	รับราชการ (n = 40)			รับจ้าง (n = 180)			ค้าขาย/ธุรกิจ (n = 129)			อื่นๆ (n = 10)				
	\bar{x}	(S.D.)	ระดับ	\bar{x}	(S.D.)	ระดับ	\bar{x}	(S.D.)	ระดับ	\bar{x}	(S.D.)	ระดับ		
1.ด้านคุณภาพของผลผลิต	4.77	0.28	มากที่สุด	4.65	0.44	มากที่สุด	4.60	0.51	มากที่สุด	4.60	0.49	มากที่สุด	1.498	0.215
2.ด้านความคุ้มค่าในการลงทุน	4.50	0.25	มากที่สุด	4.52	0.31	มากที่สุด	4.50	0.32	มากที่สุด	4.44	0.36	มาก	0.387	0.763
3.ด้านการเรียนรู้และนวัตกรรม	4.59	0.34	มากที่สุด	4.50	0.34	มากที่สุด	4.48	0.37	มาก	4.40	0.33	มาก	1.298	0.275
4.ด้านความพึงพอใจของผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย	4.61	0.21	มากที่สุด	4.54	0.26	มากที่สุด	4.47	0.32	มาก	4.48	0.45	มาก	2.832	0.038
รวม	4.62	0.27	มากที่สุด	4.55	0.34	มากที่สุด	4.51	0.38	มากที่สุด	4.48	0.41	มาก	1.504	0.323

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ในระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.16 พบว่า ประชาชนที่มีอาชีพรับราชการ มีความคิดเห็นเกี่ยวกับ ผลการบริหารจัดการ ส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่าขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน อำเภอบางปะอิน จังหวัด พระนครศรีอยุธยา ในภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด และเมื่อพิจารณาในแต่ละด้าน พบว่า ผลการบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่าขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน อำเภอ บางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ด้านคุณภาพของผลผลิต ($\bar{X} = 4.77$, S.D. = 0.28) รองลงมา คือ ด้านความพึงพอใจของผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย ($\bar{X} = 4.61$, S.D. = 0.21) ด้านการเรียนรู้และนวัตกรรม น้อย คือ ($\bar{X} = 4.59$, S.D. = 0.34) ด้านความคุ้มค่าในการลงทุนน้อย ที่สุด คือ ($\bar{X} = 4.50$, S.D. = 0.25)

ประชาชนที่มีอาชีพรับจ้าง มีความคิดเห็นเกี่ยวกับ ผลการบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพ ผู้ผลิตเห็ดตับเต่าขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน อำเภอบางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ในภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด และเมื่อพิจารณาในแต่ละด้าน พบว่า ผลการบริหารจัดการส่งเสริม อาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่าขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน อำเภอบางปะอิน จังหวัด พระนครศรีอยุธยา มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ด้านคุณภาพของผลผลิต ($\bar{X} = 4.65$, S.D. = 0.44) รองลงมา คือ ด้านความพึงพอใจของผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย ($\bar{X} = 4.54$, S.D. = 0.26) ด้านความคุ้มค่า ในการลงทุน น้อย คือ ($\bar{X} = 4.52$, S.D. = 0.31) ด้านการเรียนรู้และนวัตกรรม น้อยที่สุด คือ ($\bar{X} = 4.50$, S.D. = 0.34)

ประชาชนที่มีอาชีพค้าขาย/ธุรกิจ มีความคิดเห็นเกี่ยวกับ ผลการบริหารจัดการส่งเสริม อาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่าขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน อำเภอบางปะอิน จังหวัด พระนครศรีอยุธยา ในภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด และเมื่อพิจารณาในแต่ละด้าน พบว่า ผลการบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่าขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน อำเภอ บางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ด้านคุณภาพของผลผลิต ($\bar{X} = 4.60$, S.D. = 0.51) รองลงมา คือ ด้านความคุ้มค่าในการลงทุน ($\bar{X} = 4.50$, S.D. = 0.32) ด้านการเรียนรู้ และนวัตกรรม น้อย คือ ($\bar{X} = 4.48$, S.D. = 0.37) ด้านความพึงพอใจของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียน้อย ที่สุด คือ ($\bar{X} = 4.47$, S.D. = 0.32)

ประชาชนที่มีอาชีพอื่นๆ มีความคิดเห็นเกี่ยวกับ ผลการบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพผู้ผลิต เห็ดตับเต่าขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน อำเภอบางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ในภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด และเมื่อพิจารณาในแต่ละด้าน พบว่า ผลการบริหารจัดการส่งเสริม อาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่าขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน อำเภอบางปะอิน จังหวัด พระนครศรีอยุธยา มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ด้านคุณภาพของผลผลิต ($\bar{X} = 4.60$, S.D. = 0.49) รองลงมา คือ ด้านความพึงพอใจของผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย ($\bar{X} = 4.48$, S.D. = 0.45) ด้านความคุ้มค่า ในการลงทุน น้อย คือ ($\bar{X} = 4.44$, S.D. = 0.36) ด้านการเรียนรู้และนวัตกรรม น้อยที่สุดคือ ($\bar{X} = 4.40$, S.D. = 0.33)

ผลการเปรียบเทียบระดับการคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อผลการบริหารจัดการส่งเสริม อาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่าขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน อำเภอบางปะอิน จังหวัด พระนครศรีอยุธยา จำแนกตามอาชีพ มีระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับ ผลการบริหารจัดการส่งเสริม อาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่าขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน อำเภอบางปะอิน

จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ในภาพรวมไม่แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ($F = 1.504$, $sig. = 0.323$) ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐาน เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ด้านคุณภาพของผลผลิต ไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ($F = 1.498$, $sig. = 0.215$) ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐาน ด้านความคุ้มค่าทางการลงทุน ไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ($F = 0.387$, $sig. = 0.763$) ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐาน ด้านการเรียนรู้และนวัตกรรม ไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ($F = 1.298$, $sig. = 0.275$) ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐาน ด้านความพึงพอใจของผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ($F = 2.832$, $sig. = 0.038$) ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐาน

ตารางที่ 4.17 ค่าเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานและเปรียบเทียบระดับความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อผลการบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่าขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน อำเภอบางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา จำแนกตามสถานภาพสมรส รายด้านและภาพรวม

ผลการบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่า	สถานภาพสมรส (n = 359)												F	Sig.
	โสด (n = 90)			สมรส (n = 199)			หม้าย (n = 40)			หย่าร้าง/แยกกันอยู่ (n = 30)				
	\bar{x}	(S.D.)	ระดับ	\bar{x}	(S.D.)	ระดับ	\bar{x}	(S.D.)	ระดับ	\bar{x}	(S.D.)	ระดับ		
1.ด้านคุณภาพของผลผลิต	4.76	0.32	มากที่สุด	4.58	0.51	มากที่สุด	4.68	0.41	มากที่สุด	4.66	0.42	มากที่สุด	3.388	0.018
2.ด้านความคุ้มค่าในการลงทุน	4.54	0.27	มากที่สุด	4.49	0.32	มาก	4.53	0.33	มากที่สุด	4.55	0.29	มากที่สุด	0.800	0.494
3.ด้านการเรียนรู้และนวัตกรรม	4.58	0.31	มากที่สุด	4.47	0.38	มาก	4.53	0.27	มาก	4.49	0.33	มาก	2.150	0.094
4.ด้านความพึงพอใจของผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย	4.54	0.24	มากที่สุด	4.53	0.30	มากที่สุด	4.40	0.28	มาก	4.54	0.31	มากที่สุด	2.684	0.047
รวม	4.61	0.29	มากที่สุด	4.52	0.38	มากที่สุด	4.54	0.32	มากที่สุด	4.56	0.34	มากที่สุด	2.256	0.163

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ในระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.17 พบว่า ประชาชนที่มีสถานภาพโสด มีความคิดเห็นเกี่ยวกับ ผลการบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่าขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน อำเภอบางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ในภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด และเมื่อพิจารณาในแต่ละด้าน พบว่า ผลการบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่าขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน อำเภอบางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ด้านคุณภาพของผลผลิต ($\bar{X} = 4.76$, S.D. = 0.32) รองลงมา คือ ด้านการเรียนรู้และนวัตกรรม ($\bar{X} = 4.58$, S.D. = 0.31) และน้อยที่สุด ด้านความคุ้มค่าในการลงทุน คือ ($\bar{X} = 4.54$, S.D. = 0.27) ด้านความพึงพอใจของผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย คือ ($\bar{X} = 4.54$, S.D. = 0.24)

ประชาชนที่มีสถานภาพสมรส มีความคิดเห็นเกี่ยวกับ ผลการบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่าขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน อำเภอบางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ในภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด และเมื่อพิจารณาในแต่ละด้าน พบว่า ผลการบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่าขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน อำเภอบางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ด้านคุณภาพของผลผลิต ($\bar{X} = 4.58$, S.D. = 0.51) รองลงมา คือ ด้านความพึงพอใจของผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย ($\bar{X} = 4.53$, S.D. = 0.30) ด้านความคุ้มค่าในการลงทุน น้อย คือ ($\bar{X} = 4.49$, S.D. = 0.32) ด้านการเรียนรู้และนวัตกรรม น้อยที่สุด คือ ($\bar{X} = 4.47$, S.D. = 0.38)

ประชาชนที่มีสถานภาพหม้าย มีความคิดเห็นเกี่ยวกับ ผลการบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่าขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน อำเภอบางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ในภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด และเมื่อพิจารณาในแต่ละด้าน พบว่า ผลการบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่าขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน อำเภอบางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ด้านคุณภาพของผลผลิต ($\bar{X} = 4.68$, S.D. = 0.41) รองลงมา คือ ด้านความคุ้มค่าในการลงทุน ($\bar{X} = 4.53$, S.D. = 0.33) และด้านการเรียนรู้และนวัตกรรม คือ ($\bar{X} = 4.53$, S.D. = 0.27) ด้านความพึงพอใจของผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย น้อยที่สุด คือ ($\bar{X} = 4.40$, S.D. = 0.28)

ประชาชนที่มีสถานภาพหย่าร้าง/แยกกันอยู่ มีความคิดเห็นเกี่ยวกับ ผลการบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่าขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน อำเภอบางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ในภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด และเมื่อพิจารณาในแต่ละด้าน พบว่า ผลการบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่าขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน อำเภอบางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ด้านคุณภาพของผลผลิต ($\bar{X} = 4.66$, S.D. = 0.42) รองลงมา คือ ด้านความคุ้มค่าในการลงทุน ($\bar{X} = 4.55$, S.D. = 0.29) ด้านความพึงพอใจของผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย น้อย คือ ($\bar{X} = 4.54$, S.D. = 0.31) ด้านการเรียนรู้และนวัตกรรม น้อยที่สุด คือ ($\bar{X} = 4.49$, S.D. = 0.33)

ผลการเปรียบเทียบระดับความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อผลการบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่าขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน อำเภอบางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา จำแนกตามสถานภาพสมรส มีระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับ ผลการบริหารจัดการ

ส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่าขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน อำเภอบางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ในภาพรวมไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ($F= 2.256$, $sig.= 0.163$) ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐาน เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ด้านคุณภาพของผลผลิตมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ($F= 3.388$, $sig.= 0.018$) ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐาน ด้านความคุ้มค่าทางการลงทุน ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ($F= 0.800$, $sig.= 0.494$) ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐาน ด้านการเรียนรู้และนวัตกรรม ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ($F= 2.150$, $sig.= 0.094$) ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐาน ด้านความพึงพอใจของผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ($F= 2.684$, $sig.= 0.047$) ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐาน

ตารางที่ 4.18 ค่าเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานและเปรียบเทียบระดับความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อผลการบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่า ขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน อำเภอบางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา จำแนกตามรายได้ต่อเดือน รายด้านและภาพรวม

ผลการบริหารจัดการ ส่งเสริม อาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่า	รายได้ต่อเดือน (n = 359)													F	Sig.
	ต่ำกว่า 10,000 บาท (n = 205)			10,000-29,999 บาท (n = 125)			30,000-49,999 บาท (n = 20)			50,000 บาทขึ้นไป (n = 5)					
	\bar{x}	(S.D.)	ระดับ	\bar{x}	(S.D.)	ระดับ	\bar{x}	(S.D.)	ระดับ	\bar{x}	(S.D.)	ระดับ			
1.ด้านคุณภาพของ ผลผลิต	4.66	0.47	มากที่สุด	4.62	0.44	มากที่สุด	4.67	0.42	มากที่สุด	4.63	0.42	มากที่สุด	0.247	0.863	
2.ด้านความคุ้มค่าในการ ลงทุน	4.51	0.32	มากที่สุด	4.50	0.29	มากที่สุด	4.48	0.25	มาก	4.62	0.25	มากที่สุด	0.506	0.678	
3.ด้านการเรียนรู้และ นวัตกรรม	4.51	0.34	มากที่สุด	4.49	0.35	มาก	4.39	0.38	มาก	4.64	0.38	มากที่สุด	1.277	0.282	
4.ด้านความพึงพอใจของ ผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย	4.50	0.30	มากที่สุด	4.53	0.29	มากที่สุด	4.59	0.26	มากที่สุด	4.62	0.12	มากที่สุด	0.99	0.397	
รวม	4.55	0.36	มากที่สุด	4.54	0.34	มากที่สุด	4.53	0.33	มากที่สุด	4.63	0.29	มากที่สุด	0.755	0.555	

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ในระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.18 พบว่า ประชาชนที่มีรายได้ต่อเดือน ต่ำกว่า 10,000 บาท มีความคิดเห็นเกี่ยวกับ ผลการบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่าขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน อำเภอบางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ในภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด และเมื่อพิจารณาในแต่ละด้าน พบว่า ผลการบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่าขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน อำเภอบางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ด้านคุณภาพของผลผลิต ($\bar{X} = 4.66$, S.D. = 0.47) รองลงมา คือ ด้านความคุ้มค่าในการลงทุน ($\bar{X} = 4.51$, S.D. = 0.32) และด้านการเรียนรู้และนวัตกรรม คือ ($\bar{X} = 4.51$, S.D. = 0.34) ด้านความพึงพอใจของผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย น้อยที่สุด คือ ($\bar{X} = 4.50$, S.D. = 0.30)

ประชาชนที่มีรายได้ต่อเดือน 10,000-29,999 บาท มีความคิดเห็นเกี่ยวกับ ผลการบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่าขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน อำเภอบางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ในภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด และเมื่อพิจารณาในแต่ละด้าน พบว่า ผลการบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่าขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน อำเภอบางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ด้านคุณภาพของผลผลิต ($\bar{X} = 4.62$, S.D. = 0.44) รองลงมา คือ ด้านความพึงพอใจของผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย ($\bar{X} = 4.53$, S.D. = 0.29) ด้านความคุ้มค่าในการลงทุน น้อย คือ ($\bar{X} = 4.50$, S.D. = 0.29) ด้านการเรียนรู้และนวัตกรรม น้อยที่สุด คือ ($\bar{X} = 4.49$, S.D. = 0.35)

ประชาชนที่มีรายได้ต่อเดือน 30,000-49,999 บาท มีความคิดเห็นเกี่ยวกับ ผลการบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่าขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน อำเภอบางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ในภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด และเมื่อพิจารณาในแต่ละด้าน พบว่า ผลการบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่าขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน อำเภอบางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ด้านคุณภาพของผลผลิต ($\bar{X} = 4.67$, S.D. = 0.42) รองลงมา คือ ด้านความพึงพอใจของผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย ($\bar{X} = 4.59$, S.D. = 0.26) ด้านความคุ้มค่าในการลงทุน น้อย คือ ($\bar{X} = 4.48$, S.D. = 0.25) ด้านการเรียนรู้และนวัตกรรม น้อยที่สุด คือ ($\bar{X} = 4.39$, S.D. = 0.38)

ประชาชนที่มีรายได้ต่อเดือน 50,000 บาทขึ้นไป มีความคิดเห็นเกี่ยวกับ ผลการบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่าขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน อำเภอบางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ในภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด และเมื่อพิจารณาในแต่ละด้าน พบว่า ผลการบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่าขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน อำเภอบางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ด้านการเรียนรู้และนวัตกรรม ($\bar{X} = 4.64$, S.D. = 0.38) รองลงมา คือ ด้านคุณภาพของผลผลิต ($\bar{X} = 4.63$, S.D. = 0.42) และน้อยที่สุด คือ ด้านความคุ้มค่าในการลงทุน คือ ($\bar{X} = 4.62$, S.D. = 0.25) ด้านความพึงพอใจของผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย คือ ($\bar{X} = 4.62$, S.D. = 0.12)

ผลการเปรียบเทียบระดับการคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อผลการบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่าขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน อำเภอบางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา จำแนกตามรายได้ต่อเดือน มีระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับ ผลการบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่าขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน อำเภอบางปะอิน

จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ในภาพรวมไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ($F= 0.755$, $sig.= 0.555$) ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐาน เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ด้านคุณภาพของผลผลิต ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ($F= 0.247$, $sig.= 0.863$) ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐาน ด้านความคุ้มค่าทางการลงทุน ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ($F= 0.506$, $sig.= 0.678$) ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐาน ด้านการเรียนรู้และนวัตกรรม ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ($F= 1.277$, $sig.= 0.282$) ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐาน ด้านความพึงพอใจของผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ($F= 0.990$, $sig.= 0.397$) ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐาน ทุกด้าน

ผลการวิจัย

1) ข้อมูลทั่วไปของประชากรที่ทำการศึกษาที่เป็นเพศชายและเพศหญิง มีจำนวน 359 คน มีจำนวนที่ไม่แตกต่างกันมากนัก คือ เป็นเพศชายจำนวน 190 คน คิดเป็นร้อยละ 52.92 และเป็นเพศหญิงจำนวน 169 คน คิดเป็นร้อยละ 47.08 สถานภาพด้านอายุน้อยกว่า 30 ปี มีจำนวน 105 คน คิดเป็นร้อยละ 29.25 อายุ 30-39 ปี มีจำนวน 175 คน คิดเป็นร้อยละ 48.75 อายุ 40-49 ปี มีจำนวน 60 คน คิดเป็นร้อยละ 16.71 อายุ 50 ปีขึ้นไป มีจำนวน 19 คน คิดเป็นร้อยละ 5.29 สถานภาพระดับการศึกษา มัธยมศึกษาหรือต่ำกว่า มีจำนวน 249 คน คิดเป็นร้อยละ 69.36 อนุปริญญาหรือเทียบเท่า มีจำนวน 55 คน คิดเป็นร้อยละ 15.32 ปริญญาตรี มีจำนวน 55 คน คิดเป็นร้อยละ 15.32 สูงกว่าปริญญาตรี มีจำนวน 0 คน คิดเป็นร้อยละ 0.00 สถานภาพด้านอาชีพ รับราชการ มีจำนวน 40 คน คิดเป็นร้อยละ 11.14 รับจ้าง มีจำนวน 180 คน คิดเป็นร้อยละ 50.14 ค้าขาย/ธุรกิจ มีจำนวน 129 คน คิดเป็นร้อยละ 35.93 อาชีพอื่นๆ มีจำนวน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 2.79 สถานภาพสมรส โสด มีจำนวน 90 คน คิดเป็นร้อยละ 25.07 สมรส มีจำนวน 199 คน คิดเป็นร้อยละ 55.43 หม้าย มีจำนวน 40 คน คิดเป็นร้อยละ 11.14 อยู่ร้าง/แยกกันอยู่ มีจำนวน 30 คน คิดเป็นร้อยละ 8.36 รายได้ต่อเดือน ต่ำกว่า 10,000 บาท มีจำนวน 205 คน คิดเป็นร้อยละ 57.10 รายได้ 10,000-29,999 บาท มีจำนวน 125 คน คิดเป็นร้อยละ 34.82 รายได้ 30,000-49,999 บาท มีจำนวน 20 คน คิดเป็นร้อยละ 5.57 รายได้ 50,000 บาทขึ้นไป มีจำนวน 9 คน คิดเป็นร้อยละ 2.51

2) ข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยการบริหารจัดการ 7 ด้าน คือ 1.ด้านการวางแผนโครงสร้างกลุ่มเกษตรกรและอาชีพในชุมชน 2.ด้านการจัดโครงสร้าง 3.ด้านการจัดคน 4.ด้านการจัดการกลุ่มเกษตรกรและอาชีพในชุมชน 5.ด้านการประสานงาน 6.ด้านการรายงาน 7.ด้านการจัดการงบประมาณ โดยภาพรวมมี

ด้านการวางแผนโครงสร้างกลุ่มเกษตรกรและกลุ่มอาชีพในชุมชน

(1) องค์การบริหารส่วนตำบลมีการวางแผนองค์การ กิจกรรมการส่งเสริมอาชีพ สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชน มีความเห็นในระดับ มากที่สุด จำนวน 220 คน คิดเป็นร้อยละ 61.28 สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชน มีความเห็นในระดับ มาก จำนวน 90 คน คิดเป็นร้อยละ 25.07 สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชน มีความเห็นในระดับ ปานกลาง จำนวน 45 คน คิดเป็นร้อยละ 12.53 สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชน มีความเห็นใน

ระดับ น้อย จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 1.11 สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชน มีความเห็นในระดับ น้อยที่สุด จำนวน 0 คน คิดเป็นร้อยละ 0.00

(2) องค์การบริหารส่วนตำบลมีการดำเนินการตามแผนที่กำหนด สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชน และกลุ่มวิสาหกิจชุมชน มีความเห็นในระดับ มากที่สุด จำนวน 250 คน คิดเป็นร้อยละ 69.64 สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชน มีความเห็นในระดับ มาก จำนวน 90 คน คิดเป็นร้อยละ 25.07 สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชน มีความเห็นในระดับ ปานกลาง จำนวน 19 คน คิดเป็นร้อยละ 5.29 สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชน มีความเห็นในระดับ น้อย จำนวน 0 คน คิดเป็นร้อยละ 0.00 สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชน มีความเห็นในระดับ น้อยที่สุด จำนวน 0 คน คิดเป็นร้อยละ 0.00

(3) องค์การบริหารส่วนตำบลมีการวิเคราะห์ จุดแข็ง จุดอ่อน ปัญหาอุปสรรคและโอกาส ของท้องถิ่น สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชน มีความเห็นในระดับ มากที่สุด จำนวน 230 คน คิดเป็นร้อยละ 64.07 สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความเห็นในระดับ มาก จำนวน 80 คน คิดเป็นร้อยละ 22.28 สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความเห็นในระดับ ปานกลาง จำนวน 40 คน คิดเป็นร้อยละ 11.14 สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความเห็นในระดับ น้อย จำนวน 9 คน คิดเป็นร้อยละ 2.51 สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชน และกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความเห็นในระดับ น้อยที่สุด จำนวน 0 คน คิดเป็นร้อยละ 0.00

(4) องค์การบริหารส่วนตำบลมีหลักเกณฑ์การให้ความช่วยเหลือสนับสนุนด้านการส่งเสริมอาชีพ สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความเห็นในระดับ มากที่สุด จำนวน 180 คน คิดเป็นร้อยละ 50.14 สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความเห็นในระดับ มาก จำนวน 110 คน คิดเป็นร้อยละ 30.64 สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความเห็นในระดับ ปานกลาง จำนวน 65 คนคน คิดเป็นร้อยละ 18.11 สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความเห็นในระดับ น้อย จำนวน 4 คน คน คิดเป็นร้อยละ 1.11 สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความเห็นในระดับ น้อยที่สุด จำนวน 0 คน คิดเป็นร้อยละ 0.00

(5) องค์การบริหารส่วนตำบลมีการส่งเสริมให้มีการนำทรัพยากรของท้องถิ่นมาใช้อย่างมี เหตุผลและเกิดประโยชน์สูงสุดและคุ้มค่า สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความเห็น ในระดับ มากที่สุด จำนวน 180 คน คิดเป็นร้อยละ 50.14 สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจ ชุมชนมีความเห็นในระดับ มาก จำนวน 130 คน คิดเป็นร้อยละ 36.21 สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและ กลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความเห็นในระดับ ปานกลาง จำนวน 39 คนคน คิดเป็นร้อยละ 10.86 สมาชิก กลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความเห็นในระดับ น้อย จำนวน 10 คน คน คิดเป็น ร้อยละ 2.79 สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความเห็นในระดับ น้อยที่สุด จำนวน 0 คน คิดเป็นร้อยละ 0.00

ด้านการจัดการโครงสร้าง

(1) ผู้บริหารมีการสร้างความร่วมมือในทุกภาคส่วนที่ส่งเสริมและพัฒนาในพื้นที่ สมาชิก กลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความเห็นในระดับ มากที่สุด จำนวน 260 คน คิดเป็น ร้อยละ 72.42 สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความเห็นในระดับ มาก จำนวน 80 คน คิดเป็นร้อยละ 22.28 สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความเห็นในระดับ

ปานกลาง จำนวน 19 คน คิดเป็นร้อยละ 5.29 สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความเห็นในระดับ น้อย จำนวน 0 คน คิดเป็นร้อยละ 0.00 สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความเห็นในระดับ น้อยที่สุด จำนวน 0 คน คิดเป็นร้อยละ 0.00

(2) องค์การบริหารส่วนตำบลมีการสร้างค่านิยม การพัฒนาอาชีพที่ยึดประชาชนเป็นศูนย์กลาง สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความเห็นในระดับ มากที่สุด จำนวน 215 คน คิดเป็นร้อยละ 59.89 สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความเห็นในระดับ มาก จำนวน 85 คน คิดเป็นร้อยละ 23.68 สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความคิดเห็นในระดับ ปานกลาง จำนวน 40 คน คิดเป็นร้อยละ 11.14 สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความเห็นในระดับ น้อย จำนวน 19 คน คิดเป็นร้อยละ 5.29 สมาชิกกลุ่มอาชีพมีความเห็นในระดับ น้อยที่สุด จำนวน 0 คน คิดเป็นร้อยละ 0.00

(3) องค์การบริหารส่วนตำบลมีการจัดลำดับความสำคัญแผนยุทธศาสตร์การส่งเสริมอาชีพที่สอดคล้องกับกลุ่มเป้าหมาย พื้นที่ ระยะเวลาและงบประมาณ สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความเห็นในระดับ มากที่สุด จำนวน 230 คน คิดเป็นร้อยละ 64.07 สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความเห็นในระดับ มาก จำนวน 85 คน คิดเป็นร้อยละ 23.68 สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความเห็นในระดับ ปานกลาง จำนวน 30 คน คิดเป็นร้อยละ 8.36 สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความเห็นในระดับ น้อย จำนวน 14 คน คิดเป็นร้อยละ 3.90 สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความเห็นในระดับ น้อยที่สุด จำนวน 0 คน คิดเป็นร้อยละ 0.00

(4) องค์การบริหารส่วนตำบลมีแผนงานโครงการที่มีผลต่อการเปลี่ยนแปลงและการพัฒนาอาชีพของประชาชน สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความเห็นในระดับ มากที่สุด จำนวน 205 คน คิดเป็นร้อยละ 57.10 สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความเห็นในระดับ มาก จำนวน 108 คน คิดเป็นร้อยละ 30.08 สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความเห็นในระดับ ปานกลาง จำนวน 30 คน คิดเป็นร้อยละ 8.36 สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความเห็นในระดับ น้อย จำนวน 16 คน คิดเป็นร้อยละ 4.46 สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความเห็นในระดับ น้อยที่สุด จำนวน 0 คน คิดเป็นร้อยละ 0.00

(5) องค์การบริหารส่วนตำบลมีการวางแผนแพร่ประชาสัมพันธ์แผนปฏิบัติการและแนวทางการดำเนินงานด้านการส่งเสริมอาชีพให้เจ้าหน้าที่ หน่วยงานที่เกี่ยวข้องและประชาชนเป้าหมายทราบ สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความเห็นในระดับ มากที่สุด จำนวน 250 คน คิดเป็นร้อยละ 69.64 สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความเห็นในระดับ มาก จำนวน 105 คน คิดเป็นร้อยละ 29.25 สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความเห็นในระดับ ปานกลาง จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 1.11 สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความเห็นในระดับ น้อย จำนวน 0 คน คิดเป็นร้อยละ 0.00 สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความเห็นในระดับ น้อยที่สุด จำนวน 0 คน คิดเป็นร้อยละ 0.00

ด้านการจัดคน

(1) องค์การบริหารส่วนตำบลได้มีการคัดเลือกและบรรจุคนเข้าทำงานอย่างเหมาะสม สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความเห็นในระดับ มากที่สุด จำนวน 180 คน

(3) องค์การบริหารส่วนตำบลสนับทึบ สนับสนุนวัสดุอุปกรณ์ที่ใช้ในการบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพ ผู้ผลิตเห็ดตับเต่าในชุมชน สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความเห็นในระดับ มาก ที่สุด จำนวน 290 คน คิดเป็นร้อยละ 8.78 สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความเห็นในระดับ มาก จำนวน 49 คน คิดเป็นร้อยละ 13.65 สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความเห็นในระดับ ปานกลาง จำนวน 20 คน คิดเป็นร้อยละ 5.57 สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความเห็นในระดับ น้อย จำนวน 0 คน คิดเป็นร้อยละ 0.00 สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความเห็นในระดับ น้อยที่สุด จำนวน 0 คน คิดเป็นร้อยละ 0.00

3) ข้อมูลเกี่ยวกับ ผลการบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่าขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน อำเภอบางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา มี 4 ด้าน 1) ด้านคุณภาพผลผลิต 2) ด้านการคุ้มค่าในการลงทุน 3) ด้านการเรียนรู้และนวัตกรรม 4) ด้านความพึงพอใจของผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย โดยภาพรวมมี

ด้านคุณภาพของผลผลิต

(1) มีการกำหนดโครงสร้างด้านการจัดการผลผลิตบางกลุ่มอาชีพมีการแบ่งหน้าที่ฝ่ายต่างๆ สอดคล้องกับการปฏิบัติงานที่เล็งถึงประโยชน์ให้เกิดแก่ สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความเห็นในระดับ มากที่สุด จำนวน 270 คน คิดเป็นร้อยละ 75.21 กลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความเห็นในระดับ มาก จำนวน 54 คน คิดเป็นร้อยละ 15.04 สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความเห็นในระดับ ปานกลาง จำนวน 25 คน คิดเป็นร้อยละ 6.96 สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความเห็นในระดับ น้อย จำนวน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 2.79 สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความเห็นในระดับ น้อยที่สุด จำนวน 0 คน คิดเป็นร้อยละ 0.00

(2) มีการกำหนดแผนการผลิตและแบ่งหน้าที่ตามผลผลิตปริมาณงานให้เหมาะสมกับ ความรู้ความสามารถและประสบการณ์ของสมาชิกกลุ่มอาชีพ สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความเห็นในระดับ มากที่สุด จำนวน 275 คน คิดเป็นร้อยละ 76.60 สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความเห็นในระดับ มาก จำนวน 60 คน คิดเป็นร้อยละ 16.71 สมาชิกกลุ่มอาชีพมีความเห็นในระดับ ปานกลาง จำนวน 14 คน คิดเป็นร้อยละ 3.90 สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความเห็นในระดับ น้อย จำนวน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 2.79 สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความเห็นในระดับ น้อยที่สุด จำนวน 0 คน คิดเป็นร้อยละ 0.00

(3) มีการแบ่งฝ่ายต่างๆมีการกำหนดผู้รับผิดชอบการวางแผน การควบคุมตามนโยบายของกลุ่มในการจัดการผลผลิต เพื่อความรวดเร็วตามหน้าที่ของกลุ่มโดยไม่ซ้ำซ้อนหรือเกิดช่องว่าง สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความเห็นในระดับ มากที่สุด จำนวน 250 คน คิดเป็นร้อยละ 69.64 สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความเห็นในระดับ มาก จำนวน 90 คน คิดเป็นร้อยละ 25.07 สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความเห็นในระดับ ปานกลาง จำนวน 15 คน คิดเป็นร้อยละ 4.18 สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมี

ระดับ น้อย จำนวน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 2.79 สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความเห็นในระดับ น้อยที่สุด จำนวน 0 คน คิดเป็นร้อยละ 0.00

(5) ประชาชนได้รับผลประโยชน์โดยตรง สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความเห็นในระดับ มากที่สุด จำนวน 220 คน คิดเป็นร้อยละ 61.28 สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความเห็นในระดับ มาก จำนวน 130 คน คิดเป็นร้อยละ 36.21 สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความเห็นในระดับ ปานกลาง จำนวน 9 คน คิดเป็นร้อยละ 2.51 สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความเห็นในระดับ น้อย จำนวน 0 คน คิดเป็นร้อยละ 0.00 สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความเห็นในระดับ น้อยที่สุด จำนวน 0 คน คิดเป็นร้อยละ 0.00

4.4 ส่วนที่ 4 วิเคราะห์สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่าง ผลการบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่ากับปัจจัยการบริหารจัดการขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน อำเภอบางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา

ตารางที่ 4.19 วิเคราะห์ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อผลการบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่าขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน อำเภอบางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา

ปัจจัยการบริหารจัดการ	ผลการบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่ากับปัจจัยการบริหารจัดการขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน อำเภอบางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา		
	r	Sig.	ความสัมพันธ์
1. ด้านการวางแผนโครงสร้างกลุ่มเกษตรกรและอาชีพในชุมชน	0.217**	0.000	น้อย
2. ด้านการจัดโครงสร้าง	0.178**	0.000	น้อย
3. ด้านการจัดคน	0.204**	0.000	น้อย
4. ด้านการจัดการกลุ่มเกษตรกรและอาชีพในชุมชน	0.172**	0.000	น้อย
5. ด้านการประสานงาน	0.222**	0.000	น้อย
6. ด้านการรายงาน	0.174**	0.000	น้อย
7. ด้านการจัดการงบประมาณ	0.290**	0.000	น้อย
รวม	0.212**	0.000	น้อย

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

จากตารางที่ 4.19 ผลการวิเคราะห์หาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อผลการบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่ากับปัจจัยการบริหารจัดการขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน อำเภอบางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา โดยการทดสอบสถิติค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์อย่างง่ายของเพียร์สัน (Pearson Correlation Coefficient) พบว่า ปัจจัยการบริหารจัดการที่ประกอบด้วย ด้านการวางแผนโครงสร้างกลุ่มเกษตรกรและอาชีพในชุมชน ด้านการจัดโครงสร้าง ด้านการจัดคน ด้านการจัดการกลุ่มเกษตรกรและอาชีพในชุมชน ด้านการประสานงาน ด้านการรายงาน ด้านการจัดการงบประมาณ มีความสัมพันธ์ต่อผลการบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่ากับปัจจัยการบริหารจัดการขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน อำเภอบางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา โดยรวมในทางบวกอยู่ในระดับน้อย และเมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์สูงสุด ได้แก่ ด้านการจัดการงบประมาณ ($r = 0.290$) ด้านการประสานงาน ($r = 0.222$) ด้านการวางแผนโครงสร้างกลุ่มเกษตรกรและกลุ่มอาชีพในชุมชน ($r = 0.217$) ด้านการจัดคน ($r = 0.204$) ด้านการจัดโครงสร้าง ($r = 0.178$) ด้านการรายงาน ($r = 0.174$) และด้านการจัดการกลุ่มเกษตรกรและอาชีพในชุมชน ($r = 0.172$) ตามลำดับ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

การวิเคราะห์ข้อมูลสมมติฐานที่ 3 ปัจจัยการบริหารจัดการประกอบด้วย ด้านการวางแผนโครงสร้างกลุ่มเกษตรกรและอาชีพในชุมชน ด้านการจัดโครงสร้าง ด้านการจัดคน ด้านการจัดการกลุ่มเกษตรกรและอาชีพในชุมชน ด้านการประสานงาน ด้านการรายงาน ด้านการจัดการงบประมาณ มีความสัมพันธ์ต่อผลการบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่ากับปัจจัยการบริหารจัดการขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน อำเภอบางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลสมมติฐาน พบว่า ปัจจัยการบริหารจัดการ ประกอบด้วย ด้านการวางแผนโครงสร้างกลุ่มเกษตรกรและอาชีพในชุมชน ด้านการจัดโครงสร้าง ด้านการจัดคน ด้านการจัดการกลุ่มเกษตรกรและอาชีพในชุมชน ด้านการประสานงาน ด้านการรายงาน ด้านการจัดการงบประมาณ มีความสัมพันธ์กันทางบวกในระดับน้อย ต่อผลการบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่ากับปัจจัยการบริหารจัดการขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน อำเภอบางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

4.5 ส่วนที่ 5 ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะ

ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะในเรื่องผลการบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่าขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน อำเภอบางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา จากการตอบแบบสอบถามของสมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะพอสรุปได้ดังต่อไปนี้

1) ความคิดเห็น

(1) ตลาดจำหน่ายสินค้าของสมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน ยังมีน้อยทำให้สินค้าไม่เป็นที่รู้จักอย่างแพร่หลาย

(2) ประชาชนยังให้ความสนใจน้อยเนื่องจากการเข้าถึงของเจ้าหน้าที่ของรัฐและการสนับสนุนจากหน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชน

(3) ขาดบุคลากรที่มีความรู้ความสามารถมาให้คำแนะนำความรู้ให้กับสมาชิกกลุ่มอาชีพ

2) ข้อเสนอแนะ

(1) อยากรู้หน่วยงานขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน ช่วยสนับสนุนในเรื่องของงบประมาณ การขยายตลาด มีการก่อสร้างตลาดเพื่อวางจำหน่ายสินค้าให้กับประชาชนทั่วไปและนักท่องเที่ยว

(2) อยากรู้มีผู้เชี่ยวชาญ มาให้คำแนะนำความรู้ให้กับกลุ่มอาชีพ

(3) อยากรู้ให้มีการจัดการเผยแพร่ประชาสัมพันธ์ข้อมูลของสินค้าให้เป็นที่รู้จักกันอย่างแพร่หลาย

ส่วนคำถามเพื่อสัมภาษณ์ผู้บริหาร ประกอบด้วย นายกองค้การบริหารส่วนตำบล รองนายกองค้การบริหารส่วนตำบล เลขานุการองค้การบริหารส่วนตำบล ปลัดองค้การบริหารส่วนตำบล และรองปลัดองค้การบริหารส่วนตำบลนั้น ได้ข้อมูลจากคำถามต่าง ๆ เพื่อนำมาวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสัมภาษณ์ เพื่อใช้ในการศึกษาผลการบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่าขององค้การบริหารส่วนตำบลสามเรือน อำเภอ บางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ดังนี้

1) คำถามด้านการจัดการผลผลิต

(1) ท่านมีนโยบายในการส่งเสริมและพัฒนาอาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่าขององค้การบริหารส่วนตำบลสามเรือนอย่างไร ?

นายกองค้การบริหารส่วนตำบลสามเรือน สรุปรว่า ที่ผ่านมาองค้การบริหารส่วนตำบลสามเรือน ได้จัดให้มีการฝึกอบรมให้กับสมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชน เพื่อให้มีทักษะ และสูตรการผลิตใหม่ๆ จากผู้เชี่ยวชาญเพื่อที่จะได้ผลิตภัณฑตรงกับความต้องการของผู้บริโภค นอกจากนี้ยังจัดให้มีการเดินทางไปศึกษาดูงานของหน่วยงานอื่น เพื่อที่จะได้นำความรู้มาพัฒนาผลิตภัณฑของกลุ่ม และในปีที่ผ่านมาองค้การบริหารส่วนตำบลสามเรือนยังได้ตั้งงบประมาณเพื่อเป็นการส่งเสริมและพัฒนาอาชีพให้กับประชาชน โดยตั้งงบประมาณไว้ในแผนงานสร้างความเข้มแข็งของชุมชน งานส่งเสริมและสนับสนุนความเข้มแข็งชุมชน โครงการฝึกอบรมอาชีพแก่ชุมชน ตามแนวปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง จำนวน 50,000 บาท

รองนายกองค้การบริหารส่วนตำบลสามเรือน สรุปรว่า ได้มีการตั้งงบประมาณให้การสนับสนุนสมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีการฝึกอบรมและศึกษาดูงานเพื่อจะได้นำมาพัฒนาผลิตภัณฑของตน ควรขยายตลาดให้กว้างขึ้นในระดับจังหวัดและระดับประเทศ นอกจากนี้ควรมีการประชาสัมพันธ์ผลิตภัณฑผ่านทางเว็บไซต์ขององค้การบริหารส่วนตำบลสามเรือน ปรับปรุงบรรจุภัณฑให้มีสีสันสวยงาม เพื่อที่จะได้นำซื้อและมีอายุการเก็บไว้ได้นานๆ

เลขานุการองค้การบริหารส่วนตำบลสามเรือน สรุปรว่า ควรจัดให้มีการฝึกอบรมและออกไปดูงานเกี่ยวกับการจัดการผลผลิตที่ประสบความสำเร็จแล้วนำมาพัฒนาสมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนในพื้นที่องค้การบริหารส่วนตำบลสามเรือน

ปลัดองค้การบริหารส่วนตำบลสามเรือน ตอบคล้ายๆรองนายกองค้การบริหารส่วนตำบลสามเรือน สรุปรว่า ควรจัดให้มีการฝึกอบรมและศึกษาดูงานเพื่อเป็นการเพิ่มศักยภาพของสมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนและควรให้มีการสนับสนุนงบประมาณให้กับกลุ่มอาชีพวิสาหกิจชุมชน รวมถึงมีการพัฒนาบรรจุภัณฑให้มีสีสัน น่าซื้อและเก็บไว้ได้นานๆ

รองปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน สรุปว่า ให้มีการคิดค้น พัฒนา ผลผลิต ผลิตภัณฑ์ขึ้นมาใหม่ๆไม่หยุดนิ่ง ปรับปรุงให้สวยงามตรงตามความต้องการของผู้บริโภคให้ดูแล้วอยากซื้อไปเพื่อบริโภค

สรุป นโยบายในผลการบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่าขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน ของนายกองค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน รองนายกองค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน เลขานุการองค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน ปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน และรองปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน สรุปได้ดังนี้

- (1) จัดให้มีการฝึกอบรมให้กับสมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชน เพื่อให้มีทักษะและสูตรการผลิตใหม่ๆ
 - (2) พัฒนาผลิตภัณฑ์ของกลุ่มให้มีคุณภาพดีอยู่เสมอ
 - (3) มีการตั้งงบประมาณให้การสนับสนุนสมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชน
 - (4) ประชาสัมพันธ์ผลิตภัณฑ์ผ่านทางเว็บไซต์
 - (5) ปรับปรุงบรรจุภัณฑ์ให้มีสีสวยงาม
- 2) ท่านมีความเห็นในผลการบริหารจัดการผลผลิตเห็ดตับเต่าขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือนอย่างไร ?

นายกองค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน สรุปว่า ในปัจจุบันผลผลิตที่ได้จากสมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนจะนำไปจำหน่ายเป็นสินค้า OTOP บริเวณตลาดศาลาเอนกประสงค์ขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือนถนนโรจนะซึ่งเป็นเส้นทางผ่านพระนครศรีอยุธยา-วังน้อย และยังเป็นเส้นทางผ่านไปกรุงเทพมหานคร จำหน่ายให้กับคณะดูงานที่เข้ามาดูงานขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน เข้ารับการคัดสรรเพื่อจำหน่ายในงานของดีสี่ภาคที่กรมการพัฒนาชุมชนกระทรวงมหาดไทยจัดขึ้น ซึ่งที่ผ่านมาก็ได้ที่จัดงานของดีขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือนนอกจากนี้องค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน ยังจัดให้มีการก่อสร้างอาคารสำหรับจำหน่ายสินค้าของกลุ่มอาชีพขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน บริเวณศาลาเอนกประสงค์ของแต่ละหมู่บ้านเพื่อเป็นการสร้างรายได้ให้กับประชาชนอีกทางหนึ่งด้วย

รองนายกองค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน สรุปว่า ควรมีตลาดเพื่อจำหน่ายสินค้าและขยายตลาดไปยังจังหวัดใกล้เคียง เช่น ก่อสร้างอาคารสำหรับการจำหน่ายสินค้าของสมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน และขยายตลาดโดยการประชาสัมพันธ์จัดให้มีการศึกษาดูงาน

เลขานุการองค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน สรุปว่า ควรมีการบริหารจัดการตลาดจำหน่ายสินค้าให้อยู่ในแหล่งชุมชนไปมาซื้อขายได้สะดวกสบายตามแหล่งอุตสาหกรรมพื้นที่ต่าง ๆ ทั้งในเขตและนอกเขตองค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน

ปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน สรุปว่า ควรมีนโยบายในการผลิตสินค้าให้ได้ผลิตภัณฑ์ที่มีคุณภาพตรงตามความต้องการของผู้บริโภค ควรมีตลาดรับรองสินค้าทั้งในจังหวัดเดียวกันและจังหวัดอื่นทั่วประเทศ ซึ่งจะทำให้สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความยั่งยืนสินค้าได้รับการรับรองมาตรฐานสินค้า

รองปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน สรุปว่า จัดสร้างโครงหลังคาเอนกประสงค์ ให้เป็นจุดตั้งจำหน่ายให้ใหญ่รองรับผู้บริโภคได้อย่างสะดวกสบายหลากหลาย ไม่ร้อน ไม่โดนฝน สะอาด ปลอดภัยให้ได้มาตรฐานสินค้า

สรุปนโยบายในผลการบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่าสมาชิกกลุ่มอาชีพ ชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือนของนายก รองนายก เลขานุการ ปลัด และ รองปลัดขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน สรุปได้ดังนี้

- (1) จัดให้มีการนำสินค้าไปจำหน่ายเป็นสินค้า OTOP บริเวณตลาดศาลาเอนกประสงค์ ถนนโรจนะขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน
 - (2) เข้ารับการคัดสรรให้จำหน่ายในงานของดี สี่ภาค ที่กรมการพัฒนาชุมชน กระทรวงมหาดไทยจัดขึ้น
 - (3) ก่อสร้างอาคารสำหรับจำหน่ายสินค้าของสมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชน บริเวณศาลาเอนกประสงค์ของแต่ละหมู่บ้าน
 - (4) ขยายตลาดไปยังจังหวัดใกล้เคียงและต่างจังหวัดทั่วประเทศ
- 3) ท่านมีแนวทางในการพัฒนาคุณภาพสินค้าของสมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือนที่เป็นรูปธรรมอย่างไร ?

นายกองค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน สรุปว่า ในผลการบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่าที่ผ่านมา ก็พยายามที่จะนำวิทยากรผู้เชี่ยวชาญด้านอาหารมาบรรยายเพื่อพัฒนาคุณภาพสินค้าซึ่งจะเห็นได้ว่าในปัจจุบันนั้นได้มีการคัดค้านผลิตภัณฑ์ที่หลากหลายซึ่งจะเห็นได้ว่า องค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือนพยายามที่จะส่งเสริมและพัฒนาผลิตภัณฑ์ให้มีความหลากหลาย เพื่อที่จะได้ตรงกับความต้องการของลูกค้า นอกจากนี้ยังมีแนวทางที่จะพัฒนาผลิตภัณฑ์ของกลุ่มให้เป็นผลิตภัณฑ์เพื่อบำรุงสุขภาพ เช่น ผลิตภัณฑ์จากเห็ดตับเต่าซึ่งถือว่าเป็นสินค้าเกษตรกรรมของ องค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือนมาพัฒนาให้เป็นผลิตภัณฑ์เพื่อบำรุงสุขภาพ และนำผลิตภัณฑ์ของกลุ่มไปขอมาตรฐานและคุณภาพการผลิตจากหน่วยงานของรัฐ เช่น สำนักงานคณะกรรมการอาหารและยา (อ.ย.) สำนักงานมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม กระทรวงอุตสาหกรรม นำสินค้าไปคัดสรรให้ได้มาตรฐานสินค้า OTOP

รองนายกองค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน มีแนวความคิดในการพัฒนาคุณภาพสินค้า สรุปว่า ควรจัดให้มีวิทยากรผู้เชี่ยวชาญให้ความรู้ในการผลิตสินค้าที่มีคุณภาพ ในการผลิตสินค้าและผลิตภัณฑ์ของกลุ่มควรมีมาตรฐานและรับรองคุณภาพการผลิตจากหน่วยงานของรัฐ เช่น สำนักงานคณะกรรมการอาหารและยา (อ.ย.) สำนักงานมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม กระทรวงอุตสาหกรรม เครื่องหมายมาตรฐานผลิตภัณฑ์ในชุมชนและมาตรฐานสินค้า OTOP เพื่อเป็นประกันในเรื่องของคุณภาพผลิตภัณฑ์

เลขานุการองค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน สรุปว่า ให้มีการคัดค้านผลิตภัณฑ์ใหม่ๆ ขึ้นมาอยู่ตลอดเวลาโดยมีนักวิชาการที่เชี่ยวชาญเข้ามาอบรมพัฒนาสินค้าให้ทันต่อความต้องการของผู้บริโภคและตลาดในปัจจุบัน

ปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน มีแนวความคิดคล้ายกับรองนายกองค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน สรุปว่า ควรมีการส่งเสริมให้สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนได้

พัฒนาความรู้ ประสบการณ์ มีการพัฒนาและผลิตสินค้าที่เป็นเอกลักษณ์ของตนเองและเป็นที่ต้องการของตลาด นอกจากนี้ควรจัดให้มีการฝึกอบรมและศึกษาดูงานและขอความร่วมมือระหว่างหน่วยงาน ตรวจสอบคุณภาพสินค้าเพื่อให้สินค้ามีมาตรฐาน เช่น สำนักงานคณะกรรมการอาหารและยา (อ.ย.) สำนักงานมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม กระทรวงอุตสาหกรรมนำสินค้าไปคัดสรรให้ได้มาตรฐาน OTOP ต่อไป

รองปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน สรุปว่า ให้มีการฝึกอบรมส่งเสริมพัฒนาคุณภาพสินค้าโดยมีผู้ที่มีประสบการณ์ที่ประสบความสำเร็จเข้ามาแนะนำอย่างสม่ำเสมอให้เป็นที่รู้จักเป็นสินค้าแนะนำโดดเด่นประจำท้องถิ่นขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน

สรุปแนวทางในการพัฒนาคุณภาพสินค้าของสมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือนที่เป็นรูปธรรมของนายก รองนายก เลขานุการ ปลัด และรองปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน สรุปได้ดังนี้

- (1) จัดให้มีการฝึกอบรมโดยเชิญวิทยากรที่เชี่ยวชาญด้านอาหารมาบรรยายเพื่อพัฒนาคุณภาพสินค้าและจัดให้มีการศึกษาดูงาน
 - (2) พัฒนาผลิตภัณฑ์ของสมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนให้เป็นผลิตภัณฑ์เพื่อบำรุงร่างกาย
 - (3) นำผลิตภัณฑ์ของสมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนไปขอมาตรฐานและคุณภาพการผลิตจากหน่วยงานของรัฐ
 - (4) ส่งเสริมให้สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนได้พัฒนาความรู้ประสบการณ์มีการพัฒนาและผลิตสินค้าที่เป็นเอกลักษณ์ของตนเอง
- 4) ท่านมีการขยายการตลาดของสมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือนอย่างไร ?

นายกองค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน สรุปว่า ผลิตภัณฑ์ของสมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนในปัจจุบันก็เป็นที่รู้จักกันอย่างแพร่หลายโดยเฉพาะอย่างยิ่งเห็นได้ชัดซึ่งถือว่าเป็นต้นตำหรับและขึ้นชื่อ แนวนโยบายในอนาคตในการขยายตลาดนั้น ในปัจจุบันจะเห็นได้ว่าห้างใหญ่ๆ เข้ามายึดครอง เช่น แม็คโคร โลตัส บิ๊กซี ซึ่งมีอยู่ทั่วประเทศ และมีทั่วโลกเลยก็ว่าได้ ซึ่งถ้าหากว่าเราสามารถที่จะนำไปจำหน่ายในห้างเหล่านี้ได้ก็จะทำให้สินค้าเรามีความเป็นสากล และในปัจจุบันจะพบว่า การซื้อขายสินค้าสามารถที่จะจำหน่ายทางอินเทอร์เน็ต ซึ่งก็จะเป็นอีกช่องทางหนึ่งที่จะทำให้เราสามารถขยายตลาดสินค้าได้อย่างรวดเร็วและสามารถจำหน่ายได้ทั่วโลก

รองนายกองค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน สรุปว่า ควรติดต่อขอแสดงสินค้าตามศูนย์แสดงสินค้า OTOP ทั้งในระดับอำเภอ ระดับจังหวัดพระนครศรีอยุธยาเอง และจังหวัดอื่นๆ เพื่อแนะนำสินค้าและผลิตภัณฑ์ของสมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนอย่างต่อเนื่อง และเพื่อเป็นการขยายตลาดสินค้าของสมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนให้เป็นที่รู้จักอย่างแพร่หลาย และควรมีการประชาสัมพันธ์ผ่านสื่อต่างๆ ให้มากขึ้น โดยผ่านสื่ออิเล็กทรอนิกส์ขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือนและของจังหวัดพระนครศรีอยุธยา เป็นต้น

เลขานุการองค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน สรุปว่า ควรจัดให้มีงานเป็นประจำ ทุกๆ เดือนตลอดทั้งปี มีการโฆษณาทางสื่อต่าง ๆ อย่างกว้างขวาง นำผลิตภัณฑ์ที่มีอยู่ออกแสดงให้ เป็นที่แพร่หลายมากยิ่งขึ้นต่อไปให้มากขึ้น

ปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน สรุปว่า ควรเผยแพร่ผลิตภัณฑ์ของสมาชิกกลุ่ม อาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนและมีการซื้อ-ขาย ผ่านระบบออนไลน์ทางเว็บไซต์ มีการจัด สถานที่ให้กลุ่มได้มีที่วางจำหน่ายสินค้าประสานร้านค้านอกพื้นที่เป็นตัวแทนจำหน่ายสินค้า มีการ ประสานงานด้านต่างๆ มีการประชาสัมพันธ์ผ่านสื่อต่างๆ ให้มากขึ้น เช่น ทางอินเทอร์เน็ต วิทยุชุมชน ทางโทรทัศน์ การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยและการท่องเที่ยวของจังหวัดพระนครศรีอยุธยาอย่าง สม่าเสมอ

รองปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน สรุปว่า มีการประชาสัมพันธ์ทางสื่อต่างๆ ให้ทั่วถึง ตั้งแต่ระดับตำบล อำเภอ จังหวัดและระดับประเทศทางอินเทอร์เน็ต โทรทัศน์ การท่องเที่ยว แห่งประเทศไทยทางหนังสือพิมพ์และวารสารต่างๆ ให้เป็นประจำอยู่ตลอดเวลา

สรุปการขยายตลาดของสมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชน ของนายก รองนายก เลขานุการ ปลัด และรองปลัดขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน สรุปได้ดังนี้

- (1) การขยายการตลาดโดยการนำไปจำหน่ายตามห้างแม็คโคร โลตัส บิ๊กซี
- (2) แสดงสินค้าตามศูนย์แสดงสินค้า OTOP ทั้งในระดับอำเภอ ระดับจังหวัดเพื่อแนะนำ สินค้าและผลิตภัณฑ์ของสมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนอย่างต่อเนื่อง
- (3) ซื้อขายสินค้าผ่านทางระบบอินเทอร์เน็ต
- (4) มีการประชาสัมพันธ์ผ่านสื่อต่างๆ อย่างสม่ำเสมอตลอดเวลาเป็นประจำ
- (5) ประสานร้านค้านอกพื้นที่เป็นตัวแทนจำหน่าย
- (6) จัดให้มีสถานที่จำหน่ายสินค้าให้สะดวกสบาย สะอาด ปลอดภัย
- 5) ท่านมีแนวทางในการเพิ่มกลุ่มลูกค้าที่มาซื้อผลิตภัณฑ์ของสมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและ กลุ่มวิสาหกิจชุมชนขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือนอย่างไร ?

นายกองค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน สรุปว่า ในปัจจุบันระบบเทคโนโลยี สารสนเทศได้เข้ามาเป็นส่วนหนึ่งของการดำเนินชีวิต สามารถที่จะสื่อสารกันได้ทั่วโลกอย่างรวดเร็ว ซึ่งเราจะนำช่องทางนี้ในการเพิ่มกลุ่มลูกค้า และที่สำคัญก็คือในเรื่องของคุณภาพสินค้าจะต้องได้ มาตรฐานตรงกับความต้องการของลูกค้า

รองนายกองค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน สรุปว่า เราควรติดต่อขอแสดงสินค้าตาม ศูนย์แสดงสินค้า OTOP ทั้งในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา และจังหวัดอื่นๆ เพื่อแนะนำสินค้าและ ผลิตภัณฑ์อย่างต่อเนื่อง มีการประชาสัมพันธ์ผ่านสื่อต่างๆมากขึ้น และผ่านสื่ออิเล็กทรอนิกส์ของ องค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือนและของจังหวัดพระนครศรีอยุธยา เป็นต้น

เลขานุการองค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน สรุปว่า มีการประชาสัมพันธ์อย่าง สม่าเสมออยู่ตลอดเวลา นำสินค้าออกแสดงตามศูนย์สินค้าOTOP ที่มีการจัดอยู่ทั้งในจังหวัด พระนครศรีอยุธยาและจังหวัดอื่นๆทั่วประเทศ

ปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน สรุปว่า ควรมีการพัฒนาคุณภาพของสินค้าให้มีคุณภาพและได้มาตรฐานเมื่อส่งไปให้ลูกค้าแล้วจะได้ไม่ถูกส่งกลับ เพิ่มค่าตอบแทนให้กับตัวแทนจำหน่ายที่สามารถทำยอดขายได้เพิ่มมากขึ้น และให้ลูกค้าช่วยเป็นกระบอกเสียงในการเพิ่มกลุ่มลูกค้า

รองปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน สรุปว่า ให้มีการประชาสัมพันธ์ในหน่วยงานต่างๆปรับปรุงคุณภาพสินค้าให้เป็นที่ชื่นชอบแล้วเป็นลูกค้าประจำเป็นของฝากขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน อำเภอบางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ใครไปมาผ่านจะได้ซื้อไปฝากญาติมิตรสหาย มีสัญลักษณ์ติดให้เป็นที่รู้จักกันไปทั่ว

สรุปแนวทางในการเพิ่มกลุ่มลูกค้าที่มาซื้อผลิตภัณฑ์ของสมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน สรุปได้ดังนี้

- (1) ใช้ระบบเทคโนโลยีสารสนเทศ ในการเพิ่มกลุ่มลูกค้า
- (2) แสดงสินค้าตามศูนย์แสดงสินค้า OTOP ทั้งในจังหวัดพระนครศรีอยุธยาและจังหวัดอื่น ๆ
- (3) มีการพัฒนาคุณภาพของสินค้าให้มีคุณภาพและได้มาตรฐาน
- (4) เพิ่มค่าตอบแทนให้กับตัวแทนจำหน่ายที่สามารถทำยอดขายได้เพิ่มมากขึ้น
- (5) ให้ลูกค้าช่วยเป็นกระบอกเสียงในการเพิ่มกลุ่มลูกค้า
- (6) ท่านมีแนวทางในการเพิ่มประสิทธิภาพด้านผลผลิตของสมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือนอย่างไร ?

นายกองค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน สรุปว่า ในสังคมปัจจุบันนี้เรื่องสุขภาพเป็นเรื่องที่สำคัญ การผลิตสินค้าเพื่อนำไปบริโภคนั้น จะต้องคำนึงถึงเรื่องสุขภาพเป็นสิ่งสำคัญ เพราะฉะนั้นในการผลิตสินค้าของสมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนจะต้องให้ความสำคัญในเรื่องของการรับประทานแล้วมีประโยชน์ต่อสุขภาพหรือรับประทานแล้วบำรุงสุขภาพ ซึ่งที่ผ่านมาเราก็ได้เชิญวิทยากรเก่งๆมาบรรยายให้ความรู้แนะนำเทคนิคใหม่ๆมาพัฒนาผลิตภัณฑ์และยังได้นำสมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนไปศึกษาดูงานยังที่ต่างๆซึ่งในปีงบประมาณ 2558 องค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือนก็ได้ตั้งงบประมาณ เพื่อการนี้ไว้จำนวน 200,000 บาท ก็จะได้หาวิทยากรที่เก่งๆทางด้านการทำอาหารและการนำเทคนิคใหม่ๆมาพัฒนาผลิตภัณฑ์ของสมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชน

รองนายกองค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน สรุปว่า ควรจัดให้มีการฝึกอบรมและทักษะศึกษาดูงาน เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพของสมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชน และควรจัดให้มีวิทยากรที่มีความรู้ ความชำนาญมาแนะนำขั้นตอนและวิธีดำเนินงานของสมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนอย่างต่อเนื่อง เพื่อเป็นการพัฒนาผลิตภัณฑ์สินค้าให้ดีขึ้นต่อไป

เลขานุการองค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน สรุปว่า ให้มีการฝึกอบรม จากวิทยากรผู้เชี่ยวชาญเฉพาะมีประสบการณ์ประสบความสำเร็จมาแล้ว นำความรู้มาพัฒนาผลิตภัณฑ์ของสมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือนโดยมีการนำเทคโนโลยีใหม่ๆ เข้ามาใช้ให้ทันยุคทันสมัยต่อไป

ปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน สรุปว่า ควรให้การศึกษา และคำแนะนำให้กับสมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนเรื่องของการเพิ่มรายได้ ลดรายจ่าย มีการสนับสนุน

งบประมาณในการฝึกอบรมให้กับสมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนเพื่อพัฒนาผลิตภัณฑ์นอกจากนี้ยังต้องมีการส่งเสริมให้สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีการรวมกลุ่มโดยมีการแต่งตั้งคณะผู้บริหารกลุ่มและกำหนดระเบียบของกลุ่ม เพื่อจะได้ยึดถือเป็นกติกาในการดำเนินกิจการต่อไป

รองปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน สรุปว่า .ให้กลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีความรู้ความเข้าใจศึกษาเพิ่มเติมอยู่ตลอดเวลาเกี่ยวกับผลิตภัณฑ์นำมาพัฒนาให้ได้คุณภาพและมีประโยชน์ต่อสุขภาพในการนำมาบริโภคสะอาดถูกสุขลักษณะอนามัย บรรลุภัณฑ์ทันสมัย ดูดีน่าใช้ต่อไป

สรุปแนวทางในการเพิ่มประสิทธิภาพของสมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน สรุปได้ดังนี้

- (1) พัฒนาผลิตภัณฑ์ให้เป็นผลิตภัณฑ์บำรุงสุขภาพ
- (2) ให้มีการฝึกอบรมโดยเชิญวิทยากรมาบรรยายให้ความรู้แนะนำเทคนิคใหม่ๆ เพื่อพัฒนาผลิตภัณฑ์
- (3) จัดให้มีการเดินทางไปทัศนศึกษาดูงาน
- (4) ให้คำแนะนำสมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนในเรื่องของการเพิ่มรายได้ลดรายจ่าย
- (5) สนับสนุนงบประมาณให้กับสมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชน
- (6) ส่งเสริมให้สมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนมีการรวบรวมกลุ่มโดยมีการแต่งตั้งคณะผู้บริหารกลุ่ม และกำหนดระเบียบของกลุ่ม

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การศึกษาวิจัยเรื่องผลการบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่าขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน อำเภอบางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาระดับผลการบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่าขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน อำเภอบางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา เพื่อเปรียบเทียบผลการบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่าขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน อำเภอบางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคลและเพื่อศึกษาปัจจัยการบริหารจัดการขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน อำเภอบางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ที่มีความสัมพันธ์กับผลการบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่าขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน อำเภอบางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา

การศึกษาคั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพ ตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา คือ ผู้บริหารขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน อำเภอบางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา กลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน อำเภอบางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา จำนวน 359 คน จากประชากร 3,547 คน (ข้อมูล ณ วันที่ 15 เดือนพฤษภาคม พ.ศ. 2559) กำหนดกลุ่มตัวอย่าง โดยการสุ่มตัวอย่างแบบบังเอิญ เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล คือ แบบสอบถามที่มีค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ 0.95

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์โดยผู้วิจัยดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยโปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติแบ่งออกเป็น 4 ขั้นตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 วิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม โดยใช้ค่าร้อยละ(Percentage)

ตอนที่ 2 วิเคราะห์ข้อมูลตามวัตถุประสงค์ข้อที่ 1 ระดับผลการบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่าขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน อำเภอบางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา คือ คุณภาพของผลผลิต การคุ้มค่าในการลงทุน การเรียนรู้และนวัตกรรมและความพึงพอใจของผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย โดยใช้ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

ตอนที่ 3 วิเคราะห์ข้อมูลตามวัตถุประสงค์ข้อที่ 2 เปรียบเทียบผลการบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่าขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน อำเภอบางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา โดยจำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพ สถานภาพสมรส รายได้ต่อเดือน โดยใช้การทดสอบค่าสถิติ t การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One way ANOVA) ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.05

ตอนที่ 4 วิเคราะห์ข้อมูลตามวัตถุประสงค์ข้อที่ 3 หาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยการบริหารจัดการขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือนกับผลการบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่าขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน อำเภอบางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา โดยใช้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson Correlation Coefficient)

ผู้วิจัยได้นำมาสรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ ดังต่อไปนี้

5.1 สรุปผลการวิจัย

5.2 อภิปรายผล

5.3 ข้อเสนอแนะ

5.1 สรุปผลการวิจัย

ผู้วิจัย นำเสนอข้อสรุปผลการวิจัยตามวัตถุประสงค์ ดังนี้

5.1.1 ระดับผลการบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่าขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน อำเภอบางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา จากการศึกษาระดับผลการบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่าขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน อำเภอบางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ประกอบด้วย คุณภาพของผลผลิต ความคุ้มค่าในการลงทุน การเรียนรู้และนวัตกรรม ความพึงพอใจของผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย พบว่า ผลการบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่าขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน อำเภอบางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ในภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.54$) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านคุณภาพของผลผลิต ($\bar{X} = 4.64$) มีผลการบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่าขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน อำเภอบางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา มากกว่า ด้านความพึงพอใจของผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย ($\bar{X} = 4.52$) ด้านความคุ้มค่าในการลงทุน ($\bar{X} = 4.51$) ด้านการเรียนรู้และนวัตกรรม ($\bar{X} = 4.50$) ซึ่งสามารถสรุปผลการบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่าในรายด้านได้ดังนี้

ด้านที่ 1 ด้านคุณภาพของผลผลิต

พบว่า ผลการบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่าขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน อำเภอบางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ในภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.64$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงจากมากไปหาน้อย 3 ลำดับแรก คือ การกำหนดแผนการผลิตและแบ่งหน้าที่ตามผลผลิตปริมาณงานให้เหมาะสมกับความรู้ความสามารถและประสบการณ์ของสมาชิกกลุ่มอาชีพ ($\bar{X} = 4.67$) มีการแบ่งฝ่ายต่าง ๆ มีการกำหนดผู้รับผิดชอบการวางแผนการควบคุมตามนโยบายของกลุ่มในการจัดการผลผลิต เพื่อความรวดเร็วตามหน้าที่ของกลุ่มโดยไม่ซ้ำซ้อนหรือเกิดช่องว่าง ($\bar{X} = 4.63$) มีการกำหนดโครงสร้างด้านการจัดการผลผลิตบางกลุ่มอาชีพมีการแบ่งหน้าที่ฝ่ายต่าง ๆ สอดคล้องกับการปฏิบัติงานที่คำนึงถึงประโยชน์ให้เกิดแก่สมาชิก ($\bar{X} = 4.63$) ตามลำดับ

ด้านความพึงพอใจของผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย

พบว่า ผลการบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่าขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน อำเภอบางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ในภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.52$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงจากมากไปหาน้อย 5 ลำดับแรก คือ ประชาชนได้รับผลประโยชน์โดยตรง ($\bar{X} = 4.59$) จำนวนความสะดวกโครงการต่างๆที่กลุ่มตนเองได้ประโยชน์ ($\bar{X} = 4.53$) ได้รับการส่งเสริมอาชีพสร้างรายได้เพิ่ม ($\bar{X} = 4.50$) สนับสนุนกิจกรรมต่าง ๆ ของกลุ่มตัวเอง ($\bar{X} = 4.49$) เรียกร้องให้แก้ไขปัญหารื่องต่าง ๆ ตามที่ต้องการ ($\bar{X} = 4.49$) ตามลำดับ

ด้านความคุ้มค่าในการลงทุน

พบว่าผลการบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่าขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน อำเภอบางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ในภาพรวมอยู่ในระดับ ($\bar{X} = 4.51$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงจากมากไปหาน้อย 5 ลำดับแรก คือ องค์การบริหารส่วนตำบล มีการเสนอแผนงานโครงการเกี่ยวกับการส่งเสริมอาชีพจากกลุ่มอาชีพหรือประชาชนในพื้นที่ ($\bar{X} = 4.56$) องค์การบริหารส่วนตำบล มีการติดตามประเมินผล การพัฒนาอาชีพโดยผู้นำในการบริหารจัดการในชุมชน ($\bar{X} = 4.56$) องค์การบริหารส่วนตำบลมีการสนับสนุน/ช่วยเหลือจากผู้นำชุมชนหรือองค์การเอกชนในการดำเนินงานหรือกิจกรรมของกลุ่มอาชีพภายในชุมชน ($\bar{X} = 4.50$) องค์การบริหารส่วนตำบลมีการรวมกลุ่มอาชีพที่เข้มแข็งและดำเนินงาน/กิจกรรมของกลุ่มอย่างต่อเนื่องในชุมชน ($\bar{X} = 4.48$) องค์การบริหารส่วนตำบล มีการจัดเก็บรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับกลุ่มอาชีพอย่างเป็นระบบ ($\bar{X} = 4.45$) ตามลำดับ

ด้านการเรียนรู้และนวัตกรรม

พบว่า ผลการบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่าขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน อำเภอบางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ในภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.50$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงจากมากไปหาน้อย 5 ลำดับแรก คือ องค์การบริหารส่วนตำบล มีการนำเครื่องมือและเทคโนโลยีมาใช้ในการปฏิบัติงานด้านการส่งเสริมอาชีพแก่ประชาชน ($\bar{X} = 4.53$) องค์การบริหารส่วนตำบล มีการจัดอบรมด้านอาชีพเพื่อเพิ่มทักษะความรู้ความสามารถให้ประชาชนพึ่งตนเองได้ ($\bar{X} = 4.52$) องค์การบริหารส่วนตำบล มีการจัดกิจกรรมและโครงการด้านการส่งเสริมอาชีพร่วมกับหน่วยงานภายนอก ($\bar{X} = 4.49$) องค์การบริหารส่วนตำบล มีการบริหารจัดการภูมิปัญญาท้องถิ่นอย่างเป็นระบบ ($\bar{X} = 4.49$) องค์การบริหารส่วนตำบล มีการพัฒนาปรับปรุงองค์กรให้เป็นศูนย์กลางแห่งการเรียนรู้ความสามารถให้ประชาชนพึ่งตนเองได้ ($\bar{X} = 4.48$) ตามลำดับ

5.1.2 เปรียบเทียบผลการบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่าขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน อำเภอบางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา โดยจำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพ สถานภาพสมรส รายได้ต่อเดือน

จากการศึกษาเปรียบเทียบผลการบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่าขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน อำเภอบางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา โดยจำแนกตาม เพศ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพ สถานภาพสมรส รายได้ต่อเดือน พบว่า ประชาชนที่อาศัยอยู่ในพื้นที่ขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน อำเภอบางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ที่มี เพศ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพ สถานภาพสมรส รายได้ต่อเดือน ต่างกันมีผลการบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่าขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน อำเภอบางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ในภาพรวมและรายด้านไม่แตกต่างกัน

5.1.3 ปัจจัยการบริหารจัดการขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือนที่มีความสัมพันธ์กับผลการบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่าขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน อำเภอบางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา

จากการศึกษาปัจจัยการบริหารจัดการขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือนที่มีความสัมพันธ์กับผลการบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่าขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน อำเภอบางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา พบว่า ปัจจัยการบริหารจัดการขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือนที่มีความสัมพันธ์กับผลการบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่าขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน อำเภอบางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ประกอบด้วย การวางแผนโครงสร้างกลุ่มเกษตรกรและกลุ่มอาชีพชุมชน การจัดโครงสร้าง การจัดคน การจัดการกลุ่มเกษตรกรและอาชีพในชุมชน การประสานงาน การรายงาน การจัดการงบประมาณ โดยในภาพรวมมีความสัมพันธ์กันทางบวกในระดับน้อย ($r = .212$) ในทิศทางเดียวกัน เมื่อแยกเป็นรายข้อพบว่า ด้านการวางแผนโครงสร้างกลุ่มเกษตรกรและอาชีพในชุมชนอยู่ในระดับมากที่สุด ด้านการจัดโครงสร้างอยู่ในระดับมากที่สุด ด้านการจัดคนอยู่ในระดับมากที่สุด ด้านการจัดการกลุ่มเกษตรกรและอาชีพในชุมชนอยู่ในระดับมากที่สุด ด้านการประสานงานอยู่ในระดับมากที่สุด ด้านการรายงานอยู่ในระดับมากที่สุด ด้านการจัดการงบประมาณอยู่ในระดับมากที่สุด

5.2 อภิปรายผล

จากผลการวิจัยผลการบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่าขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน อำเภอบางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา มีประเด็นที่น่าสนใจและนำมาอภิปรายผล ดังนี้

จากวัตถุประสงค์ข้อที่ 1 เพื่อศึกษาระดับผลการบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่าขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน อำเภอบางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา พบว่า ระดับผลการบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่าขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน อำเภอบางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ประกอบด้วย คุณภาพของผลผลิต ความคุ้มค่าในการลงทุน การเรียนรู้และนวัตกรรม ความพึงพอใจของผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย ในภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านคุณภาพของผลผลิตมีผลการบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่าขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน อำเภอบางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา มากกว่าด้านความคุ้มค่าในการลงทุน ด้านการเรียนรู้และนวัตกรรม ด้านความพึงพอใจของผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย ซึ่งสามารถอธิบายรายละเอียด ได้ดังนี้

ด้านที่ 1 คุณภาพของผลผลิต

พบว่า ผลการบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่าขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน อำเภอบางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ด้านคุณภาพผลผลิตในภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดเรียงจากมากไปหาน้อย 3 ลำดับแรก คือ การกำหนดแผนการผลิตและแบ่งหน้าที่ตามผลผลิตปริมาณงานให้เหมาะสมกับความรู้ความสามารถและประสบการณ์ของสมาชิกกลุ่มอาชีพ มีการกำหนดโครงสร้างด้านการจัดการผลผลิตบางกลุ่มอาชีพที่มีการแบ่งหน้าที่ฝ่ายต่างๆสอดคล้องกับการปฏิบัติงานที่ค้ำประกันถึงประโยชน์ให้เกิดแก่สมาชิก มีการแบ่งฝ่ายต่าง ๆ มีการกำหนดผู้รับผิดชอบการวางแผน การควบคุมตามนโยบายของกลุ่มในการจัดการผลผลิต เพื่อความรวดเร็วตามหน้าที่ของกลุ่มโดยไม่ซ้ำซ้อนหรือเกิดช่องว่าง

ด้านที่ 2 ความพึงพอใจของผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย

พบว่า ผลการบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่าขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน อำเภอบางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ด้านความพึงพอใจของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียในภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อมีค่าเฉลี่ยสูงสุดเรียงจากมากไปหาน้อย 5 ลำดับแรก คือ ประชาชนได้รับผลประโยชน์โดยตรง จำนวนความสะดวกโครงการต่างๆที่กลุ่มตนเองได้ประโยชน์ ได้รับการส่งเสริมอาชีพสร้างรายได้เพิ่ม สนับสนุนกิจกรรมต่าง ๆ ของกลุ่มตัวเอง เรียกร้องให้แก้ไขปัญหาเรื่องต่างๆตามที่ต้องการ ตามลำดับ

ด้านที่ 3 ความคุ้มค่าในการลงทุน

พบว่า ผลการบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่าขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน อำเภอบางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ด้านความคุ้มค่าในการลงทุนในภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดเรียงจากมากไปหาน้อย 5 ลำดับแรก คือ องค์การบริหารส่วนตำบลมีการเสนอแผนงานโครงการเกี่ยวกับการส่งเสริมอาชีพจากกลุ่มอาชีพหรือประชาชนในพื้นที่ องค์การบริหารส่วนตำบล มีการติดตามประเมินผล การพัฒนาอาชีพโดยผู้นำในการบริหารจัดการในชุมชน องค์การบริหารส่วนตำบลมีการสนับสนุน/ช่วยเหลือจากผู้นำชุมชนหรือองค์การเอกชนในการดำเนินงานหรือกิจกรรมของกลุ่มอาชีพภายในชุมชน องค์การบริหารส่วนตำบลมีการรวมกลุ่มอาชีพที่เข้มแข็งและดำเนินงาน/กิจกรรมของกลุ่มอย่างต่อเนื่องในชุมชน องค์การบริหารส่วนตำบล มีการจัดเก็บรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับกลุ่มอาชีพอย่างเป็นระบบ ตามลำดับ

ด้านที่ 4 การเรียนรู้และนวัตกรรม

พบว่า ผลการบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่าขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน อำเภอบางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ด้านการเรียนรู้และนวัตกรรมในภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อมีค่าเฉลี่ยสูงสุดเรียงจากมากไปหาน้อย 5 อันดับแรก คือ องค์การบริหารส่วนตำบล มีการนำเครื่องมือและเทคโนโลยีมาใช้ในการปฏิบัติงานด้านการส่งเสริมอาชีพแก่ประชาชน องค์การบริหารส่วนตำบล มีการจัดอบรมด้านอาชีพเพื่อเพิ่มทักษะความรู้ความสามารถให้ประชาชนพึ่งตนเองได้ องค์การบริหารส่วนตำบล มีการจัดกิจกรรมและโครงการด้านการส่งเสริมอาชีพร่วมกับหน่วยงานภายนอก องค์การบริหารส่วนตำบล มีการบริหารจัดการภูมิปัญญาท้องถิ่นอย่างเป็นระบบ องค์การบริหารส่วนตำบล มีการพัฒนาปรับปรุงองค์กรให้เป็นศูนย์กลางแห่งการเรียนรู้ความสามารถให้ประชาชนพึ่งตนเองได้ ตามลำดับ

จากวัตถุประสงค์ข้อที่ 2 เพื่อเปรียบเทียบผลการบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่าขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน อำเภอบางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพ สถานภาพสมรส รายได้ต่อเดือน

พบว่า ผลการบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่าขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน อำเภอบางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพ สถานภาพสมรส รายได้ต่อเดือน ที่แตกต่างกันไม่มีผลต่อผลการบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่าขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน อำเภอบางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา

จากวัตถุประสงค์ข้อที่ 3 เพื่อหาปัจจัยการบริหารจัดการขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน ที่มีความสัมพันธ์กับผลการบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่าขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน อำเภอบางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา

ปัจจัยการบริหารจัดการขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน ประกอบด้วย การวางแผนโครงสร้างกลุ่มเกษตรกรกรรมและกลุ่มอาชีพในชุมชน การจัดโครงสร้าง การจัดคน การจัดการกลุ่มเกษตรกรกรรมและอาชีพในชุมชน การประสานงาน การรายงาน การจัดการงบประมาณ มีความสัมพันธ์กับผลการบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่าขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน อำเภอบางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ผลการทดสอบสมมติฐาน พบว่า ปัจจัยการบริหารจัดการขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน ประกอบด้วย การวางแผนโครงสร้างกลุ่มเกษตรกรกรรมและกลุ่มอาชีพในชุมชน การจัดโครงสร้าง การจัดคน การจัดการกลุ่มเกษตรกรกรรมและอาชีพในชุมชน การประสานงาน การรายงาน การจัดการงบประมาณ มีความสัมพันธ์ทางบวกในระดับมากที่สุด ต่อผลการบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่าขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน อำเภอบางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

5.3 ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัยเกี่ยวกับผลการบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่าขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน อำเภอบางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา พบว่า ผลการบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่าอยู่ในระดับมากที่สุด ดังนั้นควรดำเนินการปรับปรุงและพัฒนาส่งเสริมในด้านต่างๆ ดังนี้

1. ด้านการบริหารจัดการควรดำเนินการจัดการส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่าในพื้นที่ขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน โดยให้มีการบริหารจัดการในพื้นที่โดยให้ประชาชนมีส่วนร่วมและเจ้าหน้าที่ควรมีการให้ความรู้ทางด้านต่างๆแก่กลุ่มอาชีพในชุมชน
2. ให้หน่วยงานขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน นำข้อเสนอแนะและความต้องการของกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนในพื้นที่มาพัฒนาและปรับปรุงการบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่าให้ดีขึ้น
3. ควรมีการจัดฝึกอบรมในด้านต่าง ๆ เจ้าหน้าที่หรือบุคลากรภายในขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน
4. ควรมีการปรับปรุงเส้นทางในการเดินทางไปบริเวณพื้นที่ขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือนให้มีความสะดวกมากยิ่งขึ้น
5. ควรมาการจัดทำข้อมูลสถานที่ขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือนทางอิเล็กทรอนิกส์เป็นสิ่งดึงดูดให้เกิดความน่าสนใจในการมาดูงานผลผลิตเห็ดตับเต่าขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน

ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยครั้งต่อไป

1. ในการวิจัยครั้งต่อไปควรมีการศึกษาความสำเร็จของผลการบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่าขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน อำเภอบางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา อย่างต่อเนื่องเพื่อนทราบถึงปัญหาในผลการบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่าเพื่อจะไปเป็นแนวทางให้กับผู้ผลิตเห็ดตับเต่าอื่นๆ ญต่อไป

2. ควรมีการศึกษาเกี่ยวกับความพึงพอใจของกลุ่มอาชีพชุมชนและวิสาหกิจชุมชนที่มีผลต่อผลการบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่าเพื่อนำข้อมูลไปพัฒนาส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่าอย่างยั่งยืนต่อไป

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กุลธน ธนาพงศธร. (2537). **ประโยชน์และการบริหาร**. นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.
- เกษม พิพัฒน์ปัญญานุกูล. (2541). **การควบคุมคุณภาพ**. พิมพ์ครั้งที่ 9. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ประกอบเมโทร.
- คณะกรรมการพัฒนาระบบราชการ. (2546). **เงื่อนไขการปฏิบัติตามพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี พ.ศ. 2546**. กรุงเทพฯ: ม.ป.ท. ชมพูนุช คอตเตอร์, Kotter. (1999). **What Leaders Really Do**. Boston: Harvard Business School.
- ชาญชัย อาจินสมาจาร. (2539). **การบริหารอย่างไรให้ได้ผลดี**. กรุงเทพฯ: มิตรสยาม.
- ชมภูนุช กาศสกุล (2546). **ความพึงพอใจของประชาชนที่มีต่อองค์การบริหารส่วนตำบลป่าแดดอำเภอ เชียงใหม่ จังหวัด เชียงใหม่**. การค้นคว้าแบบอิสระรัฐศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชารัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ชวลิต หมื่นขุน. (2535). **อิทธิพลของภาวะผู้นำของคณบดีที่มีต่อประสิทธิผลของการบริหารงานวิชาการในสถาบันอุดมศึกษาเอกชน**. วิทยานิพนธ์รัฐประศาสนศาสตรดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์
- ชิต นิลพานิช และกุลธน ธนาพงศธร. (2532). **การมีส่วนร่วมของประชาชนในการพัฒนาชนบท. ในเอกสารการสอบชุดวิชาความรู้ทั่วไปสำหรับการพัฒนาระดับตำบล หมู่บ้าน**. พิมพ์ครั้งที่ 3 นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.
- ชูศักดิ์ เทียงตรง. (2520). **การบริหารการปกครองท้องถิ่น**. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ไตรรัตน์ โภคพลากรณ์. (2532). **การบริหารโครงการ.เอกสารการสอนชุดวิชานโยบายสาธารณะและการวางแผน หน่วยที่ 8-15**. พิมพ์ครั้งที่ 4. นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.
- ติน ปรัชญพฤทธิ. (2535). **ศัพท์รัฐประศาสนศาสตร์**. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ทิพาวดี เมฆสุวรรณค์. (2538). **การส่งเสริมประสิทธิภาพในระบบราชการ**. กรุงเทพฯ: สำนักงานก.พ.
- ธีรพล พิริยคุณธร. (2550). **การมีส่วนร่วมของสมาชิกกองทุนในการบริหารจัดการ กองทุนหมู่บ้าน: กรณีศึกษาชุมชนบ้านจัดสรร อำเภอสามเงา จังหวัดตาก**. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชารัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- ธงชัย สันติวงษ์. (2532). **ประสิทธิภาพสมาคมวารสารศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์**.
- นิรันดร์ จงวุฒิเวศย์. (2527). **การมีส่วนร่วมของประชาชนในการพัฒนา**. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยมหิดล.

- นวพร แสงหนุ่ม. (2544). **ประสิทธิผลในการดำเนินงานองค์การบริหารส่วนตำบลในจังหวัดเชียงใหม่**. วิทยานิพนธ์รัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชารัฐศาสตรศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- บรรยงค์ โตจินดา. (2545). **องค์การและการจัดการ**. กรุงเทพฯ: รวมสาสน์.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2543). **การวิจัยเบื้องต้น**. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาสน์.
- ประมวล รุจนเสรี. (2542). **การบริหาร-การจัดการที่ดี (Good Governance)**. กรุงเทพฯ: อสารักษ์ดินแดน.
- ประเวศ ยอดยิ่ง. (2542). **ระบบบริหารคุณภาพ ISO 9000**. กรุงเทพฯ: ซีเอ็ดยูเคชั่นจำกัด (มหาชน).
ฝ่ายบริหารวิชาการ: ม.ป.ท. สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ.
(2546). **ยุทธศาสตร์การแก้ไขปัญหาความยากจน ในช่วงแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 9**. กรุงเทพฯ: บพิตรการพิมพ์
- พิบูล ทีปะปาล. (2545). **หลักการตลาด : ยุคใหม่ศตวรรษที่ 21**. กรุงเทพฯ: มิตรสัมพันธ์กราฟฟิค.
- พิชญ จงสถิตวัฒนา. (2542). **การบริหารการตลาดการวิเคราะห์กลยุทธ์และการตัดสินใจ**. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- เพ็ญศรี รัตนะ. (2536). **การมีส่วนร่วมของประชาชนในงานพัฒนาสิ่งแวดล้อมของกรมการพัฒนาชุมชน ศึกษาเฉพาะกรณีศึกษาจังหวัดอุบลราชธานี**.
วิทยานิพนธ์บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยมหิดล.
- พูลพร แสงบางปลา. (2539). **การบริหารคุณภาพยุคโลกาภิวัตน์**. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ไพศาล หวังพานิช. (2543). **การวัดและประเมินผลระดับอุดมศึกษา**. กรุงเทพฯ: ทบวงมหาวิทยาลัย.
- พอลสตาคี Paul Starkey. 1997. **Networking for Development**. London: International Forum for Rural Transport and Development.
- ภรณ์ กীরติบุตร. (2529). **พัฒนาประสิทธิผลขององค์กร**. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- ยศ สันตสมบัติ. (2542). **ความหลากหลายทางชีวภาพและภูมิปัญญาท้องถิ่นเพื่อการพัฒนาอย่างยั่งยืน**. เชียงใหม่: นนทบุรี.
- ยุพาพร รุปงาม. (2545). **การมีส่วนร่วมของข้าราชการสำนักงานงบประมาณในการปฏิรูประบบราชการ**. ภาคนิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการทั่วไป สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.
- รุ่ง แก้วแดง และชัยณรงค์ สุวรรณสาร. (2536). **แนวคิดเกี่ยวกับประสิทธิผลและประสิทธิภาพองค์กร แนวการศึกษาชุดวิชาทฤษฎีและแนวทางปฏิบัติในการบริหารการศึกษา หน่วยที่ 11**. นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.

- เรืองวิทย์ เกษสุวรรณ. (2545). **การจัดการคุณภาพ การประกันคุณภาพ**. กรุงเทพฯ: บพิธการพิมพ์.
รัฐธรรมนุญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช.
- วีระ ไชยธรรม. (2536). “แนวคิดในการเพิ่มผลผลิตและการเพิ่มประสิทธิภาพ”. วารสาร
ข้าราชการ. 38 (มีนาคม-เมษายน 2536), 35-38.
- ศิริชัย กาญจนวาสี. (2537). **ทฤษฎีการประเมิน**. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย.
- ศิริวรรณ เสรีรัตน์ และคนอื่นๆ. (2545). **องค์การและการจัดการ**. กรุงเทพฯ: ธรรมสาร.
- ศิวฤทธิ์ พงศกรรังศิลป์. (2545). **ธุรกิจชุมชน**. กรุงเทพฯ: ศักยภาพของภูมิปัญญาท้องถิ่น
สถานบริการวิชาการชุมชน. (2545). **เอกสารสรุปผลการดำเนินงานและการติดตามประเมินผล
โครงการฝึกอบรมอาชีพอิสระ และพัฒนาคุณภาพชีวิตประชาชนชนบทภาคใต้**.
- เสรี วงษ์มณฑา. (2542). **กลยุทธ์การตลาด การวางแผนการตลาด**. กรุงเทพฯ: ธีระฟิล์มและ
ไซเท็กซ์.
- สุดจิต นิमितกุล. (2543). **กระทรวงมหาดไทยกับการบริหารจัดการที่ดี**. กรุงเทพฯ: บพิธการพิมพ์.
- สุพรรณิ อัครศิริเลิศ และกุศล ฐินะกุล. (2545). **การพัฒนากลุ่มลูกค้าให้มีความสามารถ
ในการผลิตและการดำเนินธุรกิจ**. กรุงเทพฯ: การดี.
- สุรัสวดี ราชกุลชัย. (2543). **การวางแผนและการควบคุมทางการบริหาร**. พิมพ์ครั้งที่ 2.
กรุงเทพฯ: จามจุรี.
- สุนันทา ทวีผล. (2550). **ความพึงพอใจของประชาชนที่มีต่อการให้บริการด้านให้คำปรึกษา
แนะนำปัญหาด้านกฎหมายของสำนักงานอัยการพิเศษฝ่ายช่วยเหลือทางกฎหมาย 3
(สคช.). ปัญหาพิเศษรัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารทั่วไป
วิทยาลัยการบริหารรัฐกิจ มหาวิทยาลัยบูรพา**.
- สมหวัง พิธิยานุวัฒน์ . (2535). **วิธีการประเมินทางการศึกษา**. กรุงเทพฯ:
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สมคิด พรหมจ้อย. (2542). **เทคนิคการประเมินโครงการ**. นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัย
ธรรมมาธิราช.
- อकिनรพีพัฒน์. (2527). **การมีส่วนร่วมของชุมชนในการพัฒนาชนบทในสภาพสังคมและ
วัฒนธรรมไทย**. กรุงเทพฯ: ศักดิ์โสภะ.
- อรุณ รักธรรม. (2532). **การพัฒนาองค์กร แนวคิดและการประยุกต์ใช้ระบบสังคม**. กรุงเทพฯ:
สำนักงานเลขาธิการคณะรัฐมนตรี.

- เฮาส์. (House, 1996). แห่งมหาวิทยาลัยเพนซิลเวเนีย (House, Delbecq and Taris, 1998 อ้างถึงใน Hartog and Koopman, 2001: 173)
- Bartol, K.M. & Martin D. C. (1991). **Management**. New York: McGraw - Hill, Inc.
- Burke, A. (1999). **Communication and development: A practical guide**. London: Development Division Department for International Development.
- Certo, Samuel C. (2000). **การจัดการสมัยใหม่ Modern management** (พจน์ีน นทศักดิ์ และพะพะพันธ์ ปงเมือง, แปล). กรุงเทพฯ: เพียรสัน เอ็ดดูเคชั่น อินโดไชนา.
- Fitzgerald, M. R., & Durant, R.F. (1980). Citizen Evaluation and Urban Management: Service Delivery in an Era of protest. **Public Administration Review**. 40(6), 115.
- Horton, Paul B. & C. Chester. Hunt L. (1976). **Sociology**. New York: McGraw-Hill Book.
- Hugo, Munsterberg, B.J. & Anthony P. William. **Organization Theory**. Boston: Allyn and Bacon, 1979.
- Kast, F.E. & Rosenzweig. J.E. (1995). **Organization and Management**. New York: McGraw - Hill Book.
- Kotter, J.P. (1999). **“On what leaders, really do”**. Harvard Business Review Book. Boston : Harvard Business School Press.
- Lamb, C. W., Hair, J. F., & McDaniel, C. (2000). **Marketing**. United States: South – Western College Publishing.
- Millet, J. D. (1954). **Management in the Public Service: the Quest for Effective Performance**. New York: McGraw-Hill Book Company.
- O’Donnell & Wehrich. 1986. **Essentials of management**. 4th ed. New York: McGraw-Hill.
- Paul, Starkey . (1997). **Networking for development**. IFRTD (The International Forum for Rural Transport and Development).
- Peters, Thomas J. & Waterman, Robert H. Jr. (1968). **In Search of Excellence (6nd ed)**. London: Profile Book.
- Peterson, E. & Plowman, G. E. (1953). **Business Organization and Management**. (3rd ed.). Ill:Irwin.
- Schwartz, Lita Linzer. (1980). **“Criteria for Effective University Teaching”**. Improving.
- Simon, Herbert A. 1960. **Administrative Behavior**. New York : The McMillen Company.
- Stoner & Freeman. **Beginning Leadership Massachusetts:Allyn and Bacon, 1992**

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก
แบบสอบถามการวิจัย

แบบสอบถาม

เรื่อง ผลการบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่าขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน
อำเภอบางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา

คำชี้แจง โปรดกาเครื่องหมายลงใน ✓ หน้าช่องที่ตรงกับข้อมูลความเป็นจริงของท่าน

แบบสอบถามที่ได้จะนำมาเป็นแนวทางในการพัฒนา แก้ไขและดำเนินการ เพื่อเป็นผลการบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่าขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน อำเภอบางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา โดยมีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อศึกษาสภาพผลการบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่าขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน อำเภอบางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา 2) เพื่อเปรียบเทียบผลการบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่าขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน อำเภอบางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา 3) เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างผลการบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพกับปัจจัยการบริหารจัดการผู้ผลิตเห็ดตับเต่าขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน อำเภอบางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา

ผู้วิจัยจึงขอความร่วมมือจากท่าน โปรดตอบคำถามตามความจริงทุกข้อ ซึ่งข้อมูลที่ได้รับจะเป็นประโยชน์และมีคุณค่าอย่างยิ่งต่องานวิจัยครั้งนี้ และคำตอบของท่านจะถือเป็นความลับ ไม่มีผลกระทบต่อนานใดต่องานวิจัยในครั้งนี้ แบบสอบถามนี้ แบ่งออกเป็น 4 ตอน ประกอบด้วย

ตอนที่ 1 แบบสอบถามปัจจัยส่วนบุคคล

ตอนที่ 2 แบบสอบถามปัจจัยการบริหารจัดการ

ตอนที่ 3 แบบสอบถามผลการบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่าขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน อำเภอบางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา

ตอนที่ 4 ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะ

ขอขอบพระคุณทุกท่านที่ได้ให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถามนี้

นายชัยวัฒน์ อัครปัญญา

นักศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาวิชาวิทยาศาสตร์

สาขาวิชาวิทยาศาสตร์

มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์

แบบสอบถาม

เรื่อง ผลการบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่าขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน
อำเภอบางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา

ตอนที่ 1 แบบสอบถามสภาพทั่วไปเกี่ยวกับสถานภาพส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย (✓) ใน หน้าข้อความหรือเติมข้อความในช่องว่างให้ตรงกับ
ข้อเท็จจริงที่เกี่ยวกับตัวท่านมากที่สุด

1. เพศ

1. ชาย 2. หญิง

2. อายุ

1. น้อยกว่า 30 ปี 2. 30-39 ปี
 3. 40-49 ปี 4. 50 ปีขึ้นไป

3. ระดับการศึกษา

1. มัธยมศึกษาหรือต่ำกว่า 2. อนุปริญญาหรือเทียบเท่า
 3. ปริญญาตรี 4. สูงกว่าปริญญาตรี

4. อาชีพ

1. รับราชการ 2. รับจ้าง
 3. ค้าขาย/ธุรกิจ 4. อื่นๆ

5. สถานภาพสมรส

☐ 1. โสด	☐ 2. สมรส
☐ 3. หม้าย	☐ 4. หย่าร้าง/แยกกันอยู่

6. รายได้ต่อเดือน

☐ 1. ต่ำกว่า 10,000 บาท	☐ 2. 10,000-29,999 บาท
☐ 3. 30,000-49,999 บาท	☐ 4. 50,000 บาทขึ้นไป

ตอนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยการบริหารจัดการ

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย (✓) ลงในช่องที่ตรงกับความคิดเห็นหรือความรู้สึกของท่านมากที่สุด โดยในแต่ละข้อท่านสามารถเลือกระดับได้เพียง 1 ช่อง เท่านั้น กำหนดให้มี 5 ระดับ ดังนี้

เห็นด้วยมากที่สุด	กำหนดให้	5	คะแนน
เห็นด้วยมาก	กำหนดให้	4	คะแนน
เห็นด้วยปานกลาง	กำหนดให้	3	คะแนน
เห็นด้วยน้อย	กำหนดให้	2	คะแนน
เห็นด้วยน้อยที่สุด	กำหนดให้	1	คะแนน

คำถาม	ระดับความคิดเห็น				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1. ด้านการวางแผนโครงสร้างกลุ่มเกษตรกรและกลุ่มอาชีพในชุมชน					
1.1 องค์การบริหารส่วนตำบลมีการวางแผนโครงการ กิจกรรมการส่งเสริมอาชีพ					
1.2 องค์การบริหารส่วนตำบลมีการดำเนินการตามแผนที่กำหนด					
1.3 องค์การบริหารส่วนตำบล มีการวิเคราะห์จุดแข็ง จุดอ่อน ปัญหาอุปสรรค และโอกาสของท้องถิ่น					
1.4 องค์การบริหารส่วนตำบลมีหลักเกณฑ์การให้ความช่วยเหลือสนับสนุนด้านการส่งเสริมอาชีพ					
1.5 องค์การบริหารส่วนตำบลมีการส่งเสริมให้มีการนำทรัพยากรของท้องถิ่นมาใช้อย่างมีเหตุผลและเกิดประโยชน์สูงสุดและคุ้มค่า					
2. ด้านการจัดโครงสร้าง					
2.1 ผู้บริหารมีการสร้างความร่วมมือในทุกภาคส่วนที่ส่งเสริมและพัฒนาในพื้นที่					
2.2 องค์การบริหารส่วนตำบลมีการสร้างค่านิยม การพัฒนาอาชีพที่ยึดประชาชนเป็นศูนย์กลาง					

คำถาม	ระดับความคิดเห็น				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
2.3 องค์การบริหารส่วนตำบลมีการจัดลำดับความสำคัญแผนยุทธศาสตร์การส่งเสริมอาชีพที่สอดคล้องกับกลุ่มเป้าหมายพื้นที่ระยะเวลาและงบประมาณ					
2.4 องค์การบริหารส่วนตำบลมีแผนงานโครงการที่มีผลต่อการเปลี่ยนแปลงและการพัฒนาอาชีพของประชาชน					
2.5 องค์การบริหารส่วนตำบลมีการวางแผนประชาสัมพันธ์แผนปฏิบัติการและแนวทางการดำเนินงานด้านการส่งเสริมอาชีพให้เจ้าหน้าที่ หน่วยงานที่เกี่ยวข้องและประชาชนเป้าหมายทราบ					
3. ด้านการจัดคน					
3.1 องค์การบริหารส่วนตำบลได้มีการคัดเลือกและบรรจุคนเข้าทำงานอย่างเหมาะสม					
3.2 องค์การบริหารส่วนตำบลได้จัดฝึกอบรมพนักงานเพื่อให้สามารถปฏิบัติงานได้ดีขึ้นอยู่เสมอ					
3.3 องค์การบริหารส่วนตำบลจัดฝึกอบรมส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตให้ระดับเท่าให้ความรู้ให้ทันกับสถานการณ์ที่เกิดขึ้นได้อย่างเหมาะสม					
4. ด้านการจัดการกลุ่มเกษตรกรรวมและอาชีพในชุมชน					
4.1 องค์การบริหารส่วนตำบลมีแผนงานโครงการส่งเสริมและพัฒนาความรู้ด้านอาชีพแก่ประชาชนในท้องถิ่น					
4.2 องค์การบริหารส่วนตำบลมีการฝึกอบรม พัฒนาทักษะการอาชีพของท้องถิ่น					

คำถาม	ระดับความคิดเห็น				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
4.3 องค์การบริหารส่วนตำบลมีการสำรวจและ/หรือ รวบรวมข้อมูลความต้องการ การพัฒนาความรู้ด้านอาชีพของประชาชน					
4.4 องค์การบริหารส่วนตำบล มีโครงการร่วมมือด้านวิชาการในท้องถิ่นในสถาบันการศึกษาภาคเอกชน					
4.5 องค์การบริหารส่วนตำบลมีการให้ความรู้ทักษะการพัฒนากลุ่มอาชีพอย่างเป็นระบบ และสามารถตรวจสอบได้					
4.6 องค์การบริหารส่วนตำบลมีการให้ความรู้ด้านการบริหารจัดการกลุ่มอาชีพอย่างมีแบบแผน					
5. ด้านการประสานงาน					
5.1 ทำเลที่ตั้งสะดวกในการเดินทาง					
5.2 มีที่จอดรถเพียงพอ					
5.3 ภายในร้านมีความสะอาดทันสมัย					
5.4 มีการจัดสินค้าเป็นหมวดหมู่ สะดวกในการซื้อ					
5.5 มีป้ายแสดงราคาสินค้า					
6. ด้านการรายงาน					
6.1 องค์การบริหารส่วนตำบลได้ติดตามและประเมินผล ผลการบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่า หลังจากได้ดำเนินการตามโครงการเสร็จสิ้นแล้ว					
6.2 องค์การบริหารส่วนตำบล รายงานผลการสำรวจข้อมูลพื้นที่ผลการบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่าของประชาชนในชุมชนเพื่อช่วยกันพัฒนาให้ดียิ่งขึ้นไป					
6.3 องค์การบริหารส่วนตำบล รายงานผลการใช้งบประมาณในโครงการเกี่ยวกับผลการบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตเห็ดตับเต่าแก่ประชาชนในชุมชนนั้นๆทราบ					

คำถาม	ระดับความคิดเห็น				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
7. ด้านการจัดการงบประมาณ					
7.1 องค์การบริหารส่วนตำบลสนับสนุนงบประมาณให้ชุมชนได้จัดกิจกรรมหลักและเข้าร่วมกิจกรรมตลอดจนส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตให้เติบโตในชุมชน					
7.2 องค์การบริหารส่วนตำบลสนับสนุนงบประมาณ จัดเวทีประชาคมร่วมฟังปัญหาและความต้องการของประชาชนในชุมชน					
7.3 องค์การบริหารส่วนตำบลสนับสนุนวัสดุอุปกรณ์ที่ใช้ในการบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตให้เติบโตในชุมชน					

ตอนที่ 3 แบบสอบถามผลการบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตให้เติบโตขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน อำเภอบางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย (✓) ลงในช่องที่ตรงกับความคิดเห็นหรือความรู้สึกของท่านมากที่สุด โดยในแต่ละข้อท่านสามารถเลือกระดับได้เพียง 1 ช่อง เท่านั้น

คำถาม	ระดับความคิดเห็น				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1. ด้านคุณภาพของผลผลิต					
1.1 มีการกำหนดโครงสร้างด้านการจัดการผลผลิตบางกลุ่มอาชีพมีการแบ่งหน้าที่ฝ่ายต่างๆสอดคล้องกับการปฏิบัติงานที่เล็งถึงประโยชน์ให้เกิดแก่สมาชิก					
1.2 มีการกำหนดแผนการผลิตและแบ่งหน้าที่ตามผลผลิตปริมาณงานให้เหมาะสมกับความรู้ความสามารถและประสบการณ์ของสมาชิกกลุ่มอาชีพ					

คำถาม	ระดับความคิดเห็น				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1.3 มีการแบ่งฝ่ายต่างๆมีการกำหนดผู้รับผิดชอบการวางแผน การควบคุมตามนโยบายของกลุ่มในการจัดการผลผลิต เพื่อความรวดเร็วตามหน้าที่ของกลุ่มโดยไม่ซ้ำซ้อนหรือเกิดช่องว่าง					
2. ด้านความคุ้มค่าในการลงทุน					
2.1 องค์การบริหารส่วนตำบลมีการเสนอแผนงานโครงการเกี่ยวกับการส่งเสริมอาชีพจากกลุ่มอาชีพหรือประชาชนในพื้นที่					
2.2 องค์การบริหารส่วนตำบลมีการรวมกลุ่มอาชีพที่เข้มแข็งและดำเนินงาน/กิจกรรมของกลุ่มอย่างต่อเนื่องในชุมชน					
2.3 องค์การบริหารส่วนตำบลมีการสนับสนุน/ช่วยเหลือจากผู้นำชุมชนหรือองค์การเอกชนในการดำเนินงานหรือกิจกรรมของกลุ่มอาชีพภายในชุมชน					
2.4 องค์การบริหารส่วนตำบล มีการจัดเก็บรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับกลุ่มอาชีพอย่างเป็นระบบ					
2.5 องค์การบริหารส่วนตำบล มีการติดตามประเมินผล การพัฒนาอาชีพโดยผู้นำหรือองค์กรในชุมชน					
3. ด้านการเรียนรู้และนวัตกรรม					
3.1 องค์การบริหารส่วนตำบล มีการนำเครื่องมือและเทคโนโลยีมาใช้ในการปฏิบัติงานด้านการส่งเสริมอาชีพแก่ประชาชน					
3.2 องค์การบริหารส่วนตำบลมีการจัดกิจกรรมและโครงการด้านการส่งเสริมอาชีพร่วมกับหน่วยงานภายนอก					

คำถาม	ระดับความคิดเห็น				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
3.3 องค์การบริหารส่วนตำบลมีการพัฒนา ปรับปรุงองค์กรให้เป็นศูนย์กลางแห่งการเรียนรู้ด้านการส่งเสริมอาชีพภายในตำบล					
3.4 องค์การบริหารส่วนตำบล มีการบริหารจัดการภูมิปัญญาท้องถิ่นอย่างเป็นระบบ					
3.5 องค์การบริหารส่วนตำบลมีการจัดอบรมด้านอาชีพเพื่อเพิ่มทักษะความรู้ความสามารถให้ประชาชนพึ่งตนเองได้					
4. ด้านความพึงพอใจของผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย					
4.1 ได้รับการส่งเสริมอาชีพสร้างรายได้เพิ่ม					
4.2 เรียกร้องให้แก้ไขปัญหาเรื่องต่างๆตามที่ต้องการ					
4.3 สนับสนุนกิจกรรมต่างๆของกลุ่มตัวเอง					
4.4 จำนวนความสะดวกโครงการต่างๆที่กลุ่มตนเองได้ประโยชน์					
4.5 ประชาชนได้รับผลประโยชน์โดยตรง					

ตอนที่ 4 ปัญหาอุปสรรคและข้อเสนอแนะในเรื่อง ผลการบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตเห็ด
 ตับเต้าขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือน อำเภอบางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา
คำชี้แจง โปรดใส่ข้อความหรือข้อคิดเห็นที่ท่านต้องการแสดงความคิดเห็น

1. ปัญหาอุปสรรคในเรื่องผลการบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตเห็ดตำบลเต้าขององค์การบริหารส่วน
 ตำบลสามเรือน

.....

.....

.....

.....

2. ข้อเสนอแนะ

.....

.....

.....

.....

คำถามผู้บริหาร

ด้านการจัดการผลผลิต

1. ท่านมีนโยบายในการส่งเสริมและพัฒนาอาชีพประชาชนผู้ผลิตให้ทัดเทียมขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือนอย่างไร ?

.....

.....

.....

.....

2. ท่านมีความเห็นในผลการบริหารจัดการส่งเสริมอาชีพผู้ผลิตให้ทัดเทียมขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือนอย่างไร ?

.....

.....

.....

.....

3. ท่านมีแนวทางในการพัฒนาคุณภาพสินค้าของกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือนที่เป็นรูปธรรมอย่างไร ?

.....

.....

.....

.....

4. ท่านมีการขยายการตลาดของกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือนอย่างไร ?

.....

.....

.....

.....

5. ท่านมีแนวทางในการเพิ่มกลุ่มลูกค้าที่มาซื้อผลิตภัณฑ์ของกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือนอย่างไร ?

.....

.....

.....

.....

6. ท่านมีแนวทางในการเพิ่มประสิทธิภาพด้านผลผลิตของกลุ่มอาชีพชุมชนและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนขององค์การบริหารส่วนตำบลสามเรือนอย่างไร ?

.....

.....

.....

.....

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ -นามสกุล

ชัยวัฒน์ อัครปัญญา

วัน เดือน ปี ที่เกิด

12 กันยายน 2508

สถานที่เกิด

จังหวัดพระนครศรีอยุธยา

ที่อยู่ปัจจุบัน

เลขที่ 49 หมู่ 7 ซอย 1 ตำบลลำไทร อำเภอวังน้อย

จังหวัดพระนครศรีอยุธยา 13170

ประวัติการศึกษา

พ.ศ. 2555

รัฐศาสตรบัณฑิต สาขารัฐศาสตร์

มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช

ประวัติการทำงาน

พ.ศ. 2531

เจ้าของธุรกิจร้านไทยสงวนเฟอร์นิเจอร์

พ.ศ. 2559

เจ้าของธุรกิจร้านไทยสงวนเฟอร์นิเจอร์

ตำแหน่งหน้าที่การงานปัจจุบัน

เจ้าของธุรกิจ

ที่ทำงานปัจจุบัน

เลขที่ 49 หมู่ 7 ซอย 1 ตำบลลำไทร อำเภอวังน้อย

จังหวัดพระนครศรีอยุธยา 13170